ဓမ္မဝီရသည် ဗုဒ္ဓ၏ ထေရဝါဒဓမ္မ တရားစစ် တရားမှန် ထွန်းကားရန်ဖြစ်သည်

ဓမ္မဝီရဂျာနယ်

DhammaVira Journal

ဓမ္မဝီရ
ရသအမှန်၊ တရားမွန်သာ
အားခွန်ပြည့်ဝ၊ နှလုံးလှ၍
ဘဝအနေ၊ အလှဝေလျက်
အနေလည်းတတ်
အသေမြတ်အောင်
မချွတ်ထောက်ပံ့၊ ကူညီအံ့။
ဇော်နောင်

၁၃၇၁ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် (၆)ရက် | အတွဲ (၁၆)၊ အမှတ် (၉) | ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (၁၁) ရက်

t y| , ok'pn f;pdO'pdy:u f;p|B'lumif w&m;ajcmu fy|;

၁။ ယစ်မူးမေ့လျော့ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော သေရည်အရက်သောက်စားခြင်း။
၂။ ညဥ့်နက်မိုးချုပ် အချိန်မတော်သော ညအခါ၌ လှည့်ပတ်သွားလာ လမ်းလျှောက်ခြင်း။
၃။ ပွဲလမ်းသဘင် ပျော်ရွှင်မှုများကို လိုက်စားခြင်း။
၄။ အလောင်းအစား ကစားမှုမျိုးစုံတို့ကို လေ့လာလိုက်စားခြင်း။
၅။ မကောင်းယုတ်မာသောသူတို့နှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့၍ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းခြင်း။
၆။ ပျင်းရိမေ့လျော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန်နေထိုင်ခြင်း။

ay|i;azm&r n;fykKU;f

အကြင်သူကို ပေါင်းဖော်မှီဝဲသည်ရှိသော်မိမိမှာ လောကီလောကုတ္တရာ အသိဉာဏ်ပညာ စီးပွားချမ်းသာ တိုးတက်ရာ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို အသက်ထက်ဆုံး ပေါင်းဖော်မှီဝဲဆည်းကပ်သင့်လေသည်။

ay|i;fxlif ray|i;fxlifykKU;f

၁။ အသိအလိမ္မာ၊ ဉာဏ်ပညာနှင့် သီလ၊ သမာဓိ မိမိလောက်မျှ မရှိသူကို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသူများသည် မိမိမှာရှိပြီး အသိအလိမ္မာ၊ သီလ သမာဓိများ ယုတ်လျော့သွားတတ်သည်။
၂။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ အသိအလိမ္မာအားဖြင့် မိမိနှင့်တန်းတူနေသူကို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသူသည် မဆုတ်ယုတ်နိုင်။
၃။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ အသိအလိမ္မာ အရာရာတွင် မိမိထက်သာသူကို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသူကား အလျင်အမြန်တိုးတက်ကြီးပွားနိုင်၏။

y:i;f&ydif;ftjypf

၁။ အလွန်ချမ်းအေးလှသေးသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း။
၂။ အလွန်ပူအိုက်လှသေးသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း။
၃။ အလွန်မိုးချုပ်လှပြီဟူ၍ လည်းကောင်း။
၄။ အလွန်စောလှသေးသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း။
၅။ အလွန်ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှသေးသည် ဟူ၍ လည်းကောင်း။
၆။ အစားစားပြီးစ အလွန်ဝမ်းလေးလှသေးသည်ဟူ၍လည်းကောင်း။

(အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ စတုတ္ထနိပါတ်၊ သဒ္ဓုပ ဂြိုဿဝဂ် သိက္ခာသုတ်)

အရှိတရားနဲ့ အမှန်တရား – ၁

r&DaeZm

(က)

လောကမှာ 'အရှိတရား'နှင့် 'အမှန်တရား' ဟူ၍ရှိပါသည်။

အရှိတရားကို သတိထားရမည်။ အမှန်တရားကို သိအောင်လုပ်ရမည်။

စာဖတ်ခြင်း၊ တရားနာခြင်း၊ ဟောပြောပွဲနားထောင်ခြင်းတို့သည် ဗဟုသုတရရန် အသိတစ်ခုခုရရန်ဖြစ်သည်။ ဗဟုသုတရရှိခြင်း၊ အသိတစ်ခုခုရရှိခြင်းဖြစ်မှလည်း စာဖတ်ခြင်း၊ တရားနာခြင်း၊ ဟောပြောပွဲနားထောင်ခြင်း၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်ပြည့်ဝမည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော တန်ဖိုးကို ရှိစေသော စာအုပ်၊ တရားပွဲ၊ ဟောပြောပွဲလည်းဖြစ်စေရမည်။ ပညာရှိ၊ လူကြီးသူမတို့၏ ဆုံးမစကား၊ စကားဝိုင်းများကို နားထောင်ခြင်းမှလည်း အဆိုပါတန်ဖိုးများ ရရှိနိုင်ပါ၏။

အနှစ်ချုပ်ဆိုရသော် . . . ရှေးဦးစွာ 'သိ'အောင်လုပ်ပါ၊ သိလျှင်'ဆောင်ရန်' 'ရှောင်ရန်' တို့ကို ခွဲခြားဝေဖန်ကာ 'ကျင့်'နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ၊ တကယ်လက်တွေ့ကျင့်သုံးမှလည်း စာ၏တန်ဖိုး၊ တရား၏တန်ဖိုးစကား၏တန်ဖိုးများကို ရရှိမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ပေရာ **'နာ(ဖတ်)မှ သိ၊ သိမှကျင့်၊ ကျင့်တော့ရရှိ'** ဟူသော ဆောင်ပုဒ်နိဒါနီတိကို အကျဉ်းချုပ်မှတ်သားအပ်ပေသည်။

(ခ)

'အရှိတရား'မှာ ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်သည်။

ခန္ဓာဟူသည် အပေါင်းအစုဖြစ်သည်၊ အဖွဲ့အစပ်ဖြစ်သည်။ ရုပ်တရားတို့၏ အပေါင်းအစု ကို ရူပက္ခန္ဓာဟုခေါ်သည်။ ရုပ်တရား ၂၈ ပါးရှိသည်။ ဝေဒနာသည် ခံစားခြင်းဖြစ်သည်။ ခံစားမှု ဝေဒနာအပေါင်းအစုသည် ဝေဒနာက္ခန္ဓာဖြစ်သည်။ ခံစားမှုဝေဒနာသုံးမျိုးရှိသည်။ ချမ်းသာသည်ဟု ခံစားခြင်း သုခဝေဒနာ၊ ဆင်းရဲသည်၊ အခံခက်သည် ဟုခံစားခြင်း၊ ဒုက္ခဝေဒနာနှင့် ချမ်းသာဆင်းရဲမဟုတ်ဘဲအစွဲအမြဲမပါသောခံစားမှု ဥပေက္ခာဝေဒနာတို့ဖြစ်သည်။ မှတ်သားမှု သညာအစုသည် သညက္ခန္ဓာဖြစ်သည်။ ပြုပြင်စီရင်မှု၊ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်မှု တရားစုသည် သင်္ခါရက္ခန္ဓာဖြစ်သည်။အဘိဓမ္မာအရ စေတသိက် ၅၂ မျိုးရှိရာတွင် ဝေဒနာ၊သညာမှတစ်ပါး ကျန်စေတသိက် ၅၀ ကို သင်္ခါရက္ခန္ဓာဖွဲ့ပါသည်။

စာမျက်နှာ ၃၅ သို့

DISPLAY & MAKE-UP BY KHIN MAUNG MOE, TAUNGGYI

အင်္ဂါနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်

Aa'|aAma" , s	rawmarmap , s	waPmwma& , s
opmw&m;uI|oovf a0ae , swoap&rn	b0taEmitzr i|vwov a0ae , sw vwap&rn	oo&m0* , ur i|u;ajrmuEiov a0ae , sw u;ajrmuapEi&rn

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုးအဆိုးမြင်ဝါဒီများအားဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရား ဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပမှအတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများမပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်ပညာရည်မြင့်မားရေး

Address

Hlaing Kyi Phyu Dhamma Vira Publishing House

Head Office: Blk (1), Rm(R6), Myanmar Info-Tech,

Hlaing Ts, Yangon.

Branch Office: No. 50, 2nd Fl. Bank St, Kyauktada Ts, Yangon.

Ph: 0980 23992 , 0950 01401

e-Mail - dhammavira@gmail.com

ဓမ္မဝီရဂျာနယ်

သြဝါဒါစရိယဆရာတော်များ

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တ ကုမာရ
ဒုတိယပါမောက္ခချုပ်ဆရာတော်(စီမံ)
အဂ္ဂမဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တဇောတိက(M.A)
ဒုတိယပါမောက္ခချုပ်ဆရာတော်(ပညာ)
အဘိဓမ္မာပိဋကမဟာဌာန၊ ဌာနမှူး/ပါမောက္ခဆရာတော်
အဂ္ဂမဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တထေရိန္ဒ(M.A)
ပိဋကတ်ဆိုင်ရာပါဠိစာပေဌာန၊ ဌာနမှူး/ပါမောက္ခဆရာတော်
အဂ္ဂမဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍိတာဘိဝံသ(M.A)
သုတ္တန္တပိဋကတ်မဟာဌာန၊ ဌာနမှူး/ပါမောက္ခဆရာတော်
မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တသုမန(M.A)
ဗုဒ္ဓဒေသနာပြန့်ပွားရေးပညာဌာန၊ ဌာနမှူး/ပါမောက္ခဆရာတော်
အဂ္ဂမဟာဂန္ထဝါစက ပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တပညာဝံသ
မော်ကွန်းထိန်းဆရာတော်

စာတည်းချုပ်

မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ
(ဓမ္မာစရိယ၊ ဘီအေ)

စာတည်းအဖွဲ့၊ ပြည်စိုး၊ ဓမ္မထက်ကို

စီမံရေးရာ၊ ဖြိုးမာမာ

ထုတ် ဝေ သူ

တင်စိုး(မြဲ -၀၄၂၆၆) လှိုင်ကြည်ဖြူ ဓမ္မဝီရစာပေတိုက်နှင့် ဒီဂျစ်တယ်စာကြည့်တိုက်

အပြင်အဆင် ကွန်ပျူတာ

မိုးကြီး၊ ဖြိုးဖြိုးဇာခြည်၊ မြတ်နိုးပိုင်

ဖြန့်ချိရေး

လှိုင်ကြည်ဖြူဓမ္မဝီရစာပေတိုက်

ဖုန်း- ၀၉၈၀ ၂၃၉၉၂၊ ၀၉၅၀ ၀၁၄၀၁၊ ၀၁-၅၀၇၂၀၈

မိုးကောင်းကင်စာပေ၊

အမှတ်(၁၃၄)၊ အခန်း(၆)၊ ၃၆-လမ်း(လယ်)၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၀၁- ၂၅၃၂၅၅

ထွန်းဦးစာပေ(မွန္တလေး) ဖုန်း ၀၂-၃၉၈၀၁

ပုံနှိပ်

တင်အောင်ဝင်း၊ ဘိုးရာဇာပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၁၆၂)၊ (၄၅)လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်။

ဖလင်

Empire Colour Repro

ယခုအပတ် ဖတ်စရာ
ကဏ္ဍ

ကလောင်ရှင်များ	စာမျက်နှာ
- လယ်တီဆရာတော်ဘုရား - - -	၂၀
- မဲထီးဆရာတော်ဘုရားကြီး - - -	၃၆
- ပခုက္ကူဆရာတော် - - - - - - - -	၁၇
- ဒေါက်တာနန္ဒမာလာဘိဝံသ - -	၁၆
- အယ်ဒီတာအာဘော် - - - - -	၃
- ဦးသီလာစာရ - - - - - - -	၅
- မုံရွာနေဇာ - - - - - - - -	၁
- ရှင်ဉာဏ(ဖျာပုံ) - - - - - - - -	၄
- ဇိနောရသ အရှင်ဣန္ဒသီဟ (လှည်းကူး) - - -	၂၆
- အရှင်သုစိတ္တသာရ - - - - - - -	၂၈
- တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ - - - - - - -	၆
- ဦးရွှေအောင် - - - - - - - - - - -	၃၉
- ဟံသာဝတီ-ဦးအုန်းကြိုင်- - - -	၉
- ငြိမ်းချမ်းဦး - - - - - - - - - - -	၁၀
- တင်တင်အောင်(လှည်းတန်း) - -	၁၃
- ခင်မောင်မိုး(တောင်ကြီး) - - -	၁၉
- သီတာဦး(မြန်မာစာ) - - - - - -	၂၃
- ဇော်နောင် - - - - - - - - - - -	၃၈
- ဓမ္မဝီရ-သန္တာ- - - - - - - - - - -	၄၀
- မောင်ဇင်ယော် - - - - - - - - -	၈
- ဒဂုံဆရာထွန်း - - - - - - - - - -	၂၄
- မသီလ - - - - - - - - - - - -	၂၅
- ဖြစ်ရပ်မှန်ဖြေရှင်းခြင်း - - - - -	၂၅
- လူအေး(တမာမြေ) - - - - - -	၃၂
- မိုးသောက်ကြယ် - - - - - -	၁၁+၃၃
- သန်းသန်းတင့် - - - - - - - - -	၃၄
- မျိုးမြင့်(အောင်လံ) - - - - - - -	၃၀
- တက္ကသိုလ်မြသွေး - - - - - - - -	၃၇

တို့၏အထူးဆောင်းပါး၊ သတင်းနှင့် ကဗျာများ။

ရာစုသစ်၏ စိန်ခေါ်မှုမျိုးစုံကို
ငြိမ်းချမ်းသောစိတ်
ရဲရင့်တည်ကြည်သော
လောကအမြင်ဖြင့်
ဘဝကို ရင်ဆိုင်လျက်
အောင်မြင်စွာဖြတ်သန်းနိုင်ကြဖို့
ဓမ္မဝီရဂျာနယ်
ဖတ်ကြစို့

အယ်ဒီတာအာဘော်

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ ဗုဒ္ဓ၏ ဆရာစစ်ကို တွေ့နိုင်ကြပါစေ

ဗုဒ္ဓသည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီး ဆိတ်ငြိမ်စွာ ဆည်းကပ်နေသော သံဃာတော်များအား ရည်ညွှန်း၍

'ချစ်သားအာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသဖြင့် ငါတို့မှာ ဆရာမရှိပြီဟု မအောက်မေ့ရာ သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာဟူသော ဓမ္မဝိနယကို ငါဘုရားဟောကြားပညတ်ခဲ့ပြီး၊ ထိုဓမ္မ ဝိနယသည်ပင် ငါဘုရား၏ကိုယ်စား သင်တို့အား ဆုံးမရစ်မည့်ဆရာဖြစ်လေ၏' ဟု အလေးအနက် မိန့်မှာကြားခဲ့ပါသည်။

မိမိမရှိသည့်နောက် မိမိဟောထားသော ဓမ္မဝိနယသည် မိမိကိုယ်စား သင်ချစ်သားတို့၏ ဆရာဖြစ်၏ဟု ဗုဒ္ဓက ဟောခဲ့၊ လမ်းညွှန်ခဲ့ပါ၏။ ယနေ့မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာတို့သည် သံဂါ ယနာခြောက်တန် တင်ခဲ့ပြီး ယခုထက်တိုင် နေလို လလို ထွန်းကားနေပါလျက် အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မဝိနယ အစစ်ကို သေချာစွာ လေ့လာလိုက်စားမှု၊ သင်ယူမှု နာယူမှုမရှိကြဘဲ ဆရာစွဲ၊ ဝါဒစွဲ၊ ဂိုဏ်းစွဲတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ သူ့ဆရာ၊ ငါ့ဆရာ၊ သူ့ဂိုဏ်း၊ ငါ့ဂိုဏ်း၊ သူ့ဝါဒ၊ ငါ့ဝါဒ၊ သူ့နည်း ငါ့နည်းစသည်ဖြင့် ငြင်းခုန်မှုတွေ ပြုလုပ်နေကြပါသည်။

ထို့ပြင် ဗုဒ္ဓသာသနာကို အခြေခံ၍ သာသနာပြုအမည်ခံကာ ဘိုးတော်ဂိုဏ်း၊ ထွက်ရပ်ပေါက်ဂိုဏ်း၊ သိဒ္ဓိမဟိဒ္ဓိဂိုဏ်း၊ ဝိဇ္ဇာဂိုဏ်းစသည်ဖြင့် ပြုလုပ်နေကြကာ သူ့ဆရာ၊ ငါ့ဆရာ၊ သူ့အကျင့်၊ ငါ့အကျင့် စသဖြင့်ငြင်းခုံနေကြပါသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မဝိနယ၌ သက္ကာယအယူစွဲ ငါဆိုသည် ငါ့ဆရာ၊ ငါ့ကျင့်စဉ်၊ ငါ့ဂိုဏ်းဟူ၍ မရှိပါ။ အားလုံးသည် ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားနှင့် ဖြစ်ပျက်သင်္ခါရတရားတို့သာ ဖြစ်ကြပါသည်။

ယနေ့ဗုဒ္ဓဘာသာတို့သည် ဗုဒ္ဓက မိမိကိုယ်စား ဆရာဟု သတ်မှတ်ပေးခဲ့သော ဓမ္မဝိနယ၊ တရားစစ် တရားမှန် ဆရာစစ် ဆရာမှန်ကို ကျနသေချာစွာမလိုက်နာကြဘဲ မိမိတို့ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာကိုသာ အမှန်ထင်ပြီး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လုပ်ကိုင်နေကြသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ဆရာဟူသော ဓမ္မဝိနယကို ပစ်ပယ်သလိုဖြစ်နေကြသည်ကို သတိပြုမိကြစေလိုသည်။

ယနေ့ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ၌ ဗုဒ္ဓက ညွှန်ပြခဲ့သော ဓမ္မဝိနယဆရာစစ်ကို အလေးအနက်မထားကြလျှင် သာသနာတော်၌ ဗေဒင်၊ ဓာတ်၊ ယတြာ၊ ဘိုးတော် ဝိဇ္ဇာတို့၏ အယူအဆကို ဗုဒ္ဓအယူဝါဒလိုလို အလွဲအမှား တွေးခေါ်ပြီး အလွဲအမှားဝါဒဖြင့် ၎င်းတို့၏ အင်အားတစတစ ကြီးမားလာကြပါမည်။

ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် ဗုဒ္ဓချမှတ်ပေးထားခဲ့သော ဆရာစစ် ဆရာမှန် ဓမ္မဝိနယ ကို တတ်သိနားလည်အောင် လေ့လာကြပါ၊ နာယူ ကြပါ၊ ဖတ်ကြပါ၊ မှတ်ကြပါ။

ထိုသို့ မပြုလုပ်ကြလျှင် မိမိတို့ဘဝ ဆရာစစ် ဆရာမှန် မရှိဖြစ်ကြကာ ကိုးကွယ်ရာအစစ် မရကြဘဲ သံသရာဝဋ္ဋ်ဆင်းရဲ၌ နစ်မျောကြပါမည်။ သာသနာစစ် ဆရာစစ်နှင့် တွေ့ကြုံနေသော်မှ အကျိုးမရှိဖြစ်နေကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဓမ္မဝိနယဆရာစစ်ကို ဤဓမ္မဝီရက ထုတ်ဖော်ပေးနေ၍ လေ့လာပြီး ဆရာစစ်ရကြပါစေဟု တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာ

ဖြတ်သန်းချိန်နိဒါန်းနှင့် ပထမပိုင်းမှ ကောက်နုတ်ချက်

စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးဖွံ့ဖြိုးမှုက လိုက်မမီအောင် ပြောင်းလဲမှုများ မြန်ဆန်လွန်းလှသော နည်းပညာ၏ အခန်းကဏ္ဍ မြင့်မားလာချိန်တွင် Empire ကျမ်းပြုစုဖို့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၊ လူမျိုးတစ်မျိုး၏ စိုးမိုးမှုပုံစံသွင်းယူရန် စိတ်ကူးများသည်၊ လောကသား အားလုံးအတွက် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်နိုင်စရာ မရှိသည်ကို သတိပြုဖို့လိုမည်။ အထူးသဖြင့် စီးပွားရေး ငါတကောကောဝါဒ(Economic Unilateralism)နှင့် ကိုယ်ကျိုးစီးပွား ကာကွယ်ရေးဝါဒ(Protectionism) တို့ ဖြန့်ကြက်နေသမျှ၊ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ဒေသအသီးသီးအတွင်း ငြိမ်းချမ်းတည်ငြိမ်ရေးနှင့် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုတည်းဟူသော လူသားတစ်ရပ်လုံး၏ တောင့်တမျှော်လင့်ချက်တို့သည် ဝေးကွာနေဦးမည်ဟု ပညာခေတ်၏ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြီးသူတို့၊ မြင်တွေ့လက်ခံထားသည်ဟု သူယုံကြည်နေမိသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ပညာခေတ်၏ ဉာဏ်ကြီးမှုသည် ဓမ္မနှင့် အဓမ္မ၊ ဝိနယနှင့် အဝိနယ၊ တရားမှုနှင့် မတရားမှု၊ ကောင်းမှုနှင့် မကောင်းမှုတို့ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာဝိဂြိုဟ်ပြုလျက် လောက၏ ငြိမ်းချမ်းမှု၊ သာယာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို ပြဋ္ဌာန်းပေးနိုင်မည်မှာ သေချာပါ၏ဟု သူတွေးမိဆဲတွင် ဆောင်းဦးရာသီလေပြေအေးတွင် တလူလူလွင့်ပျံ့နေသော မြန်မာတို့၏ နိုင်ငံတော်အလံသည် တရိပ်ရိပ်မြင့်တက်လျက်၊ ဗြိတိသျှအလံအား တရွေ့ရွေ့ချခဲ့သော လွတ်လပ်ရေးနေ့ အလံတင်အခမ်းအနား ပုံရိပ်သည်ပေါ်လာပြန်သည်။

မြန်မာ့လူ့ဘောင်လောကတွင် ရှေးကပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သူ့ခေတ်သူ့ကာလ၊ သူတို့ဘဝတာဝန်များကို ကျေပွန်ဖို့ ကြိုးပမ်းသွားကြသည်။ အဘိုးတို့ အဘွားတို့၊ အဖေတို့ အမေတို့ခေတ် ဖြတ်သန်းရချိန်က နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကာလ။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး၊ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးအတွက် အသက်ပေါင်းများစွာ စတေးလျက် ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရဖူးသည်။ သူတို့ခေတ် သူတို့ကာလသည် လွတ်လပ်ရေး၏ အသီးအပွင့်များကို ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းရသည့်ကာလ၊ ဝါဒအမျိုးမျိုး၊ စနစ်အထွေထွေနှင့် ပြည်ပသြဇာများနှင့် ပြည်တွင်း မငြိမ်သက်မှုတို့ကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသောကာလ။

သားတို့၊ သမီးတို့၊ မြေးတို့ခေတ်။ e-Commerce, e-Education, Information Technology တို့၏တွန်းပို့မှုဖြင့် ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေကြရဦးတော့မည်။ ကမ္ဘာအဝန်းရှိ သန်းပေါင်းများစွာသော သားတို့ သမီးတို့ မြေးတို့၏ သန့်ရှင်းလန်းဆန်းသော တက်ကြွသော အမြင်များကို သူတွေးမြင်ရှာဖွေနေမိသည်။

နိုင်ငံတိုင်း၊ လူမျိုးတိုင်းနှင့် ကမ္ဘာ့လူသားအားလုံးအတွက် ကောင်းမွေများလည်းရှိမည်၊ ဆိုးမွေများလည်းရှိမည်။ မည်သို့ရှိစေ၊ ပညာဖြင့် ဉာဏ်ဖြင့် လောကငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှေးရှုကြရန်သာ လိုမည် မဟုတ်ပါလား။

ငြိမ်းချမ်းဦး

ork ,opb

ရှင်ဉာဏ(ဖျာပုံ)

စင်စစ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတည်းဟူသော ဆင်းရဲအစု၊ ဆင်းရဲအမှန်ဖြစ်သောတရားကြီးသည် အကြောင်းတရားမရှိဘဲ အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်ဟု ဥပါဒါနက္ခန္ဓါငါးပါးဖြစ်ပေါ်ရန် အကြောင်းများစွာရှိသည်အနက် အရင်းခံဦးစီးအား အကြီးဆုံးဖြစ်သော အကြောင်းမှာ ထိုသို့ကိလေသာ အာရုံတို့၌ကျက်စားတတ်သော(ဝါ) မက်မောတွယ်တာတတ်သော တဏှာလောဘတရားပင် ဖြစ်သည်။ လောက၌ သတ္တဝါဟူသမျှတို့သည်၊ မိမိတို့၏ဘဝ ချမ်းသာရေးအတွက် စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေစေရန် နေ့စဉ်ရက်ဆက်ကြံစည်၊ ပြောဆို၊ လုပ်ကိုင်နေရခြင်း၊ ဆင်းရဲဒုက္ခနှင့် ဆက်ဆံနေကြရခြင်းတို့မှာ ကောင်းစွာနေထိုင် စားသောက်လိုခြင်း စသော တဏှာလောဘရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကောင်းကောင်းလည်းမနေလို၊ ကောင်းကောင်းလည်းမစားလို၊ ကောင်းကောင်းလည်းမဝတ်လို၍ အရှက်အကြောက်လုံရုံမျှသာ အလွယ်တကူရရှိနိုင်သည့် သစ်ရွက်များကိုကောက်ယူဖုံးလွှမ်းနေမည် စသည်ဖြင့် တဏှာလောဘကိုခွါနိုင်သမျှ ပယ်ခွါနေထိုင်လိုက်မည်ဆိုလျှင် စားဝတ်နေရေးအတွက် ယခုလို ကြံစည်၊ ပြောဆို၊ လုပ်ကိုင်နေကြရသော ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ခံစားနေရတော့မည် မဟုတ်ချေ၊ သို့ဖြစ်၍ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းကို ဆင်ခြင်ကြည့်လျှင် လက်သည်တရားခံမှာ မက်မောတွယ်တာတတ်သော တဏှာလောဘသာဖြစ်ကြောင်းထင်ရှားစွာ သိနိုင်ပေသည်။

ဤတဏှာလောဘသည် ဘဝအစဉ်အဆက်ကိုပင်ဖြစ်စေ၍ ဒုက္ခပေးတတ်သော အကြောင်းတရားဆိုးကြီးလည်း ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ယခုဘဝအတွက်သာမက နောင်ဆက်လက် ဖြစ်တည်ရမည့် ဘဝသစ်များမှာလည်း ကောင်းသော ဘဝသစ်ကို ရရှိခံစားလိုသောကြောင့် ကုသိုလ်ကံ၊ အမျိုးမျိုးတို့ကို ဆည်းပူးပြုလုပ်ရပြန်သည်၊ ထိုပြုလုပ်မှု ကံများကြောင့် နောက်နောင်ဘဝသစ် ဖြစ်လာရ ခြင်းသည်၊ ယခုဘဝ၌ တဏှာလောဘ၏ အစီအမံ ခံရသော'ကံ'ကြောင့်ဖြစ်လာကြရကား၊ ထိုဘဝသစ် ဖြစ်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို ရှာဖွေသော် 'တဏှာလောဘတရား'ပင်လက်သည် တရားခံဖြစ် နေပြန်ပေသည်။

ထိုသို့လျှင် တဏှာလောဘသည်၊ ဘဝသစ်မှာ-'ဥပါဒါနက္ခသမုဒယအရိယသစ္စာ' ဟူ၍ ခေါ်အပ်၏၊ 'ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်သော 'ခန္ဓာအစု' ကို ဖြစ်စေတတ်သောအကြောင်းမှန်'ဟု ဆိုလိုပေသည်။ ထိုဒုက္ခသမုဒယအရိယသစ္စာ'ကို အတိုချုပ်ပြီး 'သမုဒယသစ္စာ'ဟုလည်းခေါ်ဆို၏။ 'သမုဒယသစ္စာ' အမည်ရသောတဏှာ လောဘသည်၊ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်အမျိုးမျိုးတို့ကို မျောက်နဲ့စေးပမာတွယ်တာ တပ်မက်မောတတ်သော်လည်း အကြောင်းတရားတို့ မပြုပြင်ရဘဲ၊ အမြဲထင်ရှားရှိနေသည့် သန္တိ=အေးငြိမ်းချမ်းသာမှု-ဟုခေါ်အပ်သော ပြစီရင်မှုမဲ့သည့်-အသင်္ခတဓာတ် ချမ်းသာကိုကား သံတွေခဲ၊ မီးရဲရဲကို ယင်ကောင်သည် မကပ်နိုင် သကဲ့သို့ပင် မက်မော တွယ်တာမှုဖြင့် မကပ်ရောက်နိုင်ချေ။

အသင်္ခတဓာတ်-ချမ်းသာကို တဏှာလောဘက မက်မောတွယ်တာမှုမပြုနိုင်သည့် အကြောင်းကို ရှာဖွေသော်၊ တဏှာလောဘ၏ ပင်ကိုယ်သဘောထားဖြင့် ကြည့်လျှင်-အသင်္ခတဓါတ် နိဗ္ဗာန်ပရမတ်သည်၊ တပ်မက် မောစရာမရှိသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကို ကျမ်းဂန်သာဓကထုတ်ပြရသော် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာတော်တွင် မြတ်စွာဘုရားက ... "ဝေဒနာ ပစ္စယာ. . တဏှာ"= ခံစားမှုတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် တဏှာဖြစ်ရသည်ဟု ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားတော်အရ တဏှာသည် ဝေဒယိတသုခ-ခံစားမှုချမ်းသာရှိမှ ဖြစ်နိုင်၏။

အသင်္ခတဓါတ်ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန် တရားမှာ ခံစားမှုရှိသော ဝေဒယိတသုခ မျိုးမဟုတ်၊ သန္တိသုခ-ငြိမ်းအေးချမ်းသာခြင်း မျှသာဖြစ်သည်၊ ဤနေရာ၌ ခံစားရမှုအလျှင်း မရှိသော နိဗ္ဗာန် တရားသည် 'နှစ်သက်ဖွယ် လိုချင်ဖွယ်ဖြစ်ပါမည်လား'ဟု မေးမြန်းဖွယ်ရှိ၏၊ ဤသို့မေးမြန်းသူ၏ စိတ်မှာ ဝေဒနာ-ခံစားမှုကိုသာ ချမ်းသာစစ်ဟု ထင်မှတ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ငြိမ်းအေးမှု ချမ်းသာကို- ချမ်းသာဟုမဆင်ခြင်မိသောကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်၊ ထိုအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်း သဘောပေါက်အောင် ပြောဆိုရသော်၊ သုခချမ်းသာခြင်းဟူသည်၊ ဝေဒယိတသုခ-ခံစားခြင်း ချမ်းသာနှင့်၊ သန္တိသုခ-ငြိမ်းအေးမှုချမ်းသာ-ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိ၏၊ ယင်းချမ်းသာနှစ်မျိုးကို ထင်ထင်ရှားရှားသဘောပေါက်စေရန် လောကီဥပမာဖြင့်ရှင်းပြရလျှင်. . .။

ဤလောက၌ အစာအာဟာရကို တပ်မက်သော သူဌေးကြီးတစ်ဦးရှိ၏၊ ထိုသူဌေးကြီး သည်၊ တန်ဖိုးကြီးသော အစာအာဟာရများကို နေ့စဉ်ဝယ်ယူ စားသုံးနေ၏၊ ဝိဇ္ဇာဓိုရ်ကြီး တစ်ဦးကမူ အာဟာရသိဒ္ဓိပြီးစီးနေသဖြင့် သူဌေးကြီးစားသော အဖိုးတန်အစားအစာတို့ကို မစားသောက်ချင်စက်ဆုပ်ရွံရှာ၍နေသည်၊ 'ထိုသူနှစ်ဦးမည် သူက ချမ်းသာပါသလဲ'ဟုမေးသော်. . . တဏှာ လောဘသမားက-'သူဌေးကြီးချမ်းသာသည်' သူဌေးကြီးသာ အလိုရှိတိုင်းအကောင်းဆုံး အာဟာရများကို သုံးဆောင်နေရသည်။ ဝိဇ္ဇာဓိုရ်ကြီးမှာ တစ်စုံတစ်ရာအဟာရကိုမျှ မသုံးဆောင်ရ၍ သူဌေးကြီးကသာ သာလွန်ချမ်းသာပေသည်ဟု ပြောဆိုမည်ဖြစ်၏။ တဏှာ လောဘသမား ဤသို့ ပြောဆိုသည်မှာ စင်စစ်ထိုသူ၏ စိတ်တွင် တဏှာ လွှမ်းမိုးနေခြင်းကြောင့် တဏှာကို အားပေး တတ်သည့် ဝေဒနာ ခံစားမှုကို အမြင့်အမြတ် ထင်မှတ်ပြီး ပြောဆိုခြင်းသာဖြစ်သည်။

စာမျက်နှာ ၇ သို့

A'*wum

ဆရာတော် ဦးသီလာစာရ
(ရှိုးမတိမ် မဟာအောင်မြေကျောင်း)

အတုလဥပါသက ဝတ္ထု

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ အရှင်ရေဝတမထေရ်ကိုလည်း စကားမပြောတုံဏှိဘောနေသည်ဟု ကဲ့ရဲ့သော ရှင်သာရိပုတ္တရာကိုလည်း အဘိဓမ္မာကို များစွာဟောလွန်းသည်ဟု ကဲ့ရဲ့သော ရှင်အာနန္ဒာကိုလည်း စကားနည်း လွန်းသည်ဟု ကဲ့ရဲ့သောအတုလဥပါသကာကိုဆုံးမတော်မူခြင်းငှာ "ပေါရာဏမေတံ အတုလ" အစရှိသော လေးဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။ အတုလနှင့်တကွ ဒါယကာငါးရာ သောတာပန် တည်လေ၏။

ပေါရာဏမေတံ အတုလ၊
နေတံ အဇ္ဇတနာမိဝ၊
နိန္ဒန္တိ တုဏှီမာသီနံ
နိန္ဒန္တိ ဗဟုဘာဏိနံ။
မိတဘာဏိမ္ပိ နိန္ဒန္တိ၊
နတ္ထိ လောကေ အနိန္ဒိတော။

န စာဟု န စ ဘဝိဿတိ၊
န စေတရဟိ ဝိဇ္ဇတိ။
ဧကန္တံ နိန္ဒိတော ပေါသော၊
ဧကန္တံ ဝါ ပသံသိတော။

မြန်မာကဗျာ
ဤကဲ့ရဲ့ခြင်း ရှေ့ရှင်းဖြစ်သည်၊
ယခုလက်ငင်း ဖြစ်ခြင်းမမည်၊
ဆိတ်ဆိတ်နေသော
ပြောဟော များသည်၊
နှိုင်းယှဉ်ပြော သောသောကဲ့ရဲ့သည်။
ကဲ့ရဲ့လွတ်ဘူး လူထူးမတည်၊
အတုလ မှတ်ကြဉ်လူ့ပြည်။

This, O Atula, is an old saying,it is not only of today: they blame those who sit silent, they blame those who speak too much; those speaking little too they blame; in this world no one is there unblame.

စကားပြေ။ ။အို အတုလ. . . ဤကဲ့ရဲ့ခြင်းသည် ရှေ့ကပင်ဖြစ်၏။ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်နေသော သူတို့ကိုလည်းကဲ့ရဲ့ကုန်၏။များစွာဟောပြောသောသူတို့ကိုလည်းကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ဤလောက၌ ကြုံကြိုက်သမျှ ကဲ့ရဲ့မခံရသောသူမည်သည်မရှိ။

မြန်မာကဗျာ
စင်စစ်ကဲ့ရဲ့ ချီးဝှဲ့အပ်သူ၊
ရှေ့ခါကလဲ ဖြစ်မြဲမမူ၊
နောက်ခါတစစ် မဖြစ်တဆူ၊
ခုခါလဲ ရှိပဲမရှိဟူ။

There never was , there never will be, nor does there exist now, a peson who is wholly blamed or wholly praised.

စကားပြေ။ ။စင်စစ်လုံးဝ ကဲ့ရဲ့ခံအပ် သော၊ စင်စစ်လုံးဝ ချီးမွမ်းအပ်သော ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် ရှေ့အခါကလည်းမဖြစ်ဘူး။ နောက်အခါ၌လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ယခုပစ္စုပ္ပန်၌လည်းမရှိ။

ယံ စေ ဝိညူ ပသံသန္တိ
အနုဝိစ္စ သုဝေ သုဝေ။
အစ္ဆိဒ္ဒဝုတ္တိံ မေဓာဝီ၊
ပညာသီလသမာဟိတံ။

နိက္ခံ ဇမ္ဗောနဒဿေဝ၊
ကော တံ နိန္ဒိတုမရဟတိ။
ဒေဝါပိ နံ ပသံသန္တိ၊
ဗြဟ္မုနာပိ ပသံသိတော။

မြန်မာကဗျာ
အစဉ်မပြတ် ကျင့်အပ်သူမှာ၊
ပညာသီလ ပြည့်ဝ၍သာ၊
ပညာခေါင်ထိပ် ပဏ္ဍိတ်များစွာ၊
စိစစ်ပိုင်း နေ့တိုင်းချီးမွမ်းတာ။

The intelligent examining day by day, praise him who is of flawless life, wise, and endowed with knowledge and virtue.

စကားပြေ။ ။အစဉ်မပြတ်ကျင့်အပ်သော (အပြစ်ကင်းသော)အကျင့်ရှိသော၊ ပညာဂုဏ်သီလဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံ၍ပညာရှိသော၊ အကြင်သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပညာခေါင်ထိပ် လူ့ပဏ္ဍိတ်တို့သည် ဧကန် စင်စစ် ပိုင်းခြားဝေဖန်၍နေ့တိုင်း ချီးမွမ်းကုန်၏။

မြန်မာကဗျာ
ရွှေစင်နိက္ခ တူလှသူကို၊
ဘယ်သူတွေများ ပြစ်ထားဆိုလို၊
နတ်သိကြားများ မြှောက်စားပြောဆို၊
ဗြဟ္မာလဲ အမြဲချီးမွမ်းပို။

Who deigns to blame him who is like refined gold? Even the gods praise him; by Brahma too is he praise.

စကားပြေ။ ။(အဖိုးထိုက်တန်သော) ဇမ္ဗူရာဇ်ရွှေစင်နှင့်တူသောသူကို အဘယ်သူသည် ကဲ့ရဲ့ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ပါအံ့နည်း။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို နတ်ဗြဟ္မာတို့သည်လည်းချီးမွမ်းကုန်၏။

ရော ဝဝ ရှုလိုက်

အဘထ ၏
'ထ' အမှတ်တံဆိပ်
ရှူဆေးဘူးကြီး
ထုတ်လုပ်ခွင့်လိုင်စင်အမှတ် ၁/၂၀၀၃ တဆထလ (၁၁၅၆)
ဖြန့်ချိရေး
အမှတ် (၁၅)၊ လှိုင်မြစ်လမ်း။ ပေါက်တောရပ်၊ အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်။
အမှတ် (၄)၊ ပူးမားတိုက်၊ ဘုရင့်နောင်လမ်း။ ရွာမအနောက်၊
အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်။ ဖုန်း - ၇၂၂၇၀၄၊ ၆၄၂၀၆၇

ဗုဒ္ဓဂေါတမ၏ စကြဝဠာ(ကမ္ဘာ)အမြင်

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(ဓမ္မာစရိယ၊ B.A)

အခြားဂြိုဟ်များ

နေအဖွဲ့အစည်းတွင် အခြားဂြိုဟ်များရှိသေးသလားဟူသောတွေးခေါ်မှုဖြင့် သိပ္ပံပညာရှင် နက္ခတ္တပညာရှင်တို့က ခေတ်မီအာကာသယဉ်များတည်ဆောက်ပြီး ဂြိုဟ်ကမ္ဘာများကို လေ့လာနေကြဆဲဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဂေါတမက အနန္တစကြဝဠာဟုဟောထားခဲ့သည့်အတိုင်း သိပ္ပံပညာနှင့် အာကာသထိန်းချုပ်ရေးအဖွဲ့ (နာဆာ)တို့သည် နေစကြဝဠာ၊ အဖွဲ့အစည်းအပြင်၊ ဂြိုဟ်များအပေါ်မှ သက်ရှိများကို ဆက်လက်ရှာဖွေနေမည်ဟု ကြေငြာခဲ့သည်။

၁၉၉၄ ခုမှစ၍ ထူးဆန်းသော ဂြိုဟ်ပေါင်း ၃၀၀ ကျော်ကိုထပ်မံရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ သည်ဟုဆိုပါသည်။ စကြဝဠာအတွင်း ကမ္ဘာနှင့်တူသော ဂြိုဟ်များကိုလည်း ဆက်လက်ရှာဖွေလျက်ရှိပါသည်။ နောက်တွင် နာဆာအဖွဲ့က ဂြိုဟ်များထက်ငယ်သော ကြယ်တာရာအလုံးပေါင်း (၁၀၀၀၀၀၀) ခန့်ကိုလည်း သုတေသနပြုရှာဖွေလေ့လာသွားမည်ဟု ကြေငြာထားပါသည်။

ယခင်က ဂြိုဟ်များနှင့် ကြယ်တာရာများဆက်နွယ်တည်ရှိနေပုံကို ကောင်းစွာမသိခဲ့ကြောင်း ယခုအခါ ဂြိုဟ်များအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တစတစသိရှိလာနိုင်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နာဆာအဖွဲ့မှ ထူးခြားသောဂြိုဟ်များဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားရေးမှူး ချာစီဆီချ်မန်းက နာဆာသိပ္ပံသတင်းစာရှင်းလင်းပွဲတွင် ပြောကြားသည်ကို အင်တာနက်သတင်း၌ဖော်ပြခဲ့ရာ ယင်းသတင်းကို (၆-၉-၂၀၀၈) ကြေးမုံသတင်းစာ၌ ထပ်မံဖော်ပြထားသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။

ဗုဒ္ဓက ဤလောကတွင် အနန္တစကြဝဠာရေတွက်၍မရနိုင်သော စကြဝဠာများဖြင့်တည်ဆောက်ထားကြောင်းဟောကြားချက်နှင့် ယနေ့သိပ္ပံပညာရှင်တို့ ရှာဖွေတွေ့ရှိထားမှု (၃၀၀)နှင့် နောက်ထပ် (၁၀၀၀၀၀၀) တစ်သိန်း ထပ်မံရှာဦးမည်ဟုဆိုကာ စကြဝဠာဂြိုဟ်များစွာ ရှိသေးသည်ဟူသော သိပ္ပံပညာရှင်တို့၏ အယူအဆသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ကျော်က ဟောထားခဲ့သော ဗုဒ္ဓ၏ အယူအဆနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး သက်သေပြနေရပြီဟုဆိုရပါမည်။

စကြဝဠာအတွင်းရှိ ရုပ်ဒြပ်များ

အနန္တစကြဝဠာဟုဆိုသည့်အတိုင်း စကြဝဠာကြီးအတွင်းဝယ် ရုပ်ဒြပ်များအလွန်များပြားစွာရှိနေပါသည်။ ထိုရုပ်ဒြပ်များကိုလည်း နက္ခတ္တပညာရှင်များ၊ သိပ္ပံပညာရှင်များက မိမိတို့စွမ်းနိုင်သမျှ ပြည့်စုံစွာလေ့လာပြီးလေ့လာဆဲ လေ့လာလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။

သိပ္ပံပညာရှင်တို့က နေအဖွဲ့အစည်းမှ ကျော်လွန်ပြီး အနန္တစကြဝဠာကြီးကို လေ့လာရာ၌ အာကာသအကွာအဝေးတိုင်းတာနည်းစနစ်နှင့် ယူနစ်များကို သတ်မှတ်ပေးထားခဲ့ကြပါသည်။

အလင်းနှစ်တစ်ယူနစ်= တစ်စက္ကန့်လျှင် အလင်းရောင်သွားနှုန်း ၁၈၆၀၀၀ မိုင်ဖြင့်သွား၍ တစ်နှစ်အတွင်းရောက်မည့်မိုင်ပေါင်း (၆၀၀၀ ဘီလီယံခန့်) ရှိမည်။

၁ အေယူ (1 AU) =ကမ္ဘာနှင့် နေ၏အကွာအဝေး မိုင်ပေါင်း ၉၃ သန်း

၁ ပါဆက် (1 pc) = ၂၀၆၂၆၅ Au

= ၃. ၂၆ အလင်းနှစ်

၁ ကီလိုပါဆက် (1 kpc)= ၁၀၀၀ pc

၁ မဂ္ဂါပါဆက် (1 mpc)=၁၀,၀၀,၀၀၀ pc

၆၀×၆၀×၂၄×၃၆၅ = ၃၁၅, ၃၆၀၀၀ × ၁၈၆၀၀၀= ၅၈၆,၁၈၃၆,၀၀၀, ၀၀၀ အလင်းနှစ်ရှိ မိုင်ပေါင်း =၆၀၀၀ ဘီလီယံမိုင်ခန့်

နဂါးငွေ့တန်း (milkway)

ညအခါကြည့်လျှင် ကောင်းကင်၌ မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ်မြင်နေရသော အလင်းရောင်သေးသေးကလေးများကို လူသားတို့က ကြယ်ကလေးများဟု အသိအမှတ်ပြုခေါ်နေကြစမြဲဖြစ်သည်။

အမှန်မှာ ထိုကြယ်ကလေးများသည် နေများပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကြယ် (နေ)များမှာ မိုင်ပေါင်း ဘီလီယံများစွာကွာဝေးနေသောကြောင့် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်အဖြစ်သာ မြင်နေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့ကမ္ဘာလူသားတို့မြင်နေရသော နေမင်းကြီးသည် ကြယ်ကြီးတစ်လုံးဖြစ်သလို ထိုမှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ကြယ်များသည်လည်း အခြားနေအဖွဲ့အစည်းတို့၏ နေများပင်ဖြစ်၍ နေနှင့်ကြယ်သည် အတူတူပင်ဖြစ်သည်ဟု သိပ္ပံပညာရှင်တို့က ဆိုကြပါသည်။

အလင်းရောင်များပေးနိုင်သော ကြယ်များကို နေဟုခေါ်ပြီး နည်းနည်းပေးနိုင်သော ကြယ်ကို ကြယ်ဟုခေါ်လေ့ရှိကြပါသည်။

နေအပါအဝင်ကြယ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာပါဝင်သော ကြယ်အစုအဝေးကြီးကို နဂါးငွေ့တန်း (milk-way) သို့မဟုတ် ဂလက်ဆီ(Glaxy) ဟု ခေါ်သည်။ နေနှင့်ကြယ်တို့ကဲ့သို့ နဂါးငွေ့တန်းနှင့် ဂလက်ဆီတို့မှာ အတူတူပင်ဖြစ်ပါသည်။

နေအဖွဲ့အစည်းနှင့် အတော်နီးစပ်သောနေရာ၌ ကြယ်များပြွတ်သိပ်ပြီးရှိကြသဖြင့် ညည့်အခါတွင် နို့နှစ်ရောင်ကဲ့သို့ အရောင်မှိန်မှိန်ကို အပြင်လိုက်မြင်နေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုမြင်ကွင်းသည် မိမိဂလက်ဆီအတွင်းမှ မြင်ကွင်းဖြစ်သောကြောင့် အခြားဂလက်ဆီများအတွင်းမှ ကြည့်၍ရသော မြင်ကွင်းများသည်လည်း ထိုကဲ့သို့မျိုးဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဂလက်ဆီများအတွင်းရှိ ကြယ်များသည် ပုံမှန်မရှိဘဲ အချို့နေရာများ၌ ပြွတ်သိပ်နေပြီး အချို့နေရာများ၌ ကျဲနေတတ်ပါသည်။

ယနေ့ကမ္ဘာလူသားတို့ မြင်တွေ့နေရသော နေ(ကြယ်)နှင့် အနီးဆုံးနေ(ကြယ်)ကို ပရောက်ဇီမာစင်တော်ရီဟုခေါ်ပါသည်။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်ကလွှတ်တင်ခဲ့သော အာကာသယာဉ် ဗွိုင်ယေဂျာနှင့် ပိုင်အိုနီးယားယဉ်များသည် နေနှင့် ၆၀ ဗက အကွာ အဝေးသို့ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ထိုအကွာအဝေးထက် နောက်ထပ်အဆ ၄၀၀ သွားမှသာလျှင် ထိုကြယ် (နေ)သို့ရောက်ရှိမည်ဟုဆိုပါသည်။ အကွာအဝေး ခရီးမိုင်သန်းပေါင်းမှာ = ၄၀၀ × ၆၀× ၉၃= ၂၂၃၂,၀၀၀ သန်းမိုင်

= ၂၂၃၂ ဘီလီယံမိုင်

= ၂. ၁၃၂ ထရီလီယံမိုင်

ထို့ကြောင့် နေနှင့်အနီးဆုံးဖြစ်သော ပရောက်ဇီမာစင်တော်ရီကြယ်(နေ)သည် မိုင်ပေါင်း (၂) ထရီလီယံကျော်ခန့် ဝေးသည်ဟု ဆိုပါသည်။

နေကဲ့သို့ ကြယ်ပေါင်းမရေမတွက်နိုင်အောင် မြောက်မြားစွာဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော နဂါးငွေ့တန်းဂလက်ဆီကြီး၏ အဝန်းအဝိုင်းများမှာ အတော်ပင်ကြီးမား ကျယ်ပြန့်လှသော်လည်း စကြ

ဝဠာတစ်ခုလုံးနှင့်နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါက စကြဝဠာကြီး၌ ဂလက်ဆီပေါင်း သန်းပေါင်းများစွာဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသောကြောင့် အလွန်ပင် သေးငယ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

နေသည်နဂါးငွေ့တန်းဂလက်ဆီမှ (၈.၅ kpc) ဝေးပါသည်။ နဂါးငွေ့တန်း ဂလက်ဆီကြီး၏ ပမာဏနှင့် ပုံသဏ္ဌာန်ကို ဖော်ပြရလျှင် အချင်း (၃၀ kpc နှင့် ၄၀ kpc)အကြားရှိ ရောင်ခြည်စက်ဝိုင်းကြီး၏ အတွင်းမှာရှိပါသည်။

ထိုစက်ဝန်းလုံးကြီးထဲတွင် ဟိုက်ဒရိုဂျင် မော်လီယံအများဆုံးပါရှိပြီး ကျန်ဒြပ်စင်များမပါသလောက်ဖြစ်ပါသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ကြယ်အများစုသည် ထိုစက်ဝန်းလုံးကြီး၏ ဗဟိုတွင်အချင်း ၄၀ pc နှင့် အထူ ၂ kpc ရှိစက်ဝိုင်းပြားကြီးထဲတွင် စုပြုံနေကြခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုစက်ဝိုင်းပြားကြီး၏ အလယ်တွင် ဂလက်ဆီနူကလီးယားခေါ် ဂလက်စီအဖောင်းကြီး ရှိနေပြန်သည်။

နဂါးငွေ့တန်း ဂလက်ဆီအတွင်းရှိ ရုပ်ဒြပ်များ၊ ကြယ်များ၊ ဓာတ်ငွေ့များနှင့် ဖုန်မှုန့်များစသည့် ရှိရှိသမျှ အားလုံးသည် ဂလက်စီ၏ အလယ်ကိုဗဟိုပြု၍ လှည့်ပတ်နေကြပါသည်။ ဤကဲ့သို့ တစ်စုတစ်စပ်တည်း ပတ်လမ်းအတိုင်း လှည့်ပတ်နေမှုကိုပင် နက္ခတ်ပညာရှင်များက နဂါးငွေ့တန်းလှည့်ခြင်းဟုခေါ် ဆိုပါသည်။

အလင်းမဲ့ ဒြပ်ဝတ္ထုများကို မမြင်နိုင်သောကြောင့် ထိုဝတ္ထုများ မည်သို့မည်ပုံရှိသည်ကို နက္ခတ္တ ပညာရှင်များ မပြောပြနိုင်သော်လည်း နဂါးငွေ့တန်း ဂလက်ဆီအတွင်းမှာ ထိုအလင်းဝတ္ထုများ၏ ဆွဲအား အများဆုံးရှိနေသောကြောင့် အနန္တစကြဝဠာကြီး တစ်ခုလုံးကို အလင်းမဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုများ၏ ဒြပ်ဆွဲအားများ ကြီးစိုးနေသည်ဟု ယူဆကြသည်။

နဂါးငွေ့တန်း၏ အလယ်ဗဟိုအနီးတွင် ထူထပ်သော အာကာသဖုံမှုန့်များ ပိတ်ဆို့နေသောကြောင့် မမြင်နိုင်သော်လည်း အလယ်ဗဟိုမှလာသော ရေဒီယိုနှင့် အနီရောင် ရောင်ခြည်များကြောင့်သာ အနည်းငယ်သိရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နေ၏ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် တစ်ကုဗ pc တွင် ကြယ်တစ်လုံးမျှပင်မရှိပါ။ အလယ်ဗဟိုမှ ၁၀၀ စခ အကွာတွင် (၁) ကုဗ pc ၌ ကြယ်အလုံးပေါင်း ၁၀၀ ခန့်ရှိပါသည်။ (၁၀) pc အကွာတွင်ကား ကြယ်လုံးပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာရှိသည်။

အလယ်ဗဟိုမှ စခ အနည်းငယ်အကွာ (၁) ကုဗ စခ တွင်ကား သိန်းပေါင်းများစွာသော ကြယ်တို့၏ ထိန်ထိန်လင်းနေသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။

ဤနေရာတွင် ကြယ်များပြွတ်သိပ်နေမှုကြောင့် ကြယ်တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံးကြား အလင်းနှစ်အဖြစ်ဖြင့် မကွာတော့ဘဲ အလင်းရက်သတ္တပတ်မျှသာ ကွာဝေးပါတော့သည်။

ဗဟိုမှ (၂) pc နှင့် (၈) pc အကွာ အဝေးကြားတွင် လှည့်ပတ်နေသော ပါးလွှာသော ဓာတ်ငွေ့များနှင့် ဖုန်မှုန့်များကွင်းတစ်ကွင်းရှိပါသည်။ ကွင်း၏လည်ပတ်နှုန်းသည် (၁) စက္ကန့်လျှင် ကီလိုမီတာ (၁၁၀) နှုန်းဖြစ်သည်။ ထိုကွင်းအတွင်း ဓာတ်ငွေ့များ၏ အဏုမြူနှင့် မော်လီကျူးများ ပါဝင်ပြီး ယင်းတို့၏ ဒြပ်ထုပမာဏသည် နေ၏ ဒြပ်ထုပမာဏထက် အဆ (၁၀၀၀၀)ရှိသည်။

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ
(ဓမ္မာစရိယ၊ ဘီအေ)

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

စာမျက်နှာ ၄ မှ

ပညာရှိသော သူတို့ကမူ ဝိဇ္ဇာဓိုရ်ကြီးသာလျှင် အစာအာဟာရနှင့် ပတ်သက်ပြီး ချမ်းသာခြင်းရှိသည်။ သူဌေးကြီးမှာ အရသာ အမျိုးမျိုး အဖိုးတန်အာဟာရများကို သုံးဆောင် ခံစားနိုင်ရန် မရရအောင်ရှာဖွေရခြင်း၊ ရရှိလာသောအခါ နေရာတကျဖြစ်အောင် စီမံရခြင်း စသော ပြုပြင်ရမှု- ပဋိသင်္ခရဏဒုက္ခ၊ အသစ်အသစ် လဲလှယ်လိုခြင်း- အာသာဒုက္ခတို့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက်ရှိသည်။ ဝေဒယိတသုခ- မှန်လျှင် ဤဒုက္ခနှစ်မျိုးနှင့် လုံးဝ လွတ်၍မရ။ ဝိဇ္ဇာဓိုရ်ကြီးမှာမူ အစာအာဟာရကို သုံးဆောင်ခံစားခြင်း၊ ဝေဒယိတသုခမရှိသည့်အတွက် ပြုပြင်စီမံရခြင်း- ပဋိသင်္ခရဏ ဒုက္ခနှင့် အသစ်အသစ်လဲလှယ်လိုခြင်း- အာသာဒုက္ခတို့ တစ်စုံတစ်ခုမျှ မရှိဘဲအစာအဟာရနှင့် ပတ်သက်ပြီး၊ အေးငြိမ်းချမ်းသာစွာနေနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ဝိဇ္ဇာဓိုရ်ကြီးကသာ သူဌေးကြီးထက်ချမ်းသာသည်ဟု ဖြေဆိုကြမည်သာဖြစ်၏။

ဤစကာရပ်တို့၌ သူဌေးကြီးကသာ၊ ဝိဇ္ဇာဓိုရ်ကြီးထက်ပို၍ ချမ်းသာသည်ဟု ပြောဆိုသော တဏှာလောဘသမားတို့သည် အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာကို မရှုမမြင်ကြပဲ ၊ စိတ်တိုင်းကျစားသောက်ရသည့် ခံစားမှုကိုသာ ကြည့်မြင်၍ ပြောဆိုကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဝိဇ္ဇာဓိုရ်ကြီး၏ အစာအာဟာရ လုံးဝမစားဘဲ အေးငြိမ်းချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကိုကား တဏှာလွှမ်းမိုးခြင်းခံထားရသူတို့က အကောင်းအမြတ်ကို မထင်နိုင်ကြ။ သူဌေးကြီးကိုသာ အကောင်းအမြတ်ထင်ပြီး သူဌေးဖြစ်ရန်သာ အလိုရှိကြသကဲ့သို့ တဏှာ လောဘတရားသည်လည်း ခံစားမှုဝေဒနာမရှိဘဲ စင်စစ် ငြိမ်းအေး ချမ်းသာခြင်းတည်းဟူသော သန္တိသုခကို အကောင်းမထင်၍ မလိုချင်မမက်မောသည်သာ ဖြစ်၏။

ဤအရာနှင့်ပတ်သက်ပြီး စာပေကျမ်းလာ ဥပမာပြဆိုရပါမူအခါတစ်ပါး၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရဟန်းတို့၏အလယ်တွင်ထိုင်လျက် နေတော်မူရင်း **"ငါ့ရှင်တို့ ဤနိဗ္ဗာန်သည် ချမ်းသာလှ၏" ဟု မိန့်ဆိုတော်မူလေရာ အရှင်ဥဒါယီက "ငါ့ရှင်သာရိပုတ္တရာ ခံစားမှုဝေဒနာမရှိလျှင် ဤနိဗ္ဗာန်သည် အဘယ်မှာ ချမ်းသာနိုင်မည်နည်း" ဟု အရှင်သာရိ ပုတ္တရာအား မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိ ပုတ္တရာက " ငါ့ရှင်ဥဒါယီ . . နိဗ္ဗာန်မှာ ခံစားမှု ဝေဒနာမရှိခြင်းသည်ပင် ချမ်းသာစစ်စစ်ဖြစ်သည်"**ဟု ဟောကြားတော် မူသည်။ (အင်္ဂုတ္တရ နိကာယ၊ နဝကနိပတ်၊ ၄-မဟာဝဂ်၊ ၃-ခုမြောက်)

အထက်တွင် စာပေကျမ်းလာပြဆိုခဲ့သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဟောကြားချက်နှင့် အရှင်ဥဒါယီ၏ မေးမြန်းချက်စကားတို့ သဘောထားကွဲလွဲနေခြင်းမှာ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့အမြင့်နှင့် ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အမြင်မတူခြင်းသဘောပင် ဖြစ်သည်။ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏အမြင်မှာ ဒုက္ခသစ္စာ၊ ခန္ဓာ(၅)ပါး ဖြစ်ပွားနေခြင်းကိုသာ သုခဟူ၍ထင်ကြ၏။ ဉာဏ်ပညာရှိသော ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အရိယာပုဂ္ဂိုလ် အရှင် မြတ်တို့ကမူ ထိုဒုက္ခသစ္စာဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါး မီးတောက်မီးပုံကြီး ငြိမ်းစဲသွားသကဲ့သို့ နောက်ထပ် တစ်ဖန်မဖြစ်သော ချုပ်ငြိမ်းခြင်းဖြင့် ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကိုသာ သုခဟူ၍ မှတ်ယူတော်မူ ကြ၏။

ဤအခြင်းအရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဉာဏ်ပညာနည်းပါးသော ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်များအား နောက်တစ်ဖန်မဖြစ်သော ငြိမ်းအေးခြင်း ချမ်းသာမှု၏ မွန်မြတ်ပုံကို လက်တွေ့ စဉ်းစား၍သိရှိနိုင်ဖွယ် ဥပမာဆောင် ပြရသော် . . . လူတစ်ယောက်သည် နှစ်ရှည်လမျှား လေနာရောဂါအမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းသွားခဲ့လေသည်။ ထိုလေနာရောဂါ ပျောက်ကင်း ချုပ်ငြိမ်းသွားသောအခါ၌ မည်သည့် နှစ်သက်ဖွယ်အာရုံကိုမျှ မခံစားရချေ။ လေနာဒုက္ခပျောက်ကင်းသွားခြင်းသာလျှင် ထင်းရှားရှိ၏။

ထိုကဲ့သို့ ခံစားမှုမရှိပဲ၊ လေနာဒုက္ခကင်းငြိမ်းသွားမှုအတွက် "ငါ့မှာလေနာဒုက္ခကြီးငြိမ်းစဲ သွားပြီး" ဟု လွန်စွာ နှစ်သက်ဝမ်းသာနေမည်မှာ ဧကန်ပင်ဖြစ်သည်။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲခံနေရသည့် ဒုက္ခကြီးနှင့်စာလျှင် မပြောပလောက်သည့် လေနာရောဂါ ဒုက္ခကလေး ချုပ်ငြိမ်းသွားရာမှာပင် လွန်စွာ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါလျှင် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲဘေးဒုက္ခကြီး အေးငြိမ်း သွားရာမှာကား အဘယ်မှာမနှစ်သက်ဘဲ ရှိနိုင်မည်နည်း၊ လွန်စွာနှစ်သက်ဝမ်းမြောက်နေမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ရှင်ဉာဏ(ဖျာပုံ)

ကျမ်းညွှန်း-
မဟာဗုဒ္ဓဝင်အနုဒီပနီကျမ်း
ကဏ္ဍသစ္စာပါရမီ။
ကျမ်းပြု -အရှင်ဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ။
(တိပိဋကဓရ၊ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက)

လူ့ဘဝအကွာအဝေးနှင့် အချိန်ကာလ

မောင်ဇင်ယော်

လူသည် ကာမ(၁၁)ဘုံသားဖြစ်သည်။ အမုန်းနှင့်အချစ်သံသရာ အစဉ်လည်ပတ်တတ်သည်။ လူသားသည် လောကကောင်းကျိုးအတွက် ပြုသင့်သည်ဟု ယူဆချက်မှန်သမျှ ဆောင်ရွက်ကြရသည်။ ထိုအခါ ဣဿာမစ္ဆရိယဖြစ်မည်ကိုလည်း မကြောက်ကြပေ။ ရလဒ်မှာ ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်းမရှိတော့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ စိတ်မှဖြစ်သောအရာမှန်သမျှသည် ချစ်ခြင်းနှင့် မုန်းခြင်းတစ်လှည့်တစ်ပြန်စီသာဖြစ်သည်ဟု ဗုဒ္ဓဟောခဲ့သည်။

လူသားသည် လောကအပြုအမူမှန်သမျှကိုဆောင်ရွက်ကြသည်။ အလိုလောဘကို ခွာသည်။ ထိုအခါ ဝမ်းသာ၊ ဝမ်းနည်း၊ ပူဆွေးခြင်းမရှိတော့သည့် ရလဒ်ကိုရသည်ဟု ရှေးဟိန္ဒူဘာသာရေးကျမ်း(မဟာဘာရတ)၌ဆိုထားသည်။ စိတ်စင်ကြယ်လျှင် အကောင်း၊ အဆိုးစွန့်ပယ်ပြီး ဖြစ်၍ ထိုသူ၌ ရန်သူ မိတ်ဆွေခွဲခြားခြင်းမရှိတော့ပေ။ လူသားတို့၏ စိတ်သန့်ရှင်းမှုကြောင့် အရာရာသည် တန်းတူဖြစ်လာသည်။ ကောင်းမှုခင်တွယ်သူ၏ လုပ်ရပ်မှန်သမျှသည် အောင်မြင်မှုများပါသည်။

ရှေးသိပ္ပံစွန့်ထွင်ပညာရှင်ကြီးများသည် စိတ်အားကိုယ်အားဖြင့် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့၌ စေတနာဟူသော စိတ်လှုံ့ဆော်မှုအစဉ်ရှိသည်။ အလုပ်လုပ်စဉ်အခြားမကောင်းမှု၌ ကပ်ငြိခြင်းမရှိပေ။ ထိုအခါ ပတ်ဝန်းကျင်လိုလားခြင်း၊ မလိုလားခြင်းမှ ရုန်းထွက်၍ အောင်ပွဲခံ ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်လာသည်။ အိုင်းစတိုင်းလို ပုဂ္ဂိုလ်ကို အစ္စရေးနိုင်ငံသမ္မတလုပ်နိုင်မလား ကမ်းလှမ်းသောအခါ ကျုပ်အလုပ်မဟုတ်၍ မလုပ်နိုင်ပါဟု ငြင်းပယ်ခဲ့ဖူးသည်။ အိုင်းစတိုင်း၏ ပြောဆိုဆုံးမမှုက ဗုဒ္ဓဒဿနဆန်သည်။ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သက်သေအဖြစ်တင်ပြလိုသည်။

အပြစ်မဲ့ဘဝဖြင့် အစ်မဖြစ်သူ သေဆုံးသဖြင့် သမီးငယ်ကလေးတစ်ဦးပူဆွေးသောကရောက်ခဲ့ရသည်။ သည်ကိစ္စကိုဓမ္မဆရာတစ်ဦးက ဖျောင်းဖျရေးသားခဲ့သည်။ ဤသည်ကို အိုင်းစတိုင်း (၁၈၇၉-၁၉၅၅) က လူ့ဘဝနှင့် အနန္တစကြဝဠာသည် ဓမ္မသဘောအရ ဆက်စပ်မှုတူညီကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။ "လူ့ဘဝဖြစ်စဉ်ဆိုသည် စကြဝဠာအနန္တ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုသာပင်။ အချိန်နှင့် အကွာအဝေး Time and Space အကန့်အသတ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ လူ၏အတွေးအခေါ်နှင့် ခံစားချက်သည် အသိစိတ်၏ မသိယောင်ဝါး အမြင်တစ်မျိုးမှ သီးခြားခွဲထွက်လာသော တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဖြစ်သည်။ ထိုယောင်မှားခြင်းသည် လူသား အချုပ်အနှောင်ဝဋ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခတစ်ခုသာပင်။ ၎င်းသည် လူ့လိုအင်ဆန္ဒကို ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ လူအနည်းစုမျှသာ ကျွန်ုပ်တို့အနီး ချဉ်းကပ်ရန် ဆောင်ကြဉ်းပေးသည်။

"ကျွန်ုပ်တို့လူသားအားလုံး၏ လုပ်ငန်း ဆောင်တာမှာ ကမ္ဘာလောကကြီး သာယာလှပဖို့နှင့် သက်ရှိသတ္တဝါမှန်သမျှအပေါ် အကြင်အနာဖြင့် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပွေ့ဖက်ထားနိုင်ဖို့ဖြစ်သည်။ လူသားဟူသည် မည်သူကမျှ ခြောက်ပြစ်ကင်းသဲလဲစင်မဟုတ်ကြပေ။ သို့ရာတွင် ကြိုးစားပွားများ အားထုတ်ခြင်းသည်သာ တရားကိုယ်အလို၌ အချုပ်အနှောင်ဝတ်ဆင်းရဲမှ ကင်းလွတ်ခြင်း (ဝိမုတ္တိ)ဖြစ်လာပေသည်။ ၎င်းသည် ခန္ဓာလုံခြုံမှုအတွက် အခြေခံအုတ်မြစ်လည်းဖြစ် ပါသည်။

အိုင်းစတိုင်း၏ စကားတွင် လူ့ဘဝအချိန်နှင့်အကွာအဝေး သိခြင်းမသိခြင်း၊ လောဘ ဒေါသ၊ မောဟကိလေသာ ၎င်းတို့မှ လွတ်မြောက်ခြင်းစသည်ပါဝင်သည်။ ဗုဒ္ဓဓမ္မဆန်သည်။ ဗုဒ္ဓက ကိလေသာတွင် မထုံမွမ်းလင့်၊ တရားကိုသာ ကျင့်ဟု ဟောခဲ့သည်။ လောက၌ ကိလေသာခြောက်ကပ်အောင် လုပ်နိုင်သူ၊ ကိလေသာမှခွာ၍ ရှောင့်ရဲမှု ရှာနိုင်သူအတော်ရှားသည်။ လောက၌ သင်္ကရသ ဝန်ဆောင်သူသည် ထာဝရ ကုသိုလ်ရနေသူဖြစ်သည်။ အမွှေးနံ့သာဖြင့် ပူဇော်ရုံ၊ ငါ့ဘုရားကို ဖူးမြင်ရုံမျှဖြင့် ငါဘုရားကိုမြင်သည်မမည်ပေ။ ငါဘုရား တရားဓမ္မ၌ သက်ဝင်ပါမှ ငါဘုရားကို မြင်သည်မည်ပါသည်ဟု ဗုဒ္ဓဟောခဲ့သည်။

လောကလူသားကို ကိလေသာမီးဆယ်ပါးက နေ့စဉ်ပင် ကျွမ်းစေလျက်ရှိသည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ ထိန၊ ဥဒ္ဓစ္စ၊ အဟိရိက၊ အနောတပ္ပ၊ မီးဆယ်ပါးပင်။ ၎င်းမီးကို သတ်နိုင်သော အရာကား မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်သည်။ မဂ္ဂင်ဖောင်ကား မီးငြိမ်းစက်တစ်မျိုးသဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ဓမ္မဖြစ်သည်။ ရမ္မက်သည် ကိလေသာကို ဆပွားစေသော အဓမ္မလောင်စာသဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။

"ရမ္မက်လောဘ၊ မောဟမြေးယှဉ်၊ ပုထုဇဉ်ကိုရှောင်ကြဉ်ခဲစွ၊ ကိလေသာကြောင့်၊ တစ်ခါ တစ်ရံ၊ အကြံမရှိ၊ မှားယွင်းမိလည်း၊ သတိမပြု၊ မကောင်းမှု၌၊ အဏုမြူညက်၊ ဆံတစ်ရွက်မျှ၊ လေ့ကျက်မဲ့လျှင်း၊ မေ့စေမင်း" အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ အနုသာသနာ့ဆုံးမစာတွင် ကိလေသာရမ္မက် မီးကို အလေ့အကျင့် (ဗုဒ္ဓတရားတော်)ဖြင့် ပယ်သတ်ကြဖို့ တိုက်တွန်းထားပေသည်။

သို့မှသာ ဝိမုတ္တိ တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိနိုင်ကြမည်ဖြစ်ပါသတည်း။

ကျမ်းကိုး
၁။ The Man behind Genius (R/) 1972-Sept
၂။ တရားမှတ်စုများ

မောင်ဇင်ယော်

သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် အလွန်အကျူး ကွန့်မြူးတော်မူရာ

y|mefa' o em u;rfjrwf [m (10)

ဟံသာဝတီ ဦးအုန်းကြိုင်

မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်၊ ပဓာနနာယကဆရာတော်၊ နိုင်ငံတော်သြဝါဒါစရိယ၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ မဟာရဋ္ဌဂုရုဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ၊ ပဋ္ဌာန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တဝိသုဒ္ဓနှင့် ကျောက်ဆည်မြို့ လေသာဆရာတော်ဘုရားကြီး၊ အသံမစဲပဋ္ဌာန်းပူဇော်ပွဲတွင် မြွက်ကြားတော်မူသော "ပဋ္ဌာန်းဒေသနာသြဝါဒကထာ"ကို ဆက်လက်၍ဖော်ပြပေးလိုပါသည်။

(ယခင်အပတ်မှ အဆက်)

ကျောက်ဆည်မြို့
လေသာဆရာတော်ဘုရားကြီး သြဝါဒကထာ

ပဋ္ဌာန်းနဲ့ပတ်သက်၍ သြဝါဒကထာပြောကြားပါလို့ လျှောက်ထားတဲ့အတွက် အကျိုးရှိရာ အကျိုးရှိကြောင်း အနည်းငယ်သြဝါဒစကား ပြောကြားပါမယ်။ သာသနာတော်မှာ အန္တရဓာန (ကွယ်ပျောက်ခြင်း) တရား ၅- မျိုးရှိပါတယ်။

၁။ အဓိဂမာ အန္တရဓာန
၂။ ပဋိပတ္တိ အန္တရဓာန
၃။ ပရိယတ္တိ အန္တရဓာန
၄။ လိင်္ဂ အန္တရဓာန
၅။ ဓာတု အန္တရဓာနရယ်လို့ အာန္တရဓာန (ကွယ်ပျောက်ခြင်း) ၅- မျိုး အဋ္ဌကထာကျမ်းဂန်များမှာ ဖွင့်ပြထားပါတယ်။

အဓိဂမာဆိုတာက အသိဉာဏ် မဂ်လေးပါး၊ ဖိုလ်လေးပါး၊ ဈာန်၊ အသိဉာဏ် ပဋိသမ္ဘိဒါတွေကို ခေါ်တယ်။ အဲဒီတရားစုတွေ ကွယ်ပျောက်ခြင်းကို အဓိဂမာ အန္တရဓာနလို့ခေါ်တယ်။

အကျင့်ပဋိပတ်တွေ ကွယ်ပျောက်ခြင်းကို ပဋိပတ္တိ အန္တရဓာနလို့ ခေါ်ဆိုရတယ်။

"တေပိဋကံ ယာဋ္ဌကထံ ပါဠိလို" အဋ္ဌကထာများမှာ ဖွင့်ပြခြင်းကြောင့် ပိဋကတ်သုံးပုံနှင့်တကွသော အဋ္ဌကထာပါဠိများကို ပရယတ္တိလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီ ပရိယတ်လုပ်ငန်းတွေ ကွယ်ပျောက်ခြင်းကို ပရယတ္တိ အန္တရဓာနလို့ခေါ်ဆိုရတယ်။

ရဟန်းအသွင် ကွယ်ပျောက်၍ သာသနာကွယ်ခြင်းကို လိင်္ဂအန္တရဓာနလို့ ခေါ်ဆိုရတယ်။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသည့်နောက် အဓိဋ္ဌာန်အားလျော်စွာ ဓာတ်တော်တွေအစုအပုံကျန်ရစ်တယ်။ အဲဒီဓာတ်တော်တွေ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၍ ကွယ်ပျောက်ခြင်းကို ဓာတုအန္တရဓာနလို့ ခေါ်ဆိုရတယ်။

၁။ အဓိဂမ အန္တရဓာန

ထို ၅- မျိုးတွင် ပထမဦးစွာ အဓိဂမအန္တရဓာနအကြောင်းကို ရှင်းပြမယ်၊ အဓိဂမဆိုတာက မဂ်လေးပါး၊ ဖိုလ်လေးပါး၊ အဘိညာဏ် ၆ ပါး၊ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး စတဲ့တရားတွေကို အဓိဂမလို့ခေါ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးနောက် ထားတော်မူခဲ့သော သာသနာ ၅-ထောင်တွင်

၁။ ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာခေတ် နှစ်ပေါင်း	၁၀၀၀
၂။ ဆဠာဘိည ရဟန္တာခေတ် နှစ်ပေါင်း	၁၀၀၀
၃။ တေဝိဇ္ဇ (ပု၊ ဒိ၊ အာ) ရဟန္တာခေတ်	၁၀၀၀
၄။ သုက္ခဝိပဿက ရဟန္တာခေတ်	၁၀၀၀
၅။ အနာဂါမ် သကဒါဂါမ် သောတာပန်ခေတ်	၁၀၀၀

ရယ်လို့ အင်္ဂုတ္တရ အဋ္ဌကထာမှာ သာသနာ ၅- ထောင် အဆင့်ဆင့် ခွဲပြထားတယ်။ သာသနာတော်တွင် နောက်ဆုံးဖြစ်သော သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၏ အသက်ကုန်၍ သေဆုံးသည်အထိကို အဓိဂမအန္တရဓာနရယ်လို့ ခေါ်ဆိုရတယ်။

၂။ ပဋိပတ္တိ အနန္တရဓာန

အဓိဂမခေတ်ကြီး တိမ်ကောပပျောက်ခဲ့ပေမဲ့ အကျင့်ပဋိပတ်တွေကို အားကိုးစရာကျန်နေသေးတယ်။ ရဟန်းသိက္ခာတော်တွေကို အကျင့်ပဋိပတ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ၊ ဣန္ဒြေယသံဝရသီလ၊ အာဇီဝပါရိ သုဒ္ဓိသီလ၊ ပစ္စယသန္နိဿိတသီလ၊ အဲဒီသီလ ၄-မျိုးကိုပဲ ကြိုးစားပြီး စောင့်ရှောက်ဆောက်တည်နိုင်ကြတော့တယ်။ အဓိဂမဆိုတဲ့ မဂ်ဖိုလ်တွေကို မရနိုင်တော့လို့ပါပဲ။

မဂ်ဖိုလ်တရားတွေရချင်လို့ ကျင့်နေကြပေမယ့် မဂ်တရားဖိုလ်တရား မရနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အကျင့်တရားတွေ တဖြေးဖြေးကွယ်လာပါတော့တယ်။ ငယ်ကုန်ငယ်ကုန်သော ခုဒ္ဒါနု၊ ခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တွေကို မစောင့်စည်းနိုင်သည့်အတွက် ကာလကြာသောအခါ လွန်ကျူးကုန်သော၊ တယောက်နှင့်တယောက် ပြောဆိုဆုံးမမှုကြောင့် ကျင့်ကြံမှုတွေ မစောဒနာကြတော့ဘူး။ ထင်ရာမြင်ရာမှာ ထင်သလိုမဖွယ်မရာနေလာကြတဲ့အတွက် သိက္ခာပုဒ်တွေဟာ တဖြေးဖြေး အားနည်းလာတယ်။ ဒုက္ကဋ်၊ ထုလ္လစ္စည်း၊ သံဃာဒိသိက် လွန်ကျူးသူတွေ များလာကြတယ်။ နောက်ဆုံး ပါရာဇိကသိက္ခာပုဒ် ၄-ပါး လုံနေသေးလျှင် အကျင့်ပဋိပတ်တွေ မကွယ်သေးဘူးတဲ့။

ခုခေတ် အချို့ရဟန်းတွေက ကမ္မဋ္ဌာန်းချောင်ထဲ ဝင်ပြီးနေတာကို ကျင့်တယ် ကျင့်တယ်လို့ သူတို့ထင်နေကြတယ်။ ဒို့ဘုရားဟောဒေသနာမှာ လာတာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ အကျဉ်းအားဖြင့် (၂၂၇) သွယ်သော သိက္ခာပုဒ် အကျယ်အားဖြင့် ကုဋေကိုးထောင်ကျော်ရှိသော သီလတွေကို မကျိုးမပေါက် ရအောင် စောင့်ရှောက်ထားတာမျိုးကို ကျင့်ကြံတယ်လို့ ဆိုရတယ်။

"ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများတို့ ဤအမှု ဤအမှုသည် မအပ်၊ မအပ်သောကြောင့် မလုပ်နှင့်" လို့ အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမတော်မူတဲ့အတိုင်း ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခြင်းကို ပဋိပတ္တိလို့ ခေါ်တယ်။

တိုတိုပြောရလျှင် သံဃာဒိသိက်စသော တခြားသိက္ခာပုဒ်တွေ လွန်ကျူးသည့်တိုင် ပါရာဇိကသိက္ခာပုဒ်လေးပါးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေသေးလျှင် အကျင့်ပဋိပတ် မကွယ်သေးဘူးလို့ ဆိုရမယ်၊ အကယ်၍ရဟန်းတပါးသည် သေ၍သော်လည်းကောင်း၊ လူထွက်၍သော်လည်းကောင်း၊ သိက္ခာပုဒ် မစောင့်ရှောက်နိုင်တော့ဘူးဆိုလျှင်၊ ပဋိပတ္တိအနန္တရဓာန (အကျင့်ပဋိပတ်ကွယ်ပြီ) မှတ်။

၃။ ပရိယတ္တိအန္တရဓာန

ပဋိပတ္တိ ကွယ်ပြီးနောက် ပရိယတ်ပဲ အားကိုးစရာ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒီ ပရိယတ်လဲ တစတစ ကွယ်လိမ့်မယ်။ သုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းရှိတဲ့အနက် အထွတ်အထိပ်ဖြစ်တဲ့ အဘိဓမ္မာက စကွယ်မယ်၊ အဘိဓမ္မာ (၇) ကျမ်းအနက် ပဋ္ဌာန်းကျမ်းကြီးက စကွယ်မယ်၊ အခုကိုဘဲ ပဋ္ဌာန်းကျမ်းကကွယ်တော့မလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်တို့စာသင်သားလောကမယ် ကြည့်တဲ့အခါ ပဋ္ဌာန်းကုန်တယ် ကုန်တယ်လို့ ပြောကြပေမယ့် ကုသလတိက်တခုလောက်ပဲ ကုန်အောင် ရွတ်နိုင်တယ်။ တိတ် (၂၃) ဒုက် (၁၀၀) အကုန်မရွတ်နိုင်ကြဘူး။ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ကြတဲ့

(စာမျက်နှာ ၁၂ သို့)

ရာဂဖြစ်ရာအစ သံသဂ္ဂ(၅)မျိုးအကြောင်းသိကောင်းစရာ

ငြိမ်းချမ်းဦး

သံသဂ္ဂဟူသည့် ပါဠိဝေါဟာရပုဒ်၏ အနက်ရင်းမှာ အပေါင်းအဖော် အဖြစ်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းသဘောဖြစ်သည်။ တစ်နည်းလည်း ဖိုမဆက်ဆံခြင်းသဘောဟုလည်းသက်ရောက်သည်။ ယင်းသံသဂ္ဂဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ရန် အတွက် ရာဂဟူသော တပ်မက်မှု၊ နှစ်သက်မှု၊ သာယာမှုတည်းဟူသော တဏှာ၊ လောဘတို့က အရင်းခံရမည်ဖြစ်သည်။

သံသဂ္ဂဆိုသည်မှာ

ယင်းသံသဂ္ဂကို မြန်မာ၊ ပါဠိ၊ အင်္ဂလိပ်၊ အဘိဓာန်များက Association ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းဟုဖွင့်သည်။ Intercourse, copulation အဘိဂမန, မိထုနီကရဏ(မေထုန)၊ သံဝါသပြုခြင်းဟုလည်းဖွင့်သည်။ ထိုအဓိပ္ပါယ်တို့ထက် ပိုမိုထိရောက်သည့်အနက်ဖြစ်သော Coitus ဖိုမဆက်ဆံခြင်းဟုဖွင့်ဆိုလေသည်။

ကာဝယသံသဂ္ဂ bodily contact (ကာယသံသဂ္ဂ)၊ မေထု နာယတေ၊ မေထုနံကရောတိ၊ အဘိဂမန၊ ကာမဗန္ဓ၊ မေထုနသမ္ဘောဂ၊ cohaloits sexually, copulates, sexual union, coition သင်္ဂဟဏစသည်တို့မှာ ရာဂကိုအခြေခံကာဖြစ်ပေါ်လာသော အရာများ ဖြစ်သည်။

ရာဂဆိုသည်မှာ

ရာဂ (Rāga) ဆိုသည်မှာ၊ တပ်မက်မှု (lust)၊ စွဲလန်းမှုတဏှာ (craving) နှင့်လိုချင်မှုလောဘ (greed) တို့ပေါင်းစပ်ပါဝင်သော ကိလေသာ တရားဆိုးတစ်မျိုးဖြစ်သည်။

လိုချင်တပ်မက်ခြင်းလောဘတရား

လောဘဆိုသည့်စကားမှာ ပါဠိဘာသာရင်းဖြစ်၍၊ မြန်မာဘာသာ အရဆိုသော် လိုချင်တပ်မက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းစကားကို ပါဠိဘာသာ၌ တဏှာဟူ၍လည်းအနက်ဖွင့်သည်။ လောဘဟူသော စကားကိုအဘိဓမ္မာနည်း အရဖော်ပြရသော်၊ အကုသိုလ်စေတသိက် ၁၄ ပါး၌တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သည့် လောဘ စေတသိက်တရားဖြစ်သည်။ အလားတူစေတသိက်တရားတစ်ပါးဖြစ်သော ဆန္ဒကား အာရုံကိုအလိုရှိကာမျှပြုလိုကာမျှ သဘောဖြစ်ပြီး၊ လောဘကား အာရုံ၌ အလွန်ကပ်ငြိခြင်းသဘောဖြစ်လေသည်။ တကယ်တော့ လိုချင်တပ်မက်မှု လောဘတရားသည် ဆင်းရဲခြင်း၏ အဓိက အကြောင်းအရင်းဖြစ်သည်။

တဏှာဆိုသည်မှာလည်း

ရာဂ၏ အခြားတစ်ပါးသော အခြေခံအကြောင်းတရားတစ်မျိုးဖြစ်သည့် တဏှာဆိုသည်မှာလည်း တပ်မက်ခြင်း၊ တွယ်တာစွဲလန်းခြင်းသဘော ဖြစ်သည်။ ထိုတပ်မက်ခြင်း၊ တွယ်တာစွဲလန်းခြင်းတဏှာမှာ သုံးမျိုးသုံးစားရှိသည်။

(၁) ကာမတဏှာ =ကာမဂုဏ်အာရုံများ၌ တွယ်တာစွဲလန်းမှု၊

(၂) ဘဝတဏှာ= မိမိဖြစ်ရာဘဝကို တပ်မက်နှစ်သက်သာယာစွဲလန်းမှု၊

(၃) ဝိဘဝတဏှာ= ဤလောက၌ လူ နတ်ပြဟ္မာ သတ္တဝါဟူ၍မရှိ၊ ယင်းတို့ဖြစ်ရာဘဝလည်းမရှိ၊ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့၏ ဖြစ်ပျက်မှုမျှသာရှိနေသည်ကို လက်မခံလိုဘဲ လက်ရှိပညတ်အာရုံဘဝ၌ တန်းလန်းကြီး တွယ်တာစွဲလန်းမှုတို့ဖြစ်သည်။

ယင်းရာဂတည်းဟူသော တပ်မက်မှု၊ စွဲလန်းမှု၊ လိုချင်မှုတို့နှင့် ပေါင်းစပ်ထားသော လိုချင်တပ်မက်သော (Attachment, greed, Passing) တရားဆိုးအပေါ်တွင် အခြေခံကာဖြစ်လာသော သံသဂ္ဂတရားကို (၅)မျိုးခွဲခြား၍ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူပါသည်။

သံသဂ္ဂ(၅)မျိုး

(၁) သဝန သံသဂ္ဂ

(၂) ဒဿန သံသဂ္ဂ

(၃) သမုလ္လပန သံသဂ္ဂ

(၄) သမ္ဘောဂ သံသဂ္ဂ

(၅) ကာယ သံသဂ္ဂ ပေါင်း(၅)မျိုးဖြစ်သည်။

၁။ အသံကိုကြား၍ ဖြစ်သောရာဂသည် သဝနသံသဂ္ဂမည်၏။

၂။ အဆင်းကိုမြင်၍ ဖြစ်သောရာဂသည် ဒဿန သံသဂ္ဂ မည်၏။

၃။ စကားလက်ဆံကျပြောရ၍ ဖြစ်သောရာဂသည် သမုလ္လပန သံသဂ္ဂ မည်၏။

၄။ အတူသွားလာစားသောက် သုံးဆောင်ကြ၍ဖြစ်သော ရာဂသည် သမ္ဘောဂသံသဂ္ဂမည်၏။

၅။ ကိုယ်လက်ကိုင်တွယ်ထိတွေ့၍ ဖြစ်ရသောရာဂသည် ကာယသံသဂ္ဂ မည်လေ၏။

ဤသံသဂ္ဂ(၅)မျိုးစလုံးတို့ကို မလွန်ကျူးနိုင်ကြစေရန် ရဟန်းသံဃာတော်တို့ လိုက်နာစောင့်ထိန်းရမည့် သိက္ခာပုဒ်တော်များကို ဝိနယပိဋကမဟာဝါပါဠိတော်တွင် မြတ်စွာဘုရားပညတ်တော်မူလေသည်။

မုံရွာအရှေ့လယ်တီတိုက်မှ သံသဂ္ဂဆောင်ပုဒ်များ

(၁) မိန်းမ၊ ယောကျ်ား နှစ်ဦးသားတို့ စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံနှင့် အသံ၊ အသံကြားရပြန်၊ ဧကန်ရာဂဖြစ်ဖွယ်ပါ့။

(၂) မြင်ဖန်ရှုဖန်၊ များလာပြန်၊ ဧကန်ရာဂဖြစ်ဖွယ်ပါ့။

(၃) စကားစကား၊ ပြောဖန်များသော်၊ စကားထဲက အရိပ်ပြ၊ ရာဂဧကန်ဖြစ်ဖွယ်ပါ့။

(၄) အတွဲများစွာ၊ မခွဲပါပဲ၊ လာလာသွားသွား၊ စားစားသောက်သောက်၊ ဝမ်းမြောက်ကြည်သာ၊ သုံးဆောင်တာ၊ မှန်စွာရာဂဖြစ်ဖွယ်ပါ့။

(၅) တို့ကာ ထိကာ၊ ပွေ့ပိုက်ကာနှင့်၊ အင်္ဂါကိုယ်လက်၊ သုံးသပ်လျက်၊ ဆက်ဆက်ရာဂဖြစ်ဖွယ်ပါ့။

မိန်းမယောကျ်ား၊ နှစ်ဦးသားတို့၊ ကြားတယ်၊ မြင်တယ် ပြောရ တယ်၊
သုံးဆောင်ရတယ်၊ ထိရတယ်၊ ဖြစ်ဖွယ်ရာဂတည်း။
ငါးတန်မြွက်ဟ၊ သံသဂ္ဂ၊ လုံးဝရှောင်လေတည်း။
ဗုဒ္ဓ၏သား၊ ရဟန်းများ၊ ရှောင်ရှားစေဖို့တည်း။
စာကိုး= မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာဒုတိယတွဲ။

ရာဂဖြစ်ရာမှ ပျက်စီးကြပုံ သာဓကများ

(၁) သဝနသံသဂ္ဂကြား၍ရာဂဖြစ်ကာ ပျက်စီးပုံ

သီဟိုဠ်ကျွန်း(ယခုသီရိလင်္ကာနိုင်ငံ)မှ ရဟန်းငယ်တစ်ပါးသည် ကောင်းကင်မှ ဈာန်ဖြင့် ပျံလာစဉ်၊ ကြာပန်းချိုး ခူးဆွတ်နေသူ မိန်းမပျိုကလေး၏ တေးသီချင်းသံကိုကြား၍ ရာဂဖြစ်ပြီး ဈာန်လျောကာ ထိုမိန်းမပျိုကလေးနှင့် တွေ့ဆုံမိရာမှ လူထွက်ပျက်စီးသွားရလေသည်။

(၂) ဒဿနသံသဂ္ဂမြင်၍ ရာဂဖြစ်ကာ ပျက်စီးပုံ

သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ အာဂန္တုဦးပဉ္စင်းကလေးတစ်ပါးသည် ရွာတစ်ရွာတွင် ဆွမ်းခံဝင်ရာ ဆွမ်းလောင်းသူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ထိုဦးပဉ္စင်းကလေးကို မြင်လျှင် မြင်ခြင်းစွဲလန်းသွားပြီး ၎င်းဦးပဉ္စင်းကိုမျှ မရပါက အမှန်ပင် သေရ

ပါတော့မည်ဟု မိဘများအား ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအမျိုးသမီးလေး၏ ဖခင်ဖြစ်သူသည် ထိုဦးပဥ္စင်းကလေးအား ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်လျှောက်ထားတင်ပြပြီး မိမိတို့၏ နေအိမ်သို့ လိုက်ပါကြွ ရောက်ရန်တောင်းပန်လေ၏။

ဦးပဥ္စင်းကလေးက ပင့်လျှောက်လာသူ ဒကာကြီးအား သည်းခံပါဟု တားမြစ်ငြင်းပယ်လိုက်ပြီးလျှင် မိမိ၏ဇာတိရပ်ရွာသို့ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

ယင်းအမျိုးသမီးကလေးမှာလည်း ဦးပဥ္စင်းကလေးအပေါ် စွဲလန်း တပ်မက်စိတ်ပြင်းစွာအားကြီး၍ ချစ်သောကဖြင့် (၇)ရက်မြောက်သောနေ့ တွင် ၎င်းပြောခဲ့သည့်အတိုင်း သေဆုံးသွားလေသည်။

၎င်းအမျိုးကလေးအား သင်္ဂြိုဟ်ကြသောအသုဘအခမ်းအနားတွင် ထိုအမျိုးသမီးလေး၏ အဝါရောင်ဆာဒီအဝတ်စကို လျှုဒါန်းလေသည်။ အသုဘ ရှုကမ္မဋ္ဌာန်းချီးမြှင့်သောရဟန်းကြီးတစ်ပါးက ထိုအဝါရောင်ဆာဒီစကို မဲကျ ကာ အလှူခံရရှိလေ၏။ ထို့နောက် အဆိုပါ ရဟန်းကြီးသည် ဦးပဥ္စင်းကလေး သီတင်းသုံးရာရပ်ရွာသို့ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဦးပဥ္စင်းကလေးက အဝါရောင်ဆာဒီစကိုတွေ့မြင်သည်နှင့် အဘယ်ကရရှိခဲ့ပါသနည်းဟု ရဟန်းကြီးအားမေးမြန်းလျှောက်ထားသည်။

ရဟန်းကြီးက မိမိကြုံတွေ့ခဲ့ပုံအကြောင်းစုံကို ပြောပြလေသည်။ ထိုအခါဦးပဥ္စင်းလေးသည်လည်း 'သြော် ငါ့အပေါ်မှာ အသက်ပေးပြီး ချစ်သွား ရှာတဲ့အနီအမျိုးသမီးလေးနှင့်မှ မပေါင်းလိုက်ရလေခြင်း' ဟု နောင်တချစ်စိတ် လွှမ်းကဲ၍ ရင်ကွဲနာကျပြီး ချက်ချင်းသေဆုံးသွားရှာလေ၏။ ဤကားမြင်၍ရာဂ ဖြစ်ကာ ပျက်စီးကြရပုံဖြစ်၏။

(၃) သမုလ္လပန သံသဂ္ဂစကားလက်စုံကျ၍ ရာဂဖြစ်ကာ ပျက်စီးပုံ

ယခုခေတ် ရဟန်းလူထွက်ဝတ္ထုတိုင်းတွင် တကာမများနှင့် တွေ့ဆုံ စကားပြောရာကစခဲ့သော အများသိပြီး ပျက်စီးကြရပုံ အများအပြားပင်ရှိလေ သည်။ အထူးဖော်ပြပေးစရာမလိုပေ။

(၄) သမ္ဘောဂသံသဂ္ဂအတူတွဲသုံးဆောင်၍ ရာဂဖြစ်ကာ ပျက်စီးပုံ

သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ မရီစဝဋ္ဋိကျောင်း ရေစက်ချအလှူပွဲကြီး၌ ရဟန်း သာမဏေတစ်သိန်း၊ ရဟန်းမသာမဏေရီ ကိုးသောင်းလာရောက်ကြ၏။

တစ်ရက်၌ အရုဏ်ယာဂုဆွမ်းလောင်းလှူရာ (၇)နှစ်သား ကိုရင် ကလေးသည် သပိတ်ကအလွန်ပူလွန်း၍ မကိုင်နိုင်ဖြစ်နေလေ၏။ ထိုအခါ (၇)နှစ်သမီး သာမဏေရီမကလေးက သူ၏ လက်တွင်းရှိ ခွက်ငယ်ကလေးကို သပိတ်အောက်ခံပြု၍ ဆောင်ယူရန် ပေးလှူလေ၏။ ကိုရင်ကလေးသည် သာမဏေရီမကလေးပေးလှူလာသော ခွက်ကလေးဖြင့် ပူလောင်နေသော သပိတ်ကို ခံထားပြီးဆောင်ယူသွားလေ၏။

၎င်းကိုရင်ကလေးနှင့် သာမဏေရီမကလေးတို့ကား ဤမျှသာ အတူ သုံးဆောင်လိုက်ကြရသော်လည်း ဝါတော်(၆၀)ရဟန်းအိုကြီးနှင့် ဘိက္ခုနီမအို ကြီးတို့ ဖြစ်လာကြသောအခါ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသား ပြန်လည်ဆုံ တွေ့ကြလေသည်။

ယခင်ကျောင်းတင်လှူပွဲအကြောင်းကစ၍ ယာဂုဆွမ်းအလှူခံရာမှ သပိတ်ပူ၍ ခွက်ငယ်ကလေးလှူပုံ ယူပုံအကြောင်းများအထိ စကားစပ်မိသွား ကြလေသည်။

ထိုအခါ ရဟန်းအိုကြီးက 'အဲဒီတုန်းက ကိုရင်ကလေးဟာ ငါပဲဟ' ဟုပြောဆိုသည်။ ဘိက္ခုနီမကြီးကလည်း 'အဲဒီတုန်းက ခွက်ကလေးလှူခဲ့တဲ့ သာမဏေရီမကလေးဟာ တပည့်တော်မပါပဲ' ဟုဆို၏။

ရဟန်းကြီးက 'သြော် ဟုတ်သားကလား၊ အဲဒီတုန်းက ထေရီမကြီး လှူခဲ့တဲ့ခွက်ကလေးဟာ သည်ခွက်ကလေးမဟုတ်ပါလား' ဟု ခွက်ကလေးကို ထုတ်ပြလေ၏။ အလွန့်အလွန်ကိုလေးနက်သော အချစ်သံယောဇဉ်အထိမ်း အမှတ်ပစ္စည်းကို ထုတ်ပြခြင်းဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ထိုရဟန်းအိုကြီးနှင့် အနီဘိက္ခုနီမကြီးတို့သည် (၇)နှစ်အရွယ်က ခွက်ငယ်ကလေးတစ်လုံးကို သူကပေးကိုယ်ကယူ၊ အတူသုံး ဆောင်ရုံမျှဖြင့် သံယောဇဉ်အချစ်မီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲပြီး တောင်ပံချင်း ခတ် လက်ချင်းယှက်သည့် တူစုံမောင်မယ်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေ၏။

(၅) ကာယသံသဂ္ဂ ကိုယ်လက်တွေ့ထိ၍ ရာဂဖြစ်ကာ ပျက်စီးကြပုံ

သီဟိုဠ်ကျွန်း အနုရာဓမြို့၌ အသံမစဲ ပါဠိပိဋကတ်တော် ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ပွဲကြီးတွင် ရဟန်းငယ်တို့က ရွတ်ဖတ်ကြ၍ ရဟန်းမဖြစ်သော ဘိက္ခုနီ မကလေးတို့က အနောက်မှထိုင်၍ နာယူကြည်ညိုကြရ၏။ လူတကာ တကာ မများက ရဟန်းတို့၏ အရှေ့မှနေ၍ နာယူကြရ၏။

ဦးပဥ္စင်းကလေးတစ်ပါးသည် ပါဠိပိဋကတ်တော်များ ရွတ်ဖတ်နေ ဆဲညောင်းညာ၍ လက်ကိုဆန့်လိုက်သောအခါ အနောက်မှ နာယူကြည်ညို နေသည့် ဘိက္ခုနီမလေး၏ ရင်ကိုတွေ့ထိဆုတ်ကိုင်လိုက်မိလေသည်။ ဘိက္ခုနီ ကမလေးကလည်း ဦးပဥ္စင်းကလေး၏ လက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး မိမိ၏ ရင်ဝယ် အပ်ထားလိုက်လေသည်။

အတွေ့အထိအပြစ်ကို အကြောင်းခံ၍ ထိုသူနှစ်ဦးစလုံး သိက္ခာချ လူထွက်ကာပေါင်းသင်းသွားကြလေတော့၏။

ထိုသို့သော အကြောင်းများကြောင့် မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော် မူသော မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်လာ၊ အဆိုပါ သံသဂ္ဂ(၅) မျိုးတို့သည် သမဏ ဗြဟ္မဏရဟန်းသံဃာတော်တို့အတွက် ကျော့ကွင်းထောင်ချောက်သဖွယ်ဖြစ် ၍ အလေးအနက်ပြုရောင်ကြဉ်တော်မူကြရန် အဋ္ဌကထာဆရာတို့က သာဓက သက်သေဝတ္ထုနှင့်တကွ ဖွင့်ပြတော်မူသည်ကို တင်ပြအပ်ပါသတည်း။

"ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရံ တိဋ္ဌတု"

ငြိမ်းချမ်းဦး

---

w&m; t rSefpum;jyefus , f

အမှန်အရှိ	တကယ်သိ၏။
အသိရှိငြား	မသိထားဟန်
စကားမပြန်	ငုံ့၍ခံသော်
ဗာလံလူအ	သတ်မှတ်ကြ၏။
မုချအမှန်	ပြောရပြန်လည်း
အမှန်စကား	ပယ်ကာရှားပြီး
အမှားတစ်ဖန်	ဖြစ်ရပြန်၏
ဇာကန်စင်စစ်	နွားနှယ်ဖြစ်ခဲ့။
သနစ်မှန်ထုတ်	အဆီးယုတ်ပယ်
မဟုတ်မခံ	လက်တုန့်ပြန်သော်
အမှန်မှရှုံး	လူညွှန့်တုံးပြီး
အဆုံးနွံ့နစ်	ကျွန်နှယ်ဖြစ်ခဲ့။
အဖြစ်သည်ကား	ပြောင်းပြန်သွား၏
ရေများရေနိုင်	မီးမနိုင်ခဲ့
မီးနိုင်မီးများ	ရေရှုံးသွားပြီး
အင်အားကြီးမား	အမှန်လားကွဲ့
လူသားကမ္ဘာ	ဘယ်သောခါမှ
သာယာချမ်းမြေ့	ရှိနိုင်ကြလိမ့်
မျှတစိတ်ထား	မှုံဝေဝါးမို့
တရားအမှန်	စကားပြန်ကွယ်။ ။

အမှန်တရားကို လက်ကိုင်ထားသော ဓမ္မဝီရသည် ဗုဒ္ဓ၏ စံပေတံဖြင့် တရား အမှန်ကိုလည်း စကားပြန်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်လျက် . . .

မိုးသောက်ကြယ်(ဖားကန့်)

(စာမျက်နှာ ၉ မှ)

အခါ တိတ်တွေ ဒုက်တွေ အများကြီးကွယ်နေတယ်လို့ ဆိုရမယ်။

ပရိယတ္တိနှင့် ပဋိပတ်က အချင်းချင်းဆက်နွယ်လျက်ရှိတယ်။ ပရိယတ်အခြေပါမှ ပဋိပတ်လုပ်ငန်းတွင်ကျယ်ထိရောက်နိုင်တယ်၊ ပရိယတ်အရေးကြီးပုံကို ကျမ်းဂန်တွေက ဒီလိုပြဆိုထားကြတယ်။

ယာဝ တိဋ္ဌတိ သုတ္တန္တာ၊ ဝိနယော ယာဝဒိပ္ပတိ။
တာဝ ဒက္ခန္တိ အာလောကံ၊ သူရိယော အဗ္ဘုတေ ယထာ။

အဓိပ္ပာယ်။။ သုတ် ဝိနည်း အဘိဓမ္မာ ဒေသနာသုံးရပ် ထွန်းတောက်တည်ရှိလျှင် ဤလောက၌ နေထွက်သည့်ပမာ ရောင်ဝါဖြန့်ခင်း အလင်းကို တွေ့မြင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

သုတ္တန္တေသု အသန္တေသု၊ ပမုဋ္ဌေ ဝိနယ မှိစ။
တမော ဘဝိဿတိ လောကော၊ သူရိယေ အတ္ထင်္ဂတေ ယထာ။

အဓိပ္ပါယ်။ ။ သုတ် ဝိနည်း အဘိဓမ္မာ ဒေသနာသုံးလီ မတည်မရှိလျှင် အနောက်တောင်စွယ် နေမင်းကွယ်သကဲ့သို့ ဤလောကကြီးသည် အမိုက်မှောင်လွှမ်း မျက်ကန်းချည့်သာ ရှိလိမ့်လတ့်။

သုတ္တန္တေ ရက္ခိတေ သန္တေ၊ ပဋိပတ္တိ ဟောတိ ရက္ခတာ။
ပဋိပတ္တိယံ ဌိတော ဓိရော၊ ယောဂက္ခေမံ နစံသတိ။ ။

အဓိပ္ပာယ်။။ ပရိယတ်ကို စောင့်ထိန်းလျှင် ပဋိပတ်ကိုလည်း စောင့်ထိန်းပြီး ဖြစ်၏။ ပဋိပတ်၌ ရပ်တည်နိုင်သော ပညာရှင်သည် ယောဂလေးဖြာကုန်ရာစခန်းသို့ တက်လှမ်းနိုင်မည်သာ။

ယခုအခါ အမြို့မြို့ အရွာရွာတွင် ပဋ္ဌာန်းပါဠိတွေ ရွတ်နေကြသေးလို့ ပါဠိအနေဖြင့် ကွယ်တယ်လို့မဆိုနိုင်သေးဘူး၊ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ကွယ်လုမတတ်ဖြစ်နေပြီ၊ တော်တော်ကို ကွယ်နေပြီ၊ အဲဒီတော့ ပရိယတ္တိသာသနာကြီး မကွယ်ရလေအောင် ကျောက်ဆည်မြို့ ရဲစုကျောင်းတိုက်အတွင်းမှာ နေ့ညအသံမစဲ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပွဲ ပြုလုပ်နေတာဟာဖြင့် ပရိယတ္တိသာသနာတော်ကြီး မြန်မြန်မကွယ်ရအောင်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲဖြစ်တယ်။ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကို ကြားနာရတဲ့အခါ ကြားကြားသမျှသော ဝေနေယျသတ္တဝါတွေအဖို့ ကုသိုလ်တရားတွေ (ကြီးကျယ်သော ဓမ္မသဝနကုသိုလ်တွေ) အင်မတန်ရကြပါတယ်။

လူ့ပြည် လူ့လောကတွင်သာ မဟုတ်သေးဘူး။ နတ်ပြည် နတ်လောကမှာရှိတဲ့ ဘုမ္မဇိုင်း၊ ရုက္ခဇိုင်း၊ စတုမဟာရာဇ်၊ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာရှိတဲ့ နတ်တွေ အသညသတ် အရူပဗြဟ္မာ ချန်ထား၍ ကျန်ဗြဟ္မာကြီးတွေ ပဉ္စဝေါကာရမှာ ရှိကြတဲ့ သုဒ္ဓါဝါသ ဗြဟ္မာကြီးတွေမှအစ သူတို့လာပြီးတော့ တရားနာနေကြတယ်၊ လူတွေက မမြင်မသိလို့သာ ရှိရမယ်၊ နတ်တွေဗြဟ္မာတွေ တရားနာနေကြတာ အမှန်ပဲ။

ဥပမာပြောမယ်၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်က ဒွေမေဘိက္ခဝေ အန္တာ ပဗ္ဗဇိတေနလို့ ဓမ္မစကြာတရား ရွတ်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် တသောင်းသော စကြဝဠာမှာ ရှိရှိသမျှ နတ်ဗြဟ္မာတွေဟာ အကုန်လုံး မိဂဒါဝုန်တောသို့ ဓမ္မစကြာတရား လာနာကြတယ်၊ လူတွေလို ကြော်ငြာနေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုလို တရားသံကလေး ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဗြဟ္မာကြီးတွေဟာ ဒိဗ္ဗ သောတ အဘိဉာဏ်ဖြင့် သူတို့ကြားသိကြတဲ့အခါ သြော် မြတ်စွာဘုရားသခင် တရားတော်တွေ ဟောပြောပြသနေပါကလား ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်တွေ ဟောပြောနေပါကလားဆိုပြီး အဲဒီဗြဟ္မာကြီးတွေ လူ့ပြည်လူ့လောကဆင်းပြီး တရားလာနာနေကြတယ်။ အကယ်၍ မြင်မယ်ဆိုရင် မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် မြောက်မြားစွာ လာနာနေကြတာကို တွေ့ကြရမယ်။

ဒီတော့ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ မကွယ်ရလေအောင် (အနက်တွေကတော့ အချို့ကွယ်နေပါပြီ) ပါဠိကိုပဲ စာအုပ်ဓာရဏအားဖြင့် အာဂုံပဋ္ဌာန်းပါဠိတော်ကို ဆောင်တဲ့ တိပိဋကဓာရဆရာတော်လေးပါးလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်အောင်ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲရှိသေးတော့ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာကွယ်တယ်လို့ မဆိုနိုင်သေးဘူး။ သို့သော်အားတော့နည်းနေပြီ၊ အဲဒီ တိပိဋကဓရ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်၊ သူတို့လဲပဲ ခဏသာပြန်ဆိုနိုင်ကြတယ်။ နောက်တော့ အမြဲမပြတ် မရွတ်နိုင်ကြတော့ဘူး၊ အမြဲမပြတ် မရွတ်နိုင်ကြသည်ဖြစ်သောကြောင့်) ယခုနေ့ည အသံမစဲပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပွဲ လုပ်တယ်ဆိုတာ-

(က) ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီး မကွယ်မပျောက်ရလေအောင်ဟူဟော ရည်ရွယ်ချက်။

(ခ) ကုသိုလ်တရားပွားများပါစေဟူသော ရည်ရွယ်ချက်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်ကြခြင်းဖြစ်တယ်။

ပရိယတ်ကွယ်တဲ့အခါ ပိဋကတ်သုံးပုံတွင် အဘိဓမ္မာက စကွယ်မယ်၊ အဘိဓမ္မာတွင်လည်း ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီးက စကွယ်မယ်၊ ပဋ္ဌာန်းပြီးတော့ ယမိုက်, ကထာဝတ္ထု, ပုဂ္ဂလပညတ်, ဓာတုကထာ, ဝိဘင်း, ဓမ္မသင်္ဂဏီ အစဉ်အတိုင်း ကွယ်မယ်။

အဘိဓမ္မာကွယ်ပြီးနောက် အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်, သံယုတ္တနိကာယ်, မဇ္ဈိမနိကာယ်, ဒီဃနိကာယ်တွေ ကွယ်မယ်၊ ဒီဃနိကာယ်ကွယ်ပြီးနောက် ဝိနည်း ၅-ကျမ်းကွယ်မယ်၊ နောက်ပိတ်ဆုံး ပါတိမောက်ပဲကျန်မယ်၊ ပါတိမောက်ကွယ်ပြီးတော့ ဇာတ်လမ်းတွေ ကွယ်မယ်။

ပရိယတ်ကွယ်တဲ့အခါ နောက်ပိတ်ဆုံး မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟောတဲ့ ဒေသနာထဲက လေးပါဒရှိတဲ့ ဂါထာတပုဒ်ရွတ်နိုင်သူမရှိတဲ့ အခြေမျိုးရောက်မယ်။ တိုင်းပြည်အုပ်စိုးတဲ့ မင်းတွေက အသပြာထောင်ထုပ်ကို ဆင်ပေါ်တင်ပြီး မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟောတဲ့ ဒေသနာကို ရွတ်ဆိုနိုင်တဲ့သူရှိလျှင် အသပြာထောင်ထုပ်ကို ယူလော့ဟု စည်ခတ်ပြီး ကြေငြာတာတောင် ရွတ်နိုင်သူမရှိဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါ ပရိယတ်သာသနာကွယ်ပြီမှတ်။

လေးပါဒရွတ်နိုင်သေးလျှင် သာသနာ မကွယ်သေးဘူး။ ဥပမာ-
အနိစ္စာဝတ သင်္ခါရာ၊ ဥပ္ပါဒဝယ ဓမ္မိနော။
ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ တေသံ ဝူပသမော သုခေါ။

လို့ အဲဒီလောက်ရွတ်နိုင်သေးလျှင် ပရိယတ္တိသာသနာမကွယ်သေးဘူး။ အဲဒီလို လေးပါဒကလေးမှ ရွတ်နိုင်သူမရှိတဲ့အခါ ပရိယတ္တိအန္တရဓာန (ပရိယတ် ကွယ်ပြီ) မှတ်။

၄။ လိင်္ဂအန္တရဓာန

ပရိယတ္တိကွယ်ပြီးနောက် ရဟန်းအသွင်အပြင်တွေ ကွယ်အုံးမယ်။ ကျုပ်တို့ဘုန်းကြီးတွေ အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားတဲ့အခါကျတော့ ရဟန်းအသွင်အပြင်တွေ တစတစ ကွယ်ပျောက်မယ်၊ ရဟန်းဟူသော အသွင်အပြင် အရဟတ္တဓဇသင်္ကန်းကို မဝတ်နိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် လက်မှာဖြစ်စေ ခေါင်းမှာဖြစ်စေ လည်ပင်းမှာဖြစ်စေ၊ တရုတ်များသေတဲ့အခါ အဝတ်နက်ကလေးများ အထိမ်းအမှတ်ပတ်ထားသလို သင်္ကန်းစကလေးများကို ပတ်ထားပြီး သူတပါးလှူတဲ့ ကြေးငွေဖြင့် ကုန်သွယ်လယ်လုပ်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါလဲ ရဟန်းဟူသော အသွင်အပြင် မပျက်သေးတဲ့အတွက် လိင်္ဂသာသနာကွယ်တယ် မဆိုရသေးဘူး။

နောက်ပိတ်ဆုံး တိုတိုပြောရလျှင် ယခုလို သင်္ကန်းဟူသော အသွင်အပြင် အထိမ်းအမှတ်အဝတ်စကလေးကိုတောင် မဝတ်ချင်ကြတော့ဘဲ ကိုယ်ထင်ရာမြင်ရာ ထင်သလိုဝတ်စားနေထိုင်ကြတဲ့အခါ အသွင်အပြင်ဟူသော လိင်္ဂသာသနာကွယ်ပြီလို့ ဆိုရတယ်။

၅။ ဓာတုအန္တရဓာန

နောက်ပိတ်ဆုံး ဘာကျန်သေးလဲ။ မြတ်စွာဘုရား အဓိဋ္ဌာန်ထားခဲ့တဲ့ ဓာတ်တော်မွေတော်တွေ ကျန်တော့တယ်.

"ငါ၏ ဓာတ်တော်တွေသည် အကြင်မြို့ရွာများ၌ ကိုးကွယ်ပူဇော်မည့်သူရှိလျှင် ထိုမြို့ရွာ၌ တည်နေပါစေ၊ အကယ်၍ ဤရပ်ဤဌာန၌ ပူဇော်ပသမှုမရှိတဲ့အခါ ပူဇော်ပသ ကိုးကွယ်မှုများရာဌာနသို့ ရောက်စေသတည်း။"

ဟု အဓိဋ္ဌာန်ခဲ့သည့်အားလျော်စွာ ဓာတ်တော်မွေတော်တွေဟာ လောကဓာတ်တခုလုံး အနှံ့အပြားတည်ရှိနေကြတယ်၊ နတ်ပြည်မှာလဲရှိတယ်၊ ဗြဟ္မာပြည်မှာလဲ ရှိတယ်၊ နဂါးပြည်မှာလဲ ရှိတယ်၊ လူ့ပြည်မှာ အများဆုံးရှိနေ

(စာမျက်နှာ ၁၄ သို့)

olH&mEShv Dipm;

Cycle of rebirth and A case for history

wifwifat mif(လှည်းတန်း)

ဤဆောင်းပါးကို ရေးနေစဉ် ဆရာကြီးဦးသုခ၏ "ဘဝသံသရာ" သီချင်းသံကို ကြားယောင်နေပါသည်။ သုံးလောကထွတ်ထား အတုမရှိသော မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဟောကြားတော်မူချက်အရဆိုပါသော်၊ ဘဝပေါင်းများစွာတို့မှ ကျောရိုးရှိသတ္တဝါဘဝသက်သက်ဖြင့်၊ သေဆုံးခဲ့ရသည့်ဘဝခန္ဓာများမှ အရိုးများကို စုပုံ၍ထားရှိပါလျှင် ဝေပုလ္လတောင်ကြီးထက်ပင် မြင့်မည်ဖြစ်ပါသည်။

သတ္တဝါတို့မည်သည် ဤကမ္ဘာလောက၌၊ မသေဘူးသောနေရာ၊ မသေဘူးသောဌာန၊ မသေဘူးသောဘဝဟူ၍ မရှိပေ။ ဘဝပေါင်းများစွာတွင် သောကကြောင့်ကျခဲ့ရသောမျက်ရည်များကိုသာ စုထား၍ရမည်ဆိုပါက ထိုမျက်ရည်များသည် သမုဒ္ဒရာကြီးလေးခင်းထက်ပင်များမည်ဖြစ်ပါသည်။

လူ့ဘဝရောက်၍ လူ့ခန္ဓာနှင့်ပြုရသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကြောင့် နတ်ဘဝနတ်ခန္ဓာကို ရရှိပါသည်။ အလားတူအကုသိုလ်များပြုမိမှား၍ တိရစ္ဆာန်ဘဝ တိရစ္ဆာန်ခန္ဓာ၊ ငရဲသားဘဝငရဲသားခန္ဓာကို ရရှိပါသည်။

ဘဝကိုခင်တွယ်တပ်မက်သောစွဲလမ်းမှုတဏှာကြောင့်၊ ဘဝတစ်ခုမှသည် အခြားသောဘဝတစ်ခုတစ်ခုသို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောင်းလဲမွေးဖွား၍ အကြိမ်ကြိမ်သေခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မအသက် (၁၆) နှစ်ရောက်သောအခါ ကျွန်မတို့၏နေအိမ်သို့ အလည်လာသောအစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က သူ၏လူဝင်စားဘဝကို ပြန်လည်ပြောပြခဲ့ပါသည်။ သူ၏ယခင်ဘဝမှာ မပုအမည်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ မိတ္ထီလာမြို့တွင် နေထိုင်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

အိမ်ထောင်ကျပြီး သားသမီး (၃) ယောက်အရတွင်၊ အငယ်ဆုံးသမီးကလေး (၃) လအရ၌၊ သူမသေဆုံးခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဖြစ်ပုံမှာ ညဖက်အိမ်ပြင်ထွက်၍ ရေခပ်ရာမှ၊ ဓာတ်လိုက်၍သေဆုံးခဲ့ရကြောင်း ပြောပါသည်။ သေဆုံးပြီးသည့်နောက် နေစရာနေရာမရှိသဖြင့်၊ သူတို့၏ နေအိမ် ခေါင်းရင်းဖက်ရှိ သရက်ပင်တွင် နေထိုင်ရကြောင်းလည်း ပြောပြပါသည်။

သူမသေဆုံးချိန်တွင် သူမ၏သမီးငယ်ကလေးကို စိတ်မချပါ။ ကလေးကိုထိကိုင်ပွေ့ချီဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မရပါ။ နောက်ဆုံးအသက်ပျောက်၍နေပြီဖြစ်သော သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ဖို့ကြိုးစားသော်လည်း၊ ဖျာလိပ်ခေါင်းထဲဝင်ဘိသကဲ့သို့ အချည်းနှီးသာဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပါသည်။

သူမ၏မိသားစုများ ငိုကြွေးနေကြသောအသံတို့သည် ထိုအချိန်က သူမအားပူလောင်စေသည်ဟု ဆိုပါသည်။ သူမဒီမှာပဲရှိနေပါတယ်၊ မငိုကြပါနဲ့ ဟု အလွန်ပြောချင်နေပါသည်။ တစ်နေ့ကျတော့ ကိုယ်ဝန်နှင့် သူမတို့၏ နေအိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသောအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့၍ ၎င်းနောက်သို့ လိုက်သွားမိကြောင်း ပြောပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူမသည် ယခုလက်ရှိမိဘများ၏ဝမ်းတွင် ဝင်စားလာခဲ့ပါသည်။ သူမ၏အသက် (၄) နှစ်အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ သူမကို ယခင်က နေထိုင်ခဲ့သောနေအိမ်သို့ ပြန်ပို့ပေးကြရန်နှင့် သူမတွင် သားသမီးများရှိကြောင်းတို့ကို လက်ရှိမိဘများအား ပြောပြသည်ဟုဆိုပါသည်။

သို့သော် သူမအရွယ်ရောက်လာသောအခါ ထိုအတိတ်ဘဝက အကြောင်းအရာများနှင့် သူမ၏မိသားစုနှင့်ပတ်သက်သောအကြောင်းအရာများကို မပြောတော့ဟုဆိုပါသည်။

As soon as I write this article, I remember the song of "Bawasansārã" (cycle of rebirth). According to Buddha teaching, If we pile our bones from lives and being vertebrates, it might be beyond the a mount of Waypola. That's because there are nowhere all being do not die. In many life, we shed tears which is beyound the water in four oceans because of grief.

If we are human beings, human body are belong to us. If we are celestials, we possess the celestials body. If we are animals, we get the body of animals and so on. We die many times and we are reborn many times because of attachment (Bawatanñar)

When I was sixtenn, my cousin visited my house and told me that she was a sort of reincarnation.

It so happened that, in the past life, her name was Ma Pu who lived in Mahtelar. She got married with three children and the youngest daughter was only for three months when Ma Pu was killed by the accident. One night, she went outside to fetch the water,

As she could not looh after her youngest daughter and then she stayed in the mango tree in frount of her house. She tired to touch her baby again and again, but it was no use trying. Moreover she made an all out effort to enter into her dead body, it was of no use. Whenever she heard the crying of her families, it made her hot. She very badly wanted to tell them that she was there. Oneday, she followed the pregnant woman.

She was reborn again from that very woman who is her now present mother. When she was about four years old, she told her parents to send her to her children from past life. By the time she became adolescent, she never told her secret about her past life to her family.

She told me that soon ofter she died, she wanted to follow her friends as spirit but they looked back as if they knew that she was near them but they saw nothing. So she was angry with them. Eventhough she wanted to give them signals that she was near enough to touch them, she never did. Just now she gets married with many children and sometimes she tells about her story to her present children.

I think that she was lucky because she could know where she came from. Now she can do meritorious deeds so that she can go round the circle of rebirth without, on the one side, falling into lower lives as animals, homeless ghosts or worse, as imates of hell, and also so that on the other side, may go even higher with a life perhaps as a celestialor atleast as a human being in comfortable circumstances endowed (Tihate) with wisdon to know the teaching of the Buddha. Ofcouse the final goal is cessation of suffering. (Nibbāna)

As for us, we don't know where we camefrom but it is sure that Good deeds has good results and bad deeds has bad results. There is no element of reward and punishment by any outside power in the Law of Kamma. So before we die, we must to good deeds (Dhana, charity, Sila, morality, meditation, Bawana) with loving kindness to attain the full perfection, Nibbana (cessation of suffering).

(I would like to stop may article here describing the poem which was written by Bodhi Yeikngyein Tawya Sayadaw in Hmawbi.)

ယခင်ဘဝက သူမသေဆုံးပြီးစ ဝိညာဉ်ဘဝ၌ နေခဲ့ရစဉ်က၊ သူမ၏ မိတ်ဆွေများကို တွေ့မြင်ရသောအခါများတွင် ၎င်းတို့၏နောက်မှ လိုက်ပါသွားမိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ၎င်းတို့က နောက်ဖက်သို့လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် သူမလိုက်ပါလာသည်ကို သိရှိနေကြသလိုလိုနှင့် ကြောက်ရွံ့ပုံများပြကြ၍ အလွန်ပင် စိတ်ဆိုးမိခဲ့ရကြောင်းပြောပါသည်။ တခါတရံ သူတို့၏အနားတွင် သူမရှိနေကြောင်းကို အချက်ပေးချင်သော်လည်း ၎င်းတို့ကြောက်ရွံ့ကြမှာစိုးသဖြင့် မလုပ်ဖြစ်လိုက်ဟု ပြောပါသည်။

ယခုအခါတွင်မူ သူမသည် အိမ်ထောင်ရက်သားကျ၍ ကလေးများပင် ရရှိနေပါပြီ။ သူမ၏အတိတ်ဘဝကအကြောင်းများကိုလည်း သူမ၏လက်ရှိဘဝမှ ကလေးများအား ပုံပြင်တစ်ပုံအနေဖြင့် ပြောကောင်းပြောပြပါလိမ့်မည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ သူမသည် အလွန်ကံကောင်းသူဟု ထင်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ သူမသည် မည်သည့်ဘဝမှလာသည်ကိုလည်း သိရှိရပြီး၊ လူ့ဘဝပြန်ရသဖြင့်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို လုပ်ဆောင်နိုင်ပြီး အပါယ် ၄-ဘုံမကျအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်သောအခွင့်အရေးနှင့်၊ ဘဝသံသရာတွင် အနည်းဆုံးလူပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်သောကုသိုလ်နှင့်တကွ၊ ထိုထက်အဆင့်မြင့်ပါက နတ်ဘဝသို့လည်း ရောက်ရှိနိုင်ပါသည်။

နောက်ဘဝတွင် တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်များကို အလိုအလျောက်သိသောဉာဏ်ရရှိပြီး၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားများကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်ပွားများအားထုတ်နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့အတွက်မှာဖြင့် မည်သည့်ဘဝမှလာသည်ကိုပင် မသိရှိရသော်လည်း၊ သေချာသည်က ကျွန်မတို့ကောင်းတာလုပ်လျှင် ကောင်းသောအကျိုးကို ခံစားကြရမည်မှာ အသေအချာဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့တစ်တွေ၊ အသေမဦးခင် ကောင်းသော ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတရားများ ကြိုးစားအားထုတ်ကြလျက်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းအကျင့်ကောင်း၊ အကျင့်မြတ်များကို ကြိုးစားကျင့်ပွားကြပါစို့ဟု တိုက်တွန်းနှိုးဆော်လျက်၊ မှော်ဘီ-ဗောဓိရိပ်ငြိမ်တောရဆရာတော်ဘုရား၏ ဓမ္မသံဝေဂကဗျာလေးဖြင့် ဤဆောင်းပါးကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ရပါသည်။

"အဘယ်မှာ လွတ်အံ့နည်း"

ဘဝသံသရာ၊ သတ္တဝါတို့
သိက္ခာသတိ၊ ကင်းအသိဖြင့်
စွဲငြိတဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာတို့
နှစ်မြွာမြစ်မျိုး၊ ဘဝတိုင်းတိုးခဲ့
အရိုးတောင်ပုံ၊ တောင်ဝေပုလ်သို့
ဖြစ်စုံပျက်ရ၊ အို, သေကြ၏။
ဘဝဆင်းရဲ၊ သံသရာထဲဝယ်
အစွဲမပြုတ်၊ ငါငါလုပ်၍
နှစ်မြုပ်လို့သာ၊ နေကြရှာ၏။
ခုခါကြုံရ၊ လူ့ဘဝကား
ဗုဒ္ဓနှင့်ကြုံ၊ လူဖြစ်စုံ၍
တေဘုံဝဋ်ကင်း၊ ဉာဏ်မြင်လင်းဖို့
ကျင့်ခင်းခွင့်သာ၊ ရှိနေပါလည်း
သင့်မှာမကျင့်၊ ဉာဏ်မပွင့်ဘဲ
မဂ်ပွင့်ဖိုလ်သီး၊ အချည်းနှီးဖြင့်
ဟီးဟီးဟားဟား၊ သေ၍သွားသော်
လေးပါးပါယ်ရွာ၊ သံသရာဝယ်
ဘယ်မှာကျွတ်၍၊ လွတ်အံ့နည်း. . .။ ။

တင်တင်အောင် (လှည်းတန်း)

(စာမျက်နှာ ၁၂ မှ)
တယ်။ အဲဒီဓာတ်တော်မွေတော်တွေဟာ ကိုးကွယ်ပူဇော်မည့်သူ ရှိတဲ့နေရာမှာ လာပြီး စုနေတတ်တယ်။ ကိုးကွယ်ပူဇော်မှုမရှိကြတဲ့အခါ သီဟိုဠ်ကျွန်း မဟာစေတီမှာ ဓာတ်တော်တွေအားလုံး စုနေမယ်။

မဟာစေတီမှာ စုပြီးတဲ့အခါ မဟာစေတီမှတဆင့် နာဂဒီကျွန်းရှိစေတီမှာ စုမယ်၊ အဲဒီ စေတီမှတဆင့် ဗောဓိပင်မှာ စုမယ်၊ တကမ္ဘာလုံးရှိတဲ့ ဓာတ်တော်တွေ ဒီဗောဓိပင်မှာစုပြီး ဘုရားအသွင်ကဲ့သို့ ၃၂ ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်ကြီး ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်တို့ဖြင့် တလံမျှလောက်သော ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့် ထွန်းလင်းတောက်ပပြီး ဘုရား သက်တော်ထင်ရှားရှိသကဲ့သို ကိုယ်ထင်ရှားစွာ ပြစေသတည်းလို့ အဓိဋ္ဌာန်ထားခဲ့တယ်။ အဓိဋ္ဌာန်အားလျော်စွာ ကဏ္ဍအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်မှူးသည် စိုက်ပျိုးအပ်သော သရက်ဖြူပင်အရင်း၌ ရေမီးအစုံစုံသော တန်ခိုးပြခဲ့ဟာကို ပြသကဲ့သို့ မဟာဗောဓိမှာရှိတဲ့ ဓာတ်တော်တွေက တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြကြလိမ့်မယ်။ တေဇောဓာတ်တွေ တောက်လောင်ပြီး ပြာအတိကျသွားမယ်။ အဲဒီအခါ ဓာတုပရိနိဗ္ဗာန်လို့ ဆိုရတယ်။ ဒီနေရာမှာ ပရိနိဗ္ဗာန်သုံးမျိုးအကြောင်းကိုလဲ သိထားရမယ်။

၁။ ကိလေသာ ပရိနိဗ္ဗာန်
၂။ ခန္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်
၃။ ဓာတု ပရိနိဗ္ဗာန်ရယ်လို့ ပရိနိဗ္ဗာန် သုံးမျိုးရှိနေတယ်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူသောနေ့ ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ဝယ် ကိလေသာဟူသမျှ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကို ကိလေသာပရိနိဗ္ဗာန်လို့ ခေါ်တယ်။

ကုသိနာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်ဝယ် မြောက်သို့ဦးခေါင်းပြုလျက် ခန္ဓာဝန်ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကို ခန္ဓပရိနိဗ္ဗာန်လို့ ခေါ်တယ်။

ရှိရှိသမျှ ဓာတ်တော်တွေ မဟာဗောဓိမှာစုပြီး တေဇောဓာတ်လောင်၍ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကို ဓာတုပရိနိဗ္ဗာန်လို့ ခေါ်တယ်။

ယနေ့ ကျောက်ဆည်မြို့ ရဲစုကျောင်းတိုက်အတွင်း၌ နေ့ညအသံမစဲ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပွဲ ပြုလုပ်ရခြင်းသည် အနန္တနယဖြစ်သော သမန္တပဋ္ဌာန်းကျမ်းကြီး မကွယ်မပျောက်ရလေအောင်၊ တနေ့ထက်တနေ့ တိုးတက်စည်ကားရလေအောင်၊ သာသနာတော်ကြီး တည်တံ့ရလေအောင်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြုလုပ်နေကြခြင်းဖြစ်တယ်။

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီးကို ပေယျာလဖော်ပြီး ရွတ်မယ်ဆိုရင် တလနှင့်လဲ မကုန်၊ နှစ်တစ်ရာနှင့်လဲ မကုန်နိုင်ဘူး။ ဒါလောက် ကျယ်ဝန်းများပြားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အကျဉ်းပေယျာလထိုးပြီး ရွတ်နေရတယ်။ ဒါတောင် အကုန်မဆောင်နိုင်ကြဘူး၊ မဆောင်နိုင်သည်အားလျော်စွာ ဒီပဋ္ဌာန်းကျမ်းကြီး မပျောက်ရလေအောင်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ယခုလို အသံမစဲပဋ္ဌာန်းပူဇော်ပွဲ ပြုလုပ်နေရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဩဝါဒစကားပြောကြားလိုက်ရပါတယ်။

(သာဓု- သာဓု- သာဓု)

ကယ်တင်ရှင်

မိဂမာ ပဋိပတ်နှင့် ပရိယတ်လိဂ်ါ
ရှိဒြပ်ချိန်မကွာ၊ ရှိန်အဝါ ဓာတုု၊
ဤငါးပါးပျောက်ကွယ်တုံမူ၊ ကြောက်ဖွယ်စုံ တွေ့ရပြီဟု၊
သုံးလောကတိုက်ဘောင်၊ အမိုက်မှောင်သာရှု၊
အမြိုက်ရောင်လာမခုပြီဘု၊ ဓမ္မမှုဝေးကွာ၊
လူနတ်တွေ ပါယ်ခရီးချည်းပ၊ အလွယ်မီးဒုဂ္ဂတိသာ၊
ဤငါးမျိုး မကွယ်ပါအောင်၊ ကယ်စရာတခုထဲပါပဲ၊
ပြုစမြဲပရိယတ်စာပေ၊ သိမှတ်ပါလေ၊
စာသင်ချ ကျယ်ပွားလေလျှင်၊ ကွယ်ငါးထွေ ကွာဝေးလိမ့်လေး။
(အံ၊ ဌ၊ ၆၇ ကို မှီးသည်)

(ဓမ္မလုလင်)
ညောင်ရွှေမြို့၊ သာသနဝိပုလ ရွှေဂူစာသင်တိုက်
၂၃-နှစ်မြောက် ပရိယတ္တိစာစောင်မှ (တေးထပ်) ဖြစ်သည်။

နောက်ကျောဖုံးမှ

When I was meditating in the forest for long periods, without even books for companys (the hardest thing for me) I was keeping my mind in the moment.

ကျွန်ုပ်ဟာ အချိန်ကာလအတော်ကြာကြာ၊ သစ်တပင်ရင်း ဝါး တစ်ပင်အောက်မှာ ရုက္ခမူတင်တောရဆောက်တည်ပြီး၊ ဝိပဿနာဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားစီးဖြန်းပွားများ၍နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ကျုပ်မှာ အားကိုးအား ထားစရာဆို၍ စာအုပ်စာတမ်းတစ်ခုတစ်လေမှလည်းမရှိ။ အဖော်သဟဲဆို၍ လည်း တစ်ယောက်တစ်လေမှမရှိ။ (အလွန်အင်မတန် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော အဖြစ်တွေနှင့်၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရချိန်ဖြစ်သည်။) ထိုကဲ့သို့ အခက်အခဲ အကြပ်အတည်း၊ အနှောင့်အယှက်မျိုးတွေနှင့် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်နေရသော ယခု လိုအချိန်အခါမျိုးတွင် ကျုပ်စိတ်ကိုကျုပ် တည်ငြိမ်ခိုင်မာအောင် ဆောက်တည် နေပါသည်။

So the mind becomes almost empty and calm... it expands.. it become free. You forget about yourself.

ဤကဲ့သို့ ဆောက်တည်ခြင်းအားဖြင့် စိတ်အစဉ်သည် မည်သည့် ထိတွေ့ခံစားမှုမှမရှိပဲလျက် တည်ကြည်ငြိမ်သက်လုနီးပါးအခြေအနေမှသည် တစ်ဆင့်တက်၍ လုံးဝလွတ်မြောက်နေသောအဖြစ်သို့ ရောက်နေပေတော့ သည်။ သင်တို့ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်၏စွဲလမ်းငြိတွယ်မှုတို့ကို မေ့ပျောက်စွန့်ခွာ နိုင်ကြမည်ဆိုပါက ဤအဖြစ်မျိုးကို ဆိုက်ရောက်ကြမည်ဖြစ်သည်။

Suddenly I felt like I was connected with the whole universe. I was not living in the world. Iwas living in the universe, I fell connected to even the trees, birds, animals, everybody, the star and moon.

ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က လုံးဝကြိုတင်ပြီးမျှော်လင့်မထားတဲ့ ဤစကြဝဠာ ကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့ ဖြုန်းစားကြီးရောယှက်ဆက်စပ်ထိတွေ့ လိုက်ရသည့်အဖြစ်မျိုးကို ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုစဉ်အခိုက် မှာ ကျုပ်ဟာ ဒီကမ္ဘာမြေကြီးထဲမှာ ရှင်သန်ရပ်တည်နေတော့တာမဟုတ်ပါ။ စကြဝဠာကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီးထဲမှာ ရှင်သန်မျောပါနေတာပဲဖြစ်ပါသည်။ ဒ့ါအပြင် ဒီကမ္ဘာမြေလောကကြီးထဲမှာ ရှိနေကြသည့် သစ်ပင်တွေ၊ ကျေးငှက် သာရကာတွေ၊ တိရစ္ဆာန်ကလေးတွေ၊ အားလုံးသောလူသားတွေအပြင် နှင့် ကြယ်တာရာတွေနှင့် လမင်းကြီးနှင့်ပါ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ထိတွေ့နားလည်နေရ သည့်အဖြစ်ကို ခံစားနေရပေသည်။

That was a very powerful experience in my life.

ငင်းထိတွေ့ခံစားရသည့်အဖြစ်သည် ကျုပ်ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက် မှာ အလွန်တရာစွမ်းအားပြည့်ဝစေသော အတွေ့အကြုံတစ်ရပ်သာလျှင် ဖြစ် ပေသည်။

These days people feel more and more isolated. They don't feel connected, maybe not even with family mombers. But when you get into this feeling of being connected to the whole universe, you don't feel lonely any more.

ထိုကဲ့သို့သောအဖြစ်မျိုးနှင့် ထိတွေ့ခံစားရသည့်နေ့ရက်များတွင် လူအများနှင့်ကင်းကွာ၍ အဖော်မဲ့စွာအထီးကျန်ဆန်နေသောအဖြစ်မျိုး၌ လူတိုင်းခံစားနေရသလိုမျိုး ခံစားကြရမည်ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ ခံစားနေကြသူတို့အဖို့အရာ ဓမ္မတရားနှင့်ထိတွေ့ရသော သဘောကို ခံစားနားလည်နိုင်ကြမည်မဟုတ်ပေ။ ထိုသူတို့သည် ငြိတွယ်စရာ မိသားစုများနှင့်အတူ အဖော်ပြုပြီးတရားရှာနေကြသူများ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင် ကြပေမည်။

သို့သော် စကြဝဠာကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် ထိတွေ့ လိုက်ရသောခံစားမှုမျိုးကို သင်ကိုယ်တိုင်တစ်ယောက်ထီးတည်း တွေ့ကြုံခံစား နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ ထိတွေ့ခံစားနားလည်ရသောအဖြစ်မျိုးကို နောက် ထပ် တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းအနေဖြင့် ခံစားနားလည်နိုင်ကြမည်တော့ မဟုတ် ပေ။

To overcome loneliness, first learn to meditate, to live in the moment. Living like this, your mind becomes very peaceful, very calm, very strong. Mindfulness makes your very strong. You will develop inner strength.

တရားဓမ္မပွားများအားထုတ်ရန်အတွက် လူသူအရောက်အပေါက် နည်းပါးသော နေရာဌာနမျိုးတွင် သွားရောက်ကျင့်ကြံအားထုတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ တရားအားထုတ်တော့မည်ဆိုလျှင် ရှေးဦးစွာ မိမိကျင့်ကြံကြိုးကုတ် ပွားများအားထုတ်ရမည့် ဝိပဿနာဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းကျင့်စဉ်နည်းကို နား လည်အောင် ပထမဆုံးလေ့လာရမည်ဖြစ်သည်။ တဒင်္ဂအခိုက်အတန့်ကာလ အတွင်း ရပ်တည်နေနိုင်အောင် ကြိုးစားရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ တစိုက်မတ် မတ် ကြိုးစားရင်းဖြင့် သင်၏ ယောက်ယက်ခတ်လှုပ်ရှားနေသောစိတ်သည် တည်ငြိမ်အေးချမ်းလာမည်ဖြစ်သည်။ တည်ကြည်ငြိမ်သက်လာမည်ဖြစ်သည်။ ထိုမှတက်၍ သမာဓိအားကောင်းလာပြီး၊ စိတ်စွမ်းအားများ မြင့်မားလာမည် ဖြစ်သည်။

ဝိပဿနာဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကျင့်စဉ်ဓမ္မသည် သင့်ခန္ဓာတစ်ခု လုံး ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းလာအောင် ပြုပြင်ဖန်တီးပေးပေလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ ကြိုးပမ်းပွားများအားထုတ်ရင်းဖြင့် သင်၏အဇ္ဈတ္တစိတ်များ တည်ကြည်ငြိမ်သက် ၍ စွမ်းအားများဖြစ်ပေါ်လာမည်ဖြစ်ပေသည်။

I have no home. I make mindfulness my home.

ထိုအခိုက်မှစ၍ "ကျွန်ုပ်မှာ ပိုင်ဆိုင်စရာအိမ်ဆိုလို့မရှိ။ ကျုပ်ပွားများ အားထုတ်နေသော သတိပဋ္ဌာန်ဓမ္မသည်သာ ကျုပ်နေစရာအိမ်ဖြစ်သည်" ဟု ထင်မြင်လာပေလိမ့်မည်။

When I first read these lines, I felt so happy, I felt this is true, so true.

ကျွန်ုပ်ပထမဆုံးအတွေ့အကြုံအဖြစ် ထိုတရားဓမ္မကို ကျင့်ကြံအား ထုတ်သည့်အခါတွင်၊ ကျွန်ုပ်အဖို့အရာ ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရသည့်အတွေးမျိုးလည်း ခံစားနားလည်လိုက်ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်ထိတွေ့ခံစားနားလည်လိုက်ရသော ထို အဖြစ်သည် တစ်ကယ်မှန်ကန်သော တရားဓမ္မဖြစ်သည်။ ထိုမှန်ကန်သော တရားဓမ္မဆိုသည်မှာ သစ္စာတရားစစ် တရားမှန်သာဖြစ်ပေသည်။

If you are not mindful, what happens to your mind? Your mind just wanders around, it has no place to rest.

အကယ်၍များသင်သည် အရာရာတွင် သတိတရားမရှိပါက၊ သင်၏စိတ်သည် မည်သို့မည်ပုံဖြစ်ပျက်သွားပါမည်နည်း? သင်၏စိတ်သည် ဦးတည်ရာမဲ့ရည်ရွယ်ချက်မရှိ တစ်ဝဲလည်လည်သွားချင်ရာသွား၊ လွင့်ချင်ရာ လွင့် အထိန်းအကွပ်မရှိ၊ ပရမ်းပတာထွက်ခွာလွင့်စင်နေခြင်းဖြင့် ခိုနားစရာ နေရာမရ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

You may have a big house physically, but mentally you me be homeless.

သင့်မှာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရ နေထိုင်စရာအိမ်ကြီးတစ်လုံးရှိကောင်း ရှိမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရဆိုပါသော် သင့်တွင် ခိုနား စရာ အိမ်ဟူ၍ လုံးဝရှိနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

ဓမ္မဝီရ-သန္တာ
အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓ
သာသနာပြုတက္ကသိုလ်၊
ရန်ကုန်

ရန်ကုန်မြို့၊ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာပြု တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခချုပ် ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ ဟောကြားတော်မူသော

b0c&D , fa&G , &r , fvrf w&m;awmf

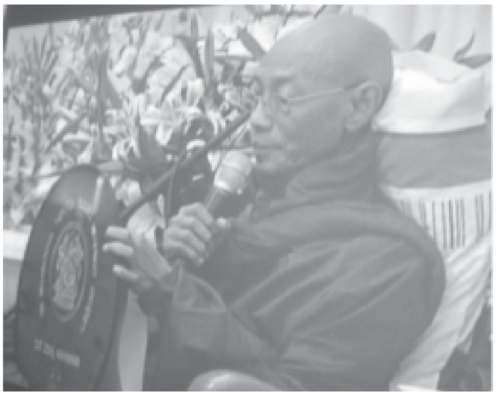

(ယခင်အပတ်မှ အဆက်)

ဥပမာအားဖြင့် သူများအသတ် သတ်လို့ရှိရင် ငရဲကြီးတယ်။ တစ်ယောက်က မကြီးဘူးပြောတယ်ဆိုပါစို့။ ကဲ မသတ်ဘဲ နေလိုက်ပေ့ါ။ မသတ်ဘဲ နေလိုက်သောအားဖြင့် ကိုယ့်အတွက် ဒီဘဝမှာလည်း ချမ်းချမ်းသာသာနေရတယ်။ အကုသိုလ်က အကျိုးပေးတယ်ဆိုရင်လည်းပဲ ကိုယ်က မသတ်သည့်အတွက်ကြောင့် အကျိုးပေးစရာမရှိဘူး။

နှစ်ဖက်နှစ်လမ်း ကောင်းတဲ့အလုပ်

အေး အကုသိုလ်ဆိုတာ မရှိပါဘူးလို့ ပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အယူဝါဒအရလည်း ပင်ကိုက အကုသိုလ် မရှိတာရယ်၊ ကိုယ်က မလုပ်လို့ မရှိတာရယ်ကြောင့် ဘယ်ဘက်က ကြည့်ကြည့် ကိုယ့်မှာ အကုသိုလ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ နှစ်ဖက်နှစ်လမ်း ကောင်းသွားပြီ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။

အကုသိုလ်ကို ကိုယ်ကိုတိုင်က လုပ်မှမလုပ်တာ၊ မလုပ်သည့်အတွက်ကြောင့် အကုသိုလ်က အကျိုးပေးတယ်ဆိုရင်လည်းပဲ ကိုယ်က မလုပ်သည့်အတွက်ကြောင့် အကျိုးပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အေး တချို့ပုဂ္ဂိုလ်ပြောတဲ့အတိုင်း အကုသိုလ်က အကျိုးမပေးပါဘူး၊ အကုသိုလ်ဆိုတာ မရှိပါဘူးဆိုလို့ ရှိရင်လည်းပဲ အကုသိုလ်မရှိဘူးဆိုရင် ပိုဟန်ကျတာပေ့ါ။ ကိုယ်ကိုတိုင်က လုပ်လည်း မလုပ်ဘူး။ မရှိလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ နှစ်ဖက်နှစ်ဝ မကောင်းဘူးလား။

သံသယဖြစ်ရင် သေချာတဲ့လမ်းရွေး

အဲဒါ ကာလာမသုတ်မှာ မြတ်စွာဘုရားက **ဘဝခရီးဝယ် ရွေးချယ်ရမယ့်လမ်း** လို့ ဟောထားတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ငါ့တရားကောင်းတယ်လို့ မဟောဘူး။ ဘဝခရီး လျှောက်တဲ့အခါမှာ သံသယဖြစ်စရာတွေကြုံလို့ရှိရင် သေချာတဲ့လမ်းကနေ ရွေးချယ်ပြီးတော့ လျှောက်လို့ ဟောထားတယ်၊ အဲဒီတော့ ဘဝမှာ ဘာမှစနိုးစနောင့် ဖြစ်နေစရာလည်း မလိုဘူး၊ အခုမြတ်စွာဘုရားခင်းပြီးတော့ပေးထားတဲ့ ဩဝါဒလမ်းကြောင်းအတိုင်းလျှောက်လို့ရှိရင် အေး ငါလုပ်တာ ငရဲကြီးသလား၊ ငရဲမကြီးဘူးလား။ ဒါဟာ လုပ်ကောင်းသလား၊ မလုပ်ကောင်းဘူးလား၊ မေးစရာ ဘာမှမလိုတော့ဘူး၊ ဟုတ်တယ်မို့လား၊ အပြစ် ရှိတယ်ဆိုရင် မလုပ်ကောင်းဘူး၊ မလုပ်ရဘူး။

ဓမ္မဆိုတာ သဘာဝတရားဖြစ်တယ်

ကြည့်လေ **လောဘ ဒေါသ မောဟ** နဲ့ဆိုရင် မကောင်းဘူး။ **အလောဘ အဒေါသ အမောဟ** နဲ့ဆိုရင်ကောင်းတယ်။ လုပ်ကောင်း မလုပ်ကောင်းက အဲလိုရှိနေပြီးသား။ သဘာဝအတိုင်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတာ၊ သဘာဝကို ဟောတာ၊ မီးဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ တုန်းကလည်း ပူတာပဲ၊ ဒီကနေ့လည်း ပူတာပဲ နောင်လည်း ပူဦးမှာပဲ၊ ဘယ်သူကိုင်ကိုင် မီးကတော့ လောင်မှာပဲ၊ ပူစေမှာပဲ။ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ ဓမ္မဆိုတာ ဘဘာဝတရား (the law of nature) ဖြစ်တယ်။ ဘယ်သူမှ ပြောင်းလဲပစ်လို့မရဘူး။

သဘာဝတရားကို မြတ်စွာဘုရားက တွေ့တာ (discover)၊ ဖန်ဆင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ သဘာဝတရားကို သိမြင်တာ၊ တွေ့ရှိတာသာဖြစ်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားက မိမိရဲ့တွေ့ရှိချက်တွေကို ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ လိုက်နာကျင့်သုံးဖို့ ကာလာမသုတ်မှာ ဟောတော်မူထားတာဖြစ်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးက မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ **ကာလာမသုတ္တန်** ကိုပဲ မြန်မာလို ရှင်းလင်းပြီးတော့ **ဘဝခရီးဝယ် ရွေးချယ်ရမယ့်လမ်း** လို့ အမည်ပေးပြီးတော့ ဟောတာဖြစ်ပါတယ်၊ ဤတွင်ပဲ ပြီးဆုံးပြီဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ မြတ်စွာဘုရား ရွေးချယ်ပေးတဲ့လမ်းကြောင်းပေါ် လျှောက်ပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ ငြိမ်းချမ်းသာယာတဲ့၊ အအေးချမ်းဆုံးဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ကိုယ်စီကိုယ်ငှ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

"r@Do nfAk\ ax&0g'"r@w&m;ppfw&m;reSf

x@fum;&efzpfo nfq b nfcH;c uESft nD

v@fu nfzL"r@pmaywkESh'Dpfw ,fpmu nfwkfS

2009 ckESfrwfv twGf;zefVcdkvf0vkfyD

၁။ ဓမ္မဝီရ၏ ဓမ္မသံစဉ်များ (ငြိမ်းချမ်းဦးနှင့် တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ)

၂။ ဖြတ်သန်းချိန်နိဒါန်းနှင့် ပထမပိုင်း (ငြိမ်းချမ်းဦး) (ဒုတိယအကြိမ်)

၃။ ဆရာကြီးဦးရွှေအောင်၏ စာပေကောက်နုတ်ချက်စာစု (ဓမ္မပဒ)
(ငြိမ်းချမ်းဦးနှင့် စိုးမြင့်လတ်)

၄။ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုရတနာ အရှင်သီလာစာရ(ဖားကန့်)

၅။ သူတော်ကောင်းတို့အလှူပေးနည်း အရှင်သီလာစာရ(ဖားကန့်)

ရာစုသစ်၏ စိန်ခေါ်မှုမျိုးစုံကို
ငြိမ်းချမ်းသောစိတ်
ရဲရင့်တည်ကြည်သော
လောကအမြင်ဖြင့်
ဘဝကို ရင်ဆိုင်လျက်
အောင်မြင်စွာဖြတ်သန်းနိုင်ကြဖို့
ဓမ္မဝီရဂျာနယ်
ဖတ်ကြစို့

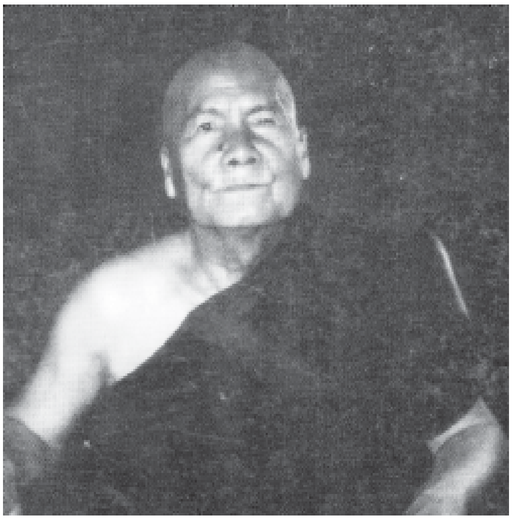

ycul.q&mawmbd&m;u; b'E£aEmbmor[max&

a[mlum;awmrl tyaom

y|Vgdlu wfawmf DCedu ,f [m0*½d¡kvåf

r[mowdyXmeokwfawmfvm

t vefefrwfvSyfpm;vnfvGf ESifh ta&mufuGlumif;

vlwdkif;vufawGUusifhEdkifaom

"rÜmEkyóemw&m;awmfjrwf

ဤ"ဓမ္မာနုပဿနာတရားတော်မြတ်သည် သာသနာအတွက်အလွန်အကျိုးရှိပြီး၊ သာသနာပြုရာလည်းရောက်သည်မည်၍၊ မြန်မာဘာသာတစ်မျိုးတည်းဖြင့် အစအဆုံးဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။ (ဓမ္မဝီရဂျာနယ်)

(ယခင်အပတ်မှအဆက်)

သမ္မုတိသစ္စာမျှသာဖြစ်သော လူနတ်ဗြဟ္မာ(သတ္တဝါ)ကို ဖယ်ခွာလျက် (သဘာဝဓမ္မ)သဘောတရားမျှသာဖြစ်သော (စိတ်၊ စေတသိက်၊ ပရမတ္တဓမ္မသဘာဝ)တို့က စိတ်စေတသိက်နှင့် ရုပ်ဖြစ်ကြကုန်သော ပရမတ္တဓမ္မသဘာဝတို့ဖြစ်ပျက်နေခြင်းကို ဆင်ခြင်ပွားများနေခြင်းမျှသာဖြစ်ခြင်းကို စွဲမြဲစွာသိရှိထားရန်ဖြစ်ပါသည်။

တဆင့်တက်ရန်ကား (ဓမ္မာနုပဿနာ)သို့မဟုတ် ဝိပဿနာ ဘာဝနာပွားများရာတွင် (ပညတ်)ကို အာရုံမပြုရ မရောက်ရ (ပရမတ္တသဘာဝ)ကိုသာ အာရုံပြုရလေသည်။ အကြောင်းမှာ (သမ္မုတိသစ္စာ)ဖြစ်သောခေါ်ဝေါ်သမုတ်ထားသော (နာမသဏ္ဌာန်)ပညတ်တို့သည် မပျက်စီး (ဓမ္မသဘာဝ)တရားသည်သာလျှင် ပျက်စီးကြပါသည်။ (ဥပမာ)ဆိုရသော် အရှင်သာရိပုတ္တရာဆိုသော အမည်သည် မပျက်စီး၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ (ခန္ဓာငါးပါး)ကား မရှိတော့ပြီ၊ ပျက်စီးခဲ့လေပြီ၊ အနိစ္စလက္ခဏာဖြစ်ရပေသည်။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ ဒေဝတာသံယုတ်မှာ နတ်သားတစ်ဦးက မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားရာမှာ-

ကိံ ဇီရတိ

ကိံ နဇီရတိ

အဘယ်အရာသည် ပျက်ဆီးဆွေးမြေ့၍ အဘယ်အရာသည် မပျက်စီးမဆွေးမြေ့ပါသနည်းလို့ နတ်သားက လျှောက်ထားလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဖြေကြားရာတွင်-

ရူပံဇီရတိ မစ္စာနံ

နာမဂေါတ္တံ နဇီရတိ

အဓိပ္ပါယ်မှာ (ရုပ်)သည် ပျက်ဆီးဆွေးမြေ့၏၊ မျိုးနွယ်၏ (အမည်နာမ)သည် မပျက်စီးမဆွေးမြေ့ဟု ဟောကြားတော်မူပါသည်။

ထို့ကြောင့် (နာမ) ပညတ်သည် မပျက်စီး၊ ရုပ်သဘာဝ၊ နာမ်သဘာဝသာလျှင် ပျက်စီးခြင်းကြောင့် (ဓမ္မသဘာဝ)ကိုသာ အနိစ္စလက္ခဏာ၊ ဒုက္ခလက္ခဏာ၊ အနတ္တလက္ခဏာအားဖြင့် ရှုအပ်ကုန်ရာ၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး (ပရိနိဗ္ဗာန်)ပြုခါနီးဆဲဆဲမှာ ပင်ဟောကြားခဲ့သည်မှာလည်း-

"ဝယဓမ္မာ သင်္ခါရာ အပ္ပမာဒေနသမ္ပာဒေထ'ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့် ဝယ=ပျက်စီးခြင်း၊ ဓမ္မာ=သဘောရှိသည့် သင်္ခါရ=ရုပ်၊ နာမ်(ပရမတ်)ကိုသာ မမေ့မလျော့ပဲ သိနေကြပါလို့ မှာကြားခဲ့ခြင်းကိုလည်း ထောက်ရှု၍သိနိုင်ကြပါသည်။

(နာမ)နှင့်(သဘာဝ)

ထို့ကြောင့် (နာမ) နှင့် (သဘာဝ) ၂ ခုရှိသည့်အနက် (နာမ) ကို မရှုရ၊ သဘာဝ(ဓမ္မ)ကိုသာ (ပညတ်)ဉာဏ်မျက်စေ့ဖြင့် ရှုရပေမည်။

(နာမသဏ္ဌာန်)ပညတ်တို့သည် မပျက်စီး၊ မဆွေးမြေ့ခြင်းကြောင့် (အနိစ္စ)လက္ခဏာစသည်တို့မဖြစ်ပေါ်နိုင်ပေ။ (ရုပ်နာမ်)ခန္ဓာငါးပါးသဘာဝ(ဓမ္မ)သဘောတွေသည်သာ၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တလက္ခဏာရေးသုံးပါး သဘာဝရှိနေကြ၍ (ပညတ်၊ ပရမတ်)ခွဲခြားနိုင်ရန်အတွက် အလွယ်ဆုံးနှင့် အထိရောက်ဆုံးဖြစ်သော (နာမသဏ္ဌာန်)မရောက်ရန် အမှန်သတိပြုစေခြင်းဖြင့် လိုရာ (သဘာဝ)(ဓမ္မ)(ပရမတ်)သို့ ဆိုက်ရပေသည်။

ကပ်သီးကပ်သတ်လုပ်၍ (ဥပမာ)လူသေခြင်းသည် (အနိစ္စ)ဖြစ်၍ (ဓမ္မသဘာဝ)မဆိုက်ဘူးလားဟု မေးလျှင်၊ လူသေသည်ဆိုရာ၌ (အနိစ္စ)ဖြစ်သော်လည်း လူသေသည် (ဓမ္မသဘောသဘာဝ)အားဖြင့် (ပရမတ္ထ)သဘာဝသို့ မဆိုက်ပါ။ အကြောင်းမှာ လူသေသည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ (အဝိဇ္ဇာမာန၊ ပညတ်)ကို အာရုံပြု၍ ပြောခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ (ပရမတ္ထ)သဘာဝတွင် (လူ)မရှိ ဓာတ်(၈၁)ပါးသာရှိသည်။ လူသေသည်လို့ပြောလျှင် (သင်္ခါရ)ဖြစ်၍ (သင်္ခါရ)ပျက်ခြင်းပဲလို့ ပြောမှမှန်၏။ (ဝယဓမ္မာသင်္ခါရာ)ဖြစ်၏။ (ရုပ်နာမ်)(သင်္ခါရ)ပဲရှိ၏။ (လူ)ဟူ၍မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် (လူ)မရှိသောကြောင့် လူသေသည် ပျက်စီးခြင်း၊ ဆွေးမြေ့ခြင်းရှိသော်လည်း (ပရမတ္ထသဘာဝ)သို့ မဆိုက်ပါပေ။

ရုပ်နာမ်(ခန္ဓာငါးပါး)သည် (လူ)မဟုတ်၊ (သတ္တဝါ) မဟုတ်ပေ၊ အဇာတသတ်မင်းသားကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားခဲ့သည့် သုတ်သီလက္ခန်ပါဠိတော်၊ သာမညဖလသုတ်ပါဠိတော်အနက် အဓိပ္ပါယ်ဆင့်မူဘာသာပြန် စာမျက်နှာ (၇၃)၌လာရှိရာမှာ

မြတ်စွာဘုရားက စက္ခုနာရူပံဒိသွာအစချီသည့် သုတ်သီလက္ခန်ပါဠိတော်၌ ဟောကြားသည်မှာ၊ မင်းကြီးဤလောကမှာ (ရဟန်း)သည် မျက်စေ့ဖြင့် အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကို မြင်သောအခါ (မိန်းမ၊ ယောကျ်ား) စသော သဏ္ဌာန်ကို စွဲယူလေ့မရှိ၊ ခြေ၊ လက်စသော အင်္ဂါ၊ ပြုံးဟန်၊ ရယ်ဟန်စသော အမူအရာ အမှတ်လက္ခဏာများကိုလည်း စွဲယူလေ့မရှိ၊ စက္ခုံန္ဒြေကို စောင့်စည်း၏။ အကယ်၍ ထိုရဟန်းသည် ငါ၊ သူ၊ ယောကျ်ား၊ မိန်းမကို စွဲယူ၍ စက္ခုံန္ဒြေကို မစောင့်စည်းပဲနေသော် (စက္ခုံန္ဒြေ)စောင့်စည်းမှုမရှိသော အကြောင်းကြောင့်

'တဏှာ'=တပ်မက်ခြင်း၊ 'အဘိဇ္ဈာ'=အကုသိုလ်ဖြစ်ခြင်း ဒေါမနဿ= နှလုံးမသာယာခြင်းဟူသော ယုတ်မာသော အကုသိုလ်တရားတို့သည် ထိုမစောင့်စည်းသော ရဟန်းကိုလိုက်၍ နှိပ်စက်ကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ရဟန်းသည် စက္ခုန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်း၌ ကျင့်ရာ၏။ စက္ခုန္ဒြေကိုစောင့်စည်းရာ၏။ စက္ခုန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်း၌

မျက်စေ့ဖြင့်အဆင်း (ရူပါရုံ)ကို မြင်သည်ရှိသော် ဤဟာ (ရုပ်)

နားဖြင့်အသံ (သဒ္ဒါရုံ)ကို ကြားသည်ရှိသော် ဤဟာ (ရုပ်)

နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ (ဂန္ဓာရုံ)ကို နံသည်ရှိသော် ဤဟာ (ရုပ်)

လျှာဖြင့်အရသာ (ရသာရုံ)ကို လျှက်သည်ရှိသော် ဤဟာ (ရုပ်)

ကိုယ်ဖြင့်ထိတွေ့သည့်(ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ)ကိုထိသည်ရှိသော် ဤဟာ(ရုပ်)

စိတ်ဖြင့်သဘော(ဓမ္မာရုံ)ကို သိသည်ရှိသော် ဤဟာ (ရုပ်)၊ ဤဟာ (ဝိညာဏ်)။

(ရူပါရုံ)ကို မြင်သည်ရှိသော် ယောကျ်ားနိမိတ်၊ မိန်းမနိမိတ်၊ အသံကို ကြားသော် ယောကျ်ားအသံ၊ မိန်းမအသံ၊ ကောင်းသည် မကောင်းသည်စသော (နိမိတ်)စသည်တို့ကို မယူဘဲ (ရုပ်)ဟူသော (ဓမ္မ)သဘာဝကို မျက်စေ့ဖြင့် ကောင်းစွာထင်မြင်ဆင်ခြင်၍ (သိ)ရမည်ဟု ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

ထို့အပြင် အဋ္ဌကထာဆရာမြတ်များလည်း ဟောကြားခဲ့ရာမှာ နာမည်၊ အရိပ်နိမိတ်၊ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်တို့ကို မယူရန်၊ မြင်သည့်အခါ ကြားသည့် အခါ၊ နံသည့်အခါ၊ စားသည့်အခါ၊ ထိတွေ့သည့်အခါ၊ ကြံတွေးသည့်အခါ၊ အရိပ်နိမိတ် (နာမသဏ္ဌာန်)တွေကို မယူဘို့ ဟောကြားခဲ့ပါသည်။ (နာမသဏ္ဌာန်) တွေကို လက်ခံသိမ်းပိုက်ကြမယ်ဆိုရင် ကြိုက်ရင် (လောဘ) မကြိုက်ရင် (ဒေါသ) အမှတ်တမဲ့နေလျှင် (မောဟတွေ)ဖြစ်သွားကြောင်း ဟောပြခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မဂ်ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို အလိုရှိ၍ တကယ်တန်းကျင့်မည့် ယောဂီသူမြတ်သည် (ဓမ္မသဘာဝ)ကို (ပညာ)မျက်စိဖြင့် ကောက်ယူ၍ ရှုပွားကြကုန်ရာ၏။

ဤသို့ ဓမ္မာနုပဿနာ (ဓမ္မသဘာဝ) ကို ရှုပွားရန် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားခဲ့ပုံကို သုတ်သီလက္ခန်ပါဠိတော်သုတ်အပြင် သုတ်ပါထေယျပါဠိတော် သံဂီတိသုတ်၊ မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်စူဠဟတ္ထိပ ဒေါပမသုတ်၊ မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပြဟ္မဝဂ်၊ ယောဋ္ဌမုခသုတ်၊ ဉပရိပဏ္ဏာသ အစ ဒေဝဒဝဟသုတ်၊ အင်္ဂုတ္တိုရ်စတုက္ကနိပါတ်၊ မဟာဝဂ်၊ အတ္တန္တပသုတ်၊ သဠာယတနဝဂ္ဂ သဠာယတနသံယုတ်ပါဠိတော်၊ လောကကာမဂုဏဝဂ်၊ သာရိပုတ္တတ္ထေရသုတ်၊ ဓမ္မသင်္ဂဏီ နိက္ခေပကဏ္ဍ(သုတ္တန္တိကဒုကဝိဘာဂ) တို့၌လည်း လေ့လာနိုင်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် လောကဓာတ်ကြီးကို သိမ်းကျုံးလျှက် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးဖြင့် ကြည့်တော်မူသောအခါ တဖက်တွင် မပြုမပြင်ရဘဲ (သုခ) အတိဖြစ်သော (အသင်္ခတ)ဓာတ်၊ မြတ်သော(နိဗ္ဗာန်)ကိုမြင်တော်မူ၏။

တဖက်တွင် (အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ဉပါဒါန်၊ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ) တို့ပြုပြင်စီမံအပ်သော (ဒုက္ခ)အတိသာဖြစ်သော (သင်္ခတ)ဓာတ်ကို တွေ့မြင်တော်မူ၏။

ဤတွင်မဂ်ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကိုအလိုရှိသူ ယောဂီသူမြတ်၏ စိတ်တွင် စွဲမြဲမှတ်ယူထားရမည်မှာ၊ လောကဓာတ်ကြီးတစ်ရပ်လုံးတွင် ဘာမျှ မရှိ (ဒုက္ခ) နှင့် (သုခ)သာရှိ၏။ (ဝါ) (သင်္ခတ) ဓာတ်နှင့် (အသင်္ခတ)ဓာတ်သာရှိ၏။ ဤ ၂ ခုကိုအရင်းပြု၍ သစ္စာ(၄)ပါး၊ (၈၂)ပါးရှိသော လောကီ၊ လောကုတ္တရာ သဘာဝဓမ္မဓာတ်တို့သာရှိ၏။ ရှင်းပြရလျှင်

ဒုက္ခ(သင်္ခတ)ဓာတ်(၈၁)ပါး၊ သုခ(အသင်္ခတ)နိဗ္ဗာန်(၁)ပါး

အယုတ်သစ္စာ(၂)ပါး အမြတ်သစ္စာ(၂)ပါး

ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခအမှန်သည် = ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းရာ သုခ(နိဗ္ဗာန်)သည်
(ဒုက္ခသစ္စာ) (နိရောဓသစ္စာ)

ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းအမှန်သည် = ဒုက္ခချုပ်ရာ အကျင့်မှန်သည်
(သမုဒယသစ္စာ) (မဂ္ဂသစ္စာ)

(သင်္ခတ)ဓာတ်ဆိုသည်မှာ မူရင်းအားဖြင့် (ရုပ်)= ၂၈ ပါး စိတ် = (၁)ပါး၊ စေတသိက် (၅၂)ပါး ပေါင်း (၈၁)ပါးသော ဓာတ်တို့သာဖြစ်လေသည်။

(သင်္ခတ)နယ်တစ်ရပ်လုံးတွင် ဤဓာတ် (၈၁)ပါးသာရှိလေသည်။ အခြားမည်သည့် တရားမျှ မရှိချေ။ ဤ(၈၁)ပါးသော ဓာတ်ကိုပင် ထိုက်သည့် အားလျော်စွာ-

ရုပ်နာမ် =၂ပါးဟူ၍လည်းကောင်း

ခန္ဓာငါးပါး= ဟူ၍လည်းကောင်း

ဓာတ် ၆ ပါး= ဟူ၍လည်းကောင်း

အာယတန ၁၂ ပါး = ဟူ၍လည်းကောင်း

ဓာတ် ၁၈ ပါး= ဟူ၍လည်းကောင်း

(ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်) တရားဟူ၍လည်းကောင်းခေါ်ဆိုကြပါသည်။

(၄၅) နှစ်တိုင်တိုင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရားတော်တို့ကို ခြုံ၍ လိုရင်းကိုထုတ်သော် (ဒုက္ခ)နယ် ဤမှာဘက်မှ (သုခ)နယ် ဟိုမှာဘက်သို့ ရောက်ရှိစေရန် ဟောတော်မူသော တရားတော်များ ပင်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ယင်းသို့ ဟောတော်မူအပ်သော ပါဠိတော်အရပ်ရပ် သဘောကို အတိုချုပ်ဖော်ပြရသော် (ဓမ္မပဒ)ပါဠိတော် (မဂ္ဂဝဂ်)၌လာရှိသော

(၁) သဗ္ဗေသင်္ခါရာ အနိစ္စာ

(၂) သဗ္ဗေသင်္ခါရာ ဒုက္ခာ

(၃) သဗ္ဗေဓမ္မာ အနတ္တာဟူသော ဒေသနာတော်ကို ရရှိလေသည်။ အနက်ကား

(၁) သဗ္ဗေ= ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ (သင်္ခါရ) =အကြောင်းတရားတို့ ပြုပြင်အပ်ကုန်သော (ရုပ်နာမ်)တရားတို့သည် (အနိစ္စ)အမြဲမရှိကုန်။

(၂) လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာစသော ကာမ(၁၁)ဘုံသားတို့၌ ခပ်သိမ်းကုန်သော အကြောင်းတရားတို့သည် ပြုပြင်အပ်ကုန်သော (ရုပ်)တရား၊ (နာမ်)တရားတို့သည် ဆင်းရဲ(ဒုက္ခ)သာဖြစ်ကြကုန်၏။

(၃) ခပ်သိမ်းကုန်သော ပြုပြင်အပ်ကုန်သော (သင်္ခတ) ဓာတ်၊ မပြုပြင်အပ်သော (အသင်္ခတ)ဓာတ်တို့သည် (အတ္တ)မဟုတ် (အနတ္တ) 'ဓမ္မသဘာဝ' တရားတို့သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ယောဂီသူမြတ်တို့ တိကျပြတ်သားစွာ သိမှတ်ထားရမည်မှာ မိမိနှင့်တကွ (သင်္ခတ)နယ်အတွင်းရှိ (၈၁)ပါးသော ဓာတ်တို့မှာ

(၁) (အနိစ္စ) 'ဓမ္မသဘောသဘာဝ' မျှသာဖြစ်သည်။

(၂) ဆင်းရဲ(ဒုက္ခ) 'ဓမ္မ သဘောသဘာဝ' မျှသာဖြစ်သည်။

(၃) (ငါ) မဟုတ်၊ လိပ်ပြာကောင်မဟုတ် (အတ္တ) မဟုတ်အကြောင်းတရားကြောင့်ဖြစ်ပေါ်ရသောအကျိုးတရား (အနတ္တ) 'ဓမ္မသဘော သဘာဝ' မျှသာ ဖြစ်သည်ကို စွဲမြဲသိမှတ်သိမ်းပိုက်ထားရပေမည်။

ထိုမှတစ်ပါး ဟိုမှာဘက်တွင် 'အသုတဝါပုထုဇ္ဇန' ပုထုဇဉ်တို့နှင့် လုံးဝ မသက်ဆိုင်သော 'သုတဝါအရိယာသာဝကော' အရိယာတို့နှင့်သာ သက်ဆိုင်သော (ဒုက္ခ)အပေါင်းတို့ ကင်းငြိမ်းလျှက် (သုခ)အတိသာလျှင်ဖြစ်သော (အသင်္ခတ)ဓာတ်မြတ် (နိဗ္ဗာန်)သည် သူတော်၊ သူမြတ်တို့အတွက် ရှိ၏ဟု စွဲမြဲစွာသိမှတ်သိမ်းပိုက်ထားရမည်ဖြစ်သည်။

(ဓမ္မ)သဘာဝကို စွဲမှီ၍ ဖြစ်ပေါ်နေသော မိမိကိုယ်ကောင်၊ အရိပ်အရောင်ကြီးနှင့် အစွဲအမှီခံရသော (ခန္ဓာငါးပါး) ကို (ဓမ္မ)သဘာဝအတိုင်း မှန်ကန်စွာ သိရှိနားလည်နိုင်ရန် (ဉာဏ်) ပညာမျက်စေ့ကို အလိုရှိအပ်ပေသည်။

(ဉာဏ်)ပညာမျက်စေ့ဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်၊ ဘုရားရှင်ပေးထားတော်မူသော 'ဓမ္မစက္ခု' (ဓမ္မာနုပဿနာ)ပင်ဖြစ်လေသည်။

(ဓမ္မာနုပဿနာ)သည် (ပညတ်)ကိုကျော်၍ (ပညတ်)ကို ထားခဲ့ပြီး

စာမျက်နှာ ၁၉ သို့

od Swfu &m t wefwef "r@b0*ÓPf

ခင်မောင်မိုး(တောင်ကြီး)

သဗ္ဗသင်္ခတ ဓမ္မေသု၊ ဩတ္တပ္ပါကာရသဏ္ဌိတံ။
ဉာဏမောဟိတ ဘာရာနံ၊ ဓမ္မသံဝေဂသညိတံ။

ချုအပ်ပြီးသော ကိလေသာဝန်ရှိကုန်သော ရဟန္တာတို့၏ အလုံးစုံသော သင်္ခတတို့၌ ထိတ်လန့်သော အခြင်းအရာအားဖြင့်တည်သော ဉာဏ်ကို ဓမ္မသံဝေဂဉာဏ်ဟု မှတ်အပ်၏။

(သာရတ္ထဒီပနီ၊ ဋီကာ)

သံဝေဂဖြစ်ရာ သံဝေဂဝတ္ထု(၈)ပါးကား

(၁) ဇာတိ။ (၂) ဇရာ။ (၃)ဗျာဓိ။ (၄) မရဏ။ (၅) အပါယဒုက္ခ။ (၆) အတီတေဝဋ္ဋမူလကဒုက္ခ။ (၇) အနာဂတေဝဋ္ဋမူလကဒုက္ခ။ (၈) ပစ္စုပ္ပန္နေ အာဟာရပရိယေဋ္ဌိ မူလကဒုက္ခ (အာဟာရပရိယေသန မူလကဒုက္ခ)တို့ဖြစ်သည်။

(၁) ဇာတိ ဒုက္ခ= ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းသည် ထိတ်လန့်ဖွယ်တည်း။
(၂) ဇရာ ဒုက္ခ= အိုခြင်းသည် ထိတ်လန့်ဖွယ်တည်း။
(၃) ဗျာဓိ ဒုက္ခ= နာခြင်းသည် ထိတ်လန့်ဖွယ်တည်း။
(၄) မရဏ ဒုက္ခ=သေခြင်းသည် ထိတ်လန့်ဖွယ်တည်း။
(၅) အပါယဒုက္ခ= အပါယ်ဆင်းရဲသည် ထိတ်လန့်ဖွယ်တည်း။
(၆) အတီတေဝဋ္ဋမူလကဒုက္ခ= အတိတ်ဘဝဝဋ်ဆင်းရဲသည် ထိတ်လန့်ဖွယ်တည်း။
(၇) အနာဂတေဝဋ္ဋမူလကဒုက္ခ=အနာဂတ်ဘဝဝဋ်ဆင်းရဲသည် ထိတ်လန့်ဖွယ်တည်း။
(၈) ပစ္စုပ္ပန္နေအာဟာရ ပရိယေဋ္ဌိမူလကဒုက္ခ=ပစ္စုပ္ပန်ဘဝအစာအာဟာရရှာခြင်းအရင်းခံသော ဆင်းရဲသည်ထိတ်လန့်ဖွယ်တည်း။

(ကတိဝုတကပါဠိနှင့် အဌကထာ သောမနဿသုတ်အဖွင့်)

သံဝေဂစိတ်ဖြစ်ပုံအရကောက်

(က) ပုထုဇဉ်သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်တို့ သံဝေဂဖြစ်သော်၊ သံဝေဂဖြစ်သည်ဟု သာမညဆိုကြသည်။ ဩတ္တပ္ပနှင့်တကွ ထိတ်လန့်သော ဉာဏ်ကိုအရကောက်။ (ဝါ) ထိတ်လန့်သောအခြင်းအရာအားဖြင့်ဖြစ်သော ဩတ္တပ္ပဉာဏ်ပြဋ္ဌာန်းသော မဟာကုသိုလ်စိတ္တုပ္ပါဒ်ကို အရကောက်ရမည်။
(ခ) ဘုရား၊ ရဟန္တာတို့ သံဝေဂဖြစ်သော် ဓမ္မသံဝေဂဖြစ်သည်ဟု သုံးနှုန်းသည်၊ တရားကိုယ်မှာ အထက်က သံဝေဂအတိုင်းဖြစ်သည်။ ဩတ္တပ္ပနှင့်တကွသောဉာဏ်တည်း၊ မဟာကြိယာစိတ်၌ရှိသောဉာဏ်ဖြစ်၏။

သံဝေဂဝတ္ထု(၈)ပါး ဓမ္မကြေးစည်သံ

(၁) သန္ဓေဆက်နွယ်၊ ဒုက္ခကြွယ်၊ ထိတ်ဖွယ်လန့်ဖွယ်ပါတကား။
(၂) ဖောက်ပြန်ပျက်ပြယ်၊ အိုရတယ်၊ ထိတ်ဖွယ်လန့်ဖွယ်ပါတကား။
(၃) ရောဂါရစ်နွယ်၊ နာရတယ်၊ ထိတ်ဖွယ်လန့်ဖွယ်ပါတကား။
(၄) ကုန်ဆုံးပျောက်ကွယ်၊ သေရတယ်၊ ထိတ်ဖွယ်လန့်ဖွယ်ပါတကား။
(၅) လေးဘုံအပါယ်၊ ဒုက္ခကြွယ်၊ ထိတ်ဖွယ်လန့်ဖွယ်ပါတကား။
(၆) ရှေးဘဝဝယ်၊ ဒုက္ခကြွယ်၊ ထိတ်ဖွယ်လန့်ဖွယ်ပါတကား။
(၇) နောက်ဘဝဝယ်၊ ဒုက္ခကြွယ်၊ ထိတ်ဖွယ်လန့်ဖွယ်ပါတကား။
(၈) စားဝတ်နေမှု၊ ကြောင့်ကြပြု၍၊ ခုဘဝဝယ်၊ ဒုက္ခကြွယ်၊ ထိတ်ဖွယ်လန့်ဖွယ်ပါ တကား။

အိုနာသေမဦးခင် ကြိုတင်ပြုကြလော့

သံဝေဂဝတ္ထု၊ ဤရှစ်ခုကို စေ့ငုထင်ထင်၊ ဉာဏ်သက်ဝင်၍၊ အစဉ်ရှေ့ရှု အာရုံပြုလျက်၊ ယခုပင်လျှင်၊ မအိုခင်က၊ ကြိုတင်ကောင်းမှု ကြိုးစားပြုလော့။
ယခုပင်လျှင်၊ မနာခင်က၊ ကြိုတင်ကောင်းမှု ကြိုးစားပြုလော့။
ယခုပင်လျှင်၊ မသေခင်က၊ ကြိုတင်ကောင်းမှု ကြိုးစားပြုလော့။

ရတုလင်္ကာ၊ ဤကဗျာဖြင့်၊ မဟာအဌ၊ သံဝေဂဟု၊ ဓမ္မကြေးစည်၊ ဆော်ရွမ်းလည်သည်၊ မြည်စေ၊ ကြည်စေ၊ ဟီစေသတည်း. . .။
စာကိုး။ မုံရွာမြို့ အရှေ့လယ်တီတိုက်ပဓာန နာယကဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မဟာသုတဒီပနီကျမ်း။

ခင်မောင်မိုး(တောင်ကြီး)

စာမျက်နှာ ၁၈ မှ

(ပရမတ်)ကို ရှုရမည်ဖြစ်ရာ ပါဠိတော်၌လာရှိသည်မှာလည်း
“ပညတ္တံ့ဌ ပေတ္တာအနိစ္စဒိကာရေန ဝိဝိဒ်ပဿတီတိ ဝိပဿနာ’ အရ (တဏှာဒိဋ္ဌိ) ဖြစ်စေသော (ပညတ်)ကို ပယ်ခွာ၍ ရှုကျင့်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။ (တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိ) ဖြစ်စေသော (ပညတ်)ကို ပယ်ခွာရှုနိုင်ရန် (ပညတ်)များဖြစ်သည့် (နာမ၊ သန္တာန်)မရောက်ရန် အမှန်သတိပြုနေခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဤတရားသည် (ဓမ္မာနုပဿနာ)တရား၊ (ပရမတ္ထ)တရား၊ အရိယာသစ္စာနဒဿနံတရား၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိတရား၊ သဒ္ဓမ္မ (သူတော်ကောင်းတရား)ဟူ၍လည်းခေါ်ဆိုရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၌ရှိသော ဒွါရ(၆)ပါးမှ (စိတ်) ၆ ပါးဖြစ်ပေါ်တိုင်း (စိတ်)ထဲ၌ အခေါ်အဝေါ်မှန်သမျှ (အမည်နာမ) တွေမရောက်အောင် (သတိ)ပြုနေခြင်း(သန္တာန်)အနေဖြင့်၊ ယောကျ်ား၊ မိန်းမ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ပစ္စည်းစသည့် (သန္တာန်)တွေ မရောက်အောင် (သတိ)ပြုနေခြင်းဖြင့် (ပညတ်)တွေမဖြစ်ပေါ်သည့်အတွက် (တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိ)တွေ မဖြစ်ပေါ်တော့ပေ။ (ယောကျ်ား၊ မိန်းမ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ) ဟူသော အမှားမြင်မှု (ဒိဋ္ဌိ)ဘက်သို့လည်း မရောက်တော့ပေ။ (ပညတ်)အမြင်မဖြစ်ပေါ်လျှင် (ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ)တို့သည်လည်း ပါးပါးသွားသည့်အတွက် (တဏှာ)ချုပ်လျှင် (ဥပါဒါန်)လည်း ချုပ် (ကံ)လည်းချုပ်သောကြောင့်စိတ်(ခန္ဓာ)ရခြင်းဇာတိ (ဒုက္ခသစ္စာ)ဒုက္ခလည်းငြိမ်းပြီး ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း (တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကံ) (သမုဒယသစ္စာ)ကိုလည်း ပယ်ပြီးဖြစ်နေတော့၏။

(တဏှာ)ချုပ်လျှင် (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်)သံသရာပြတ်ကြောင်း (ပဋိလုံ) အရ (နာမ်ရုပ်)လည်းချုပ်၊ (သင်္ခါရ)လည်းချုပ် (အဝိဇ္ဇာ)လည်းချုပ်သဖြင့် (ဝိဇ္ဇာ)နှင့်နေသူ၊ (ဝိဇ္ဇာဥဒပါဒိ၊ ဉာဏဉဒပါဒိ)ဖြစ်လာ၏။

(နာမသန္တာန်)မရောက်အောင် သတိပြုနေခြင်းသည် (ပညာဉာဏ်)ဖြင့် (ပရမတ်)ကို ရှုနေခြင်းဖြစ်၏။ (ပညာ)မဂ္ဂင် ၂ ပါး၌ ‘သမ္မာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ’ ဆိုသောကြောင့် (သမ္မာသင်္ကပ္ပ)အာရုံဖြစ်နေ၏။

(သမ္မာသင်္ကပ္ပ)ဖြစ်အောင်နေခြင်းသည် (မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပ)ကိုမရောက်အောင် နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။ (မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပ)ဆိုသည်မှာ (နိဝရဏငါးပါး)ဖြစ်သော (ကာမ၊ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ထိနမိဒ္ဓ)တွေဖြစ်ပေါ်နေခြင်းကို ခေါ်ဆိုနိုင်၏။ မိမိစိတ်၌ ထိုသို့သော မင်္ဂတား၊ ဖိုလ်တား၊ စိတ်များမဖြစ်အောင် (ဉာဏ်၊ ပညာ)ဖြင့် ထိန်းပေးခြင်း၊ စိတ်ကိုစောင့်စည်းခြင်းသည် (သမ္မာသင်္ကပ္ပ)ဖြစ်၏။ ကောင်းစွာကြံခြင်း၊ မှန်စွာကြံခြင်းမည်၏။ (သမ္မာသင်္ကပ္ပ)သည် နိက္ခမဝိပါက်၊ အဗျာပါဒဝိပါက်တို့ဖြစ်၍ ရှုဖို့ကောင်းခြင်းဖြစ်၏။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

r&mr\r [mv , wwu?

v , fvDq &ma

a&;om;jyp

v , fveDMef

The Ledi Dham

b

MAHĀ THERA L

(eAme'ye) (Nibbān Dipani

(ယခင်အပတ်မှအဆက်)

ဤသုညတနိဗ္ဗာန်၊ အနိမိတ္တနိဗ္ဗာန်၊ အပဏိဟိတနိဗ္ဗာန် ဟူသော အမည် ၃ ပါးသည်လည်း "အာကာရဘေဒေန" တူသောပါဠ်နှင့်အညီ-

၁။ ပလိဗောဓခပ်သိမ်းမှ ကင်းငြိမ်းသော ဂုဏ် (၁) ပါး

၂။ သဏ္ဌာန်၊ နိမိတ်၊ အရိပ်၊ အသွင်ခပ်သိမ်းမှ ကင်းရှင်းသောဂုဏ် (၁) ပါး။

၃။ တောင်းတခြင်းခပ်သိမ်းမှ ကင်းငြိမ်းခြင်း ဂုဏ် (၁) ပါး

ဤဂုဏ် (၃) ပါးကိုအစွဲပြု၍ နိဗ္ဗာန် (၃) ပါးဆိုသည် စင်စစ် အားဖြင့်မူကား အသင်္ခတ မဟာနိဗ္ဗာန်တစ်ခုတည်းကို (၃) ပါးပြု၍ ဆိုခြင်းသည်သာတည်း။

ထို (၃)ပါးသော ဂုဏ်တို့တွင် အကြင်သူတို့သည် တေဘုမ္မကဓမ္မ တို့၏ အလယ်၌ ကြောင့်ကြစိုက်ဖွယ်ခပ်သိမ်းတို့ကို ဒုက္ခမှန်းသိကြကုန်၏။ စက်ဆုပ်ကြကုန်၏။ ထိုသူတို့အား နိဗ္ဗာန်သုညတဂုဏ်သည် အလွန် ကောင်းမြတ်သော ဂုဏ်ဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ နိစ္စ ထာဝရ အမြဲတည်သော နိဗ္ဗာန် တစ်ခုသည်သာလျှင် ကြောင့်ကြစိုက်ဖွယ်ခပ်သိမ်းတို့မှ ကင်းငြိမ်းသော "သုခ အစစ်" ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

အကြင်သူတို့သည် တေဘုမ္မကဓမ္မအလယ်၌ ဘေးအမျိုးမျိုး၊ ရန်အမျိုး မျိုး၊ အန္တရာယ်အမျိုးမျိုး၊ ဇရာ မရဏ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့၏ တိုးဝှေ့တိုက်ခိုက်နှိပ် စက်ညှဉ်းပန်းမှုတို့ကို ဒုက္ခမှန်းသိကြကုန်၏။ စက်ဆုပ် ကြကုန်၏။ ထိုသူတို့အား နိဗ္ဗာန်၏ "အနိမိတ္တ" ဂုဏ်သည် အလွန် ကောင်းမြတ်သောဂုဏ်ဖြစ်၏။ ထိုဘေးအပေါင်းတို့သည် သဏ္ဌာန်ကြီးငယ် အထည်ဝတ္ထုရှိသော "နိမိတ္တဓမ္မ" တို့၌သာ ထိခိုက်နိုင်ကြကုန်သည်။ အဇ္ဈာကာသကောင်းကင်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော ဘေးထိခိုက်ခြင်းမရှိ၊ မိုးကြိုးလောင်မီးဘေးလည်း မထိနိုင်၊ မီးဘေး၊ ရေဘေး၊ လေဘေး၊ လက်နက်ဘေး၊ ဇရာဘေး၊ မရဏဘေးတို့လည်း မထိနိုင်၊ ဤအတူ နိဗ္ဗာန်သည်လည်း သဏ္ဌာန်၊ နိမိတ်၊ အရိပ်၊ အသွင်မထင်သော "အနိမိတ္တ" တရားဖြစ်ပေ၍ ဇရာဘေး၊ မရဏဘေးတို့သော်မှလည်း မထိနိုင်။

အကြင်သူတို့သည် တေဘုမ္မကဓမ္မအလယ်၌ သမုဒ္ဒရာဆားငန်ရေကို သောက်သောယောက်ျားကဲ့သို့ ကာမကိုတောင့်တမြော်မှန်းသော ကာမတဏှာ၊ ဘဝကောင်းကို တောင့်တမြော်မှန်းသော ဘဝတဏှာ၊ အာသာတင်းလင်းဆာ လောင်ခြင်းဒုက္ခနှင့် တစ်ရံမစဲဘဲနေရသည်ကို ဒုက္ခမှန်းသိကြကုန်၏။ အလွန်

(Continue from last week)

From that time the sensual desire for happiness in the three abodes (tebhummaka sukha) ceases forever. At the time of mahaparinibbana cuti the sensual desire (chandapanidhi) ceases forever. From that time all sensual desires completely ceases forever. Therefore the unconditional great bliss (āsankhata mahanibbana) is called the appanihita nibbana.

[This is appanihita nibbāna]

These three terms, namely suññata nibbāna, animitta nibbāna and appanihita nibbana, in accordance with the pāliword 'ākārabhedena= in quality' also have three kinds of qualities:

(1) being free from all troubles (palibodha)

(2) being free from all from, size, image and appearance

(3) being free from all sensual desires

Depending on these qualities, nibbāna is said to be of three kinds. But these terms are indeed given to one and the same mahanibbana.

Out of those three qualities, some people realize that all the troubles of doing things amidst the tebhummaka dhamma are mere suffering, and so do not like them; the quality of nibbāna, being free from all troubles, appanihita, appears to them as noble. Why? Because the only everlasting nibbana is the real bliss, which is free from all troubles (palibodha).

Those who realize the opression of various kinds of dangers, enemies, accidents, old age, death, suffering to be suffering and are disgusted, the quality of animitta of nibbana will appear to them as so noble. Those dangers can affect only in the nimitta dhammas which have big or small forms and substence; (justos): the sky cannot be affected by dangers, thunder bolt, fire, flood, storm, arms, old age, death. Just so, nibbāna, being the animitta dhamma which has no form, neither sign nor image nor appearance, cannot be affected even by the dangers of old age and death.

To them who realize the suffering of living forever with the burnt of thirst for sensual lust (kāmatanhā) and longing for good existences (bhavatanhā) as suffering dukkha and are very much disguested, the quality of appanihita of nibbana appears as so

u sr;jy t au sm urmau sm

awmfb&m;l u D

awmrao m

w&m;awmfrsm;

ma on Nibbāna

by

LEDI SAYADAW

(= The Manual of Nibbāna)

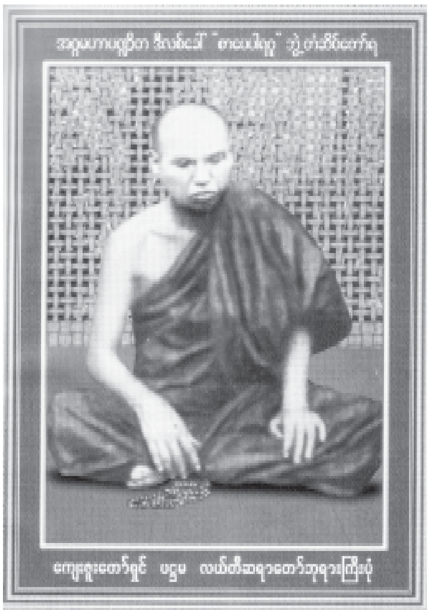

စက်ဆုပ်ကြကုန်၏။ ထိုသူတို့အား နိဗ္ဗာန်၏ "အပ္ပဏိဟိတဂုဏ်" သည် အလွန်ကောင်းမြတ်သောဂုဏ်ဖြစ်၏။

ဆိုခဲ့ပြီးသော တစ်ယောက်တစ်ယောက်သောပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ခန္ဓာဓမ္မတို့၏အဖြစ်ငြိမ်းမှု၊ ဇာတ်သိမ်းမှုဟူသော အသင်္ခတနိဗ္ဗာန်၏ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော "သုညတဂုဏ်၊ အနိမိတ္တဂုဏ်" (၂) ပါးသည် ဘဝတဏှာအားကြီးသော သူတို့အား အချည်းနှီးအဘာဝတုစ္ဆ အနေထင်တတ်၏။ "အပ္ပဏိဟိတ" ဂုဏ်သည် ကာမတဏှာအားကြီးသောသူတို့အား အချည်းနှီးအဘာဝတုစ္ဆအနေထင်တတ်၏။ ဂုဏ် ၃ ပါးကို နေရာတကျမသိကြကုန်သောသူတို့သည် ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အဖြစ်ငြိမ်းမှု၊ ဇာတ်သိမ်းမှုကိုမျှ အဘာဝတုစ္ဆအချည်းနှီးမျှ ထင်ကြကုန်၏။

ဤတွင်ရွေ့ကား
သုညတ၊ အနိမိတ္တ၊ အပ္ပဏိဟိတ နိဗ္ဗာန် (၃) ပါးကို
ပြဆိုသော ဒုတိယအခန်းပြီး၏။

ပထမပုစ္ဆာဖြေဆိုချက်

ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ကိလေသာဓမ္မ၊ ခန္ဓာဓမ္မတို့၏ အဖြစ်ငြိမ်းမှု၊ ဇာတ်သိမ်းမှု၊ ချုပ်ငြိမ်းမှုကို နိဗ္ဗာန်ဆိုခဲ့သော်-

၁။ ထိုနိဗ္ဗာန်သည် အဘယ်သို့လျှင် ပရမတ္ထအားဖြင့် ထင်ရှားရှိပါသနည်း။

၂။ အဘယ်သို့လျှင် အတုမရှိ မြင့်မြတ်သော ပရမသုခဖြစ်ပါသနည်း။

၃။ အဘယ်သို့လျှင် ဂမ္ဘီရ၊ ဒုဒ္ဒသ၊ သဏှ၊ သုခုမ စသော အနန္တဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံပါသနည်း။ (အမေးပုစ္ဆာ ၃ ချက်)

အဖြေကား။ ။ ထိုကိလေသာဓမ္မ၊ ခန္ဓာဓမ္မတို့အား အဖြစ်ငြိမ်းမှု၊ ဇာတ်သိမ်းမှုဟူ၍ မရှိခဲ့ငြားအံ့၊ ထိုကိလေသာ ထိုခန္ဓာသည် အနမတဂ္ဂသံသရာမှ ရှံခါမစဲတစ်ဖြစ်တည်းသာ ဖြစ်၍နေကုန်ရာ၏။ ထိုကိလေသာ ထိုခန္ဓာတို့ကို အဖြစ်ငြိမ်းခြင်းငှာ၊ ဇာတ်သိမ်းခြင်းငှာ အားထုတ်ကြကုန်သော ဘုရားပါရမီ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓပါရမီ၊ သာဝကပါရမီတို့သည် အချည်းနှီးသက်သက်သာ ဖြစ်ကုန်ရာ၏။

ထိုသို့ကားမဟုတ်၊ မိမိတို့ ဗောဓိအားလျော်စွာ ပါရမီတရားကို ဖြည့်ဆည်းပူးကြကုန်သော အလောင်းအလျာတို့သည် မိမိတို့ ဗောဓိအားလျော်စွာ ပါရမီကာလပြည့်စုံကြသောအခါ၌ ကိလေသာဓမ္မ၊ ခန္ဓာဓမ္မတို့၏ အဖြစ်ငြိမ်းခြင်း၊ ဇာတ်သိမ်းခြင်းသို့ ဧကန္တဆိုက်ရောက်ကြကုန်၏။ ထိုကိလေသာထိုခန္ဓာ

noble.

The aforesaid two qualities, suññata and anibitta, appear to them who have very much lust for existence (bhavatanha) to be not becoming, none existence (abhaāva) and useless (tuccha). The quality of appanihita appears to them who have very much sensual lust to be not becoming, none existence (abhāva) and useless (tuccha). Those who do not realize the three qualities properly will think the cessation of appearing, the complete ending of it to be not becoming, none- existence (abhāva) and useless (tuccha).

Here ends the second chapter on the exposition of suññata, animitta and appanihita nibbāna.

Answer to the first question

If the said cessaion of appearing of (kilesa dhamma, khandha dhamma), the defilements and the constituent groups of existence, the complete ending, is called nibbāna.

1. How does nibbāna exist in the ultimate sense?
2. How is it the incomparable noble happiness?
3. How is it full of infinite qualities such as profound, hard to see, tender and delicate (gambhira, duddasa, sanha, sukhuma) etc? [There questions]

Answer:

If there is neither cessation of appearing nor the ending, those defilements (kilesa) and those constituent groups of existence (khandhā) will be forever becomming in the beginningless round of rebirths (samsāra); and the efforts of the perfection (pā rami) of the Buddha, of the individual buddhas, of the disciples to bring about the cessation of defilements and those constituent groups of existence, to make an end to them would have been useless.

But they hadn't been so. The bodhis-to-be who are fulfilling their perfections (pārami) for their bodhis respectively will surely attain to the cessation of appearing of defilements (kilesa) and the constituent groups of existence (khandhā) and the complete ending or them. If the cessation of appearing of the constituent groups of existence and defilements, the complete ending of them is not actually in existences, and if it is nearly a concept (paññati) there would have been real Buddhas, real

တို့၏ အဖြစ်ငြိမ်းခြင်း၊ ဇာတ်သိမ်းခြင်းအမှုမည်သည် ဧကန်ရှိသော အမှုမဟုတ်၊ လူတို့၏ပါးစပ်ကသာပြောဆိုကြသော ပညတ်မျှသာဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ကိလေသာ ချုပ်ငြိမ်းသော အဟုတ်တရား၊ အဟုတ်ရဟန္တာဟူ၍ လောကမှာ မရှိလေရာ၊ ထိုအဖြစ်ငြိမ်းမှု၊ ဇာတ်သိမ်းမှုသည် ဧကန္တရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကိလေသာကုန်ပြီးသော အဟုတ်တရား၊ အဟုတ်ရဟန္တာရှိကြကုန်၏။

လောက၌ ရောဂါဖြစ်မှုလည်း ဧကန္တရှိ၏။ ရောဂါပျောက်ငြိမ်းမှုလည်း ဧကန္တရှိ၏။ ပျောက်ငြိမ်းမှုဟူ၍ မရှိခဲ့အံ့၊ ကပ်ရောက်သောရောဂါသည် ပျောက်ငြိမ်းသည်ဟူ၍မရှိရာ၊ ရောဂါကပ်ရောက်သောသူတို့သည် ရောဂါမှ ထသည်ဟူ၍ မရှိကုန်ရာ။

ထိုသို့ကားမဟုတ်၊ ရောဂါပျောက်ငြိမ်းမှုသည်လည်း ဧကန္တရှိ၏။ ကပ်ရောက်သောရောဂါမှ ထမြောက်လွတ်ငြိမ်းသောသူတို့လည်း ဧကန္တရှိကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့်လောက၌ ရောဂါပျောက်ငြိမ်းမှုမည်သည် ဧကန္တရှိ၏ဟု သိအပ်လေသတည်း။ ဤအတူ ကိလေသာချုပ်ငြိမ်းမှု၊ ခန္ဓာချုပ်ငြိမ်းမှုသည်လည်း အဟုတ်ဧကန်အမှန်စင်စစ်ရှိ၏ဟု မှတ်အပ်၏။

ချုပ်ငြိမ်းမှုမှာ မရှိဘူးမဆိုပါ။ ရှိရိုးမှန်ပါ၏။ ရှိသော်လည်း ပရမတ်သဘောအားဖြင့် ရှိသည်မဟုတ်၊ ဘယ်ဟာတစ်ခု စမ်းတမ်းရှာဖွေမရသော အဘာဝပညတ်အနေအထားဖြင့်သာ ရှိပါသည်ဆိုငြားအံ့၊ အဘယ်အနေရှိမှ ပရမတ်ရှိ၊ အဘယ်အနေရှိသော် ပရမတ်ရှိမဟုတ်၊ ပညတ်ရှိသာဖြစ်သည်ဟု သိစွမ်းနိုင်၍ဆိုသလောဟုမေးလျှင် ပညတ်နှင့် ပရမတ်ခွဲနည်း၊ နိမိတ္တပရမတ်နှင့် အနိမိတ္တပရမတ်ခွဲနည်းတို့ကို ပြဆိုရာ၏။

ပရမတ္ထတို့၌သာ ရထိုက်သော သာသနာ့ကိစ္စကြီး (၄) ပါးရှိ၏။

၁။ ပရိညာကိစ္စ၊

၂။ ဘာဝနာကိစ္စ၊

၃။ ပဟာနကိစ္စ၊

၄။ သစ္ဆိကရဏကိစ္စ

ဤကိစ္စကြီး (၄) ပါးကို ပညတ်တရားတို့၌ မရအပ်။

ပရိညာကိစ္စ

ပရိညာကိစ္စဆိုသည်ကား တစ်ခုတစ်ခုသောတရားကို သဘာဝအားဖြင့် ပိုင်းခြား၍သိခြင်း၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တလက္ခဏာအားဖြင့် ပိုင်းခြား၍ သိခြင်းဟူသော ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်သိခြင်းကိစ္စ (၂) ပါးသည် "ပရိညာကိစ္စ" မည်၏။ ထိုပရိညာဉာဏ်ဖြင့် သဘာဝတ္တကို အရအမိဖမ်းယူခဲ့သည်ရှိသော် အကြင်တရား၌ သဘာဝတ္ထ အမှန်ရ၏။ ထိုတရားသည် ပရမတ်စစ်အမှန်ဖြစ်၏။ အကြင်တရား၌ သဘာဝတ္ထမရ၊ ထိုတရားသည် ပညတ်မည်၏။

ဥပမာကား

မျက်လှည့်အတတ်ဖြင့် မြေစိုင်မြေခဲကို ရွှေခဲလုပ်၍ပြရာ၌ မြေစိုင်ခဲအနေမြင်လျှင် သဘာဝတ္ထအဟုတ်အမှန်ရ၏။ ရွှေခဲအနေမြင်လျှင် အမှန်မရ၊ မြေခဲသာ အမှန်ဖြစ်၍ မြေကိစ္စ၌သာ သုံး၍ရ၏။ ရွှေကိစ္စ၌ သုံး၍မရ၊ ဤအတူပုဂ္ဂိုလ်ရှိ၏။ သတ္တဝါရှိ၏၊ ယောက်ျားရှိ၏၊ မိန်းမရှိ၏ဟု ထင်မြင်အပ်သော ပညတ်မည်သည် ပရိညာဉာဏ်နှင့် ကြိတ်နယ်၍ရှာခဲ့လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်မရှိ၊ သတ္တဝါမရှိ၊ ယောက်ျားမိန်းမရှိဟု ဖြစ်လေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမသန္တာန်တို့၌ ခက်မာသောအခြင်းအရာသည်ရှိ၏။ ဖွဲ့စည်းသောအခြင်းအရာသည်ရှိ၏၊ ပူသောအခြင်းအရာ၊ အေးသောအခြင်းအရာရှိ၏ဟု ပရိညာဉာဏ်ဖြင့် ရှုခဲ့သည်ရှိသော် ပရိညာဉာဏ်အမြင်သန်လေလေ ခက်မာခြင်း၊ ဖွဲ့စည်းခြင်းစသော သဘောတရားထင်ရှားပေါ်ရှိလေလေဖြစ်၏။ ခက်မာခြင်း၊ ဖွဲ့စည်းခြင်းစသော သဘောတရားထင်ရှားပေါ်ရှိလေလေ ဣတ္ထိ၊ ပုရိသ၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျား မရှိကြောင်းထင်ရှားလေလေဖြစ်၏။

ဤကား ပရိညာကိစ္စ၌ချ၍ ပရမတ်၊ ပညတ် (၂) ပါးခွဲခြမ်းပုံတည်း။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

arahats in this world. There is indeed the cessation of the defilement and the consituent groups of existences. Therefore there had been real Buddhas and real arahats who had no more defilements.

Certainly there is the appearing of disease in this world; certainly there is the cure appeasement of it, too. Should there be no such cure-appeasement there wouldn't have been cure appeasement of the striken disease; and the patients wouldn't have been recovered from their disease.

But that is not so. There is indeed cure-appeasement, there are indeed patients who have already recovered from their disease, too. Therefore it should be understood that there is cure- appeasement in this would. Just so, it should be understood that there is indeed the cessation of defilements and constituent groups of existence, too.

If a person say; "We do not say that there is no cessation; but we say certainly there is, "and if he say:" the cessation exists merely in abhāva paññati-conceptual term that cannot be found out", can be say: "Such kind of existence is the one in the ultimate sense; and it is existent in the paññati conceptual term? "The differentiation of the paññati-concept and the paramattha-ultimate, and the differentiation of nimitta paramattha and animitta paramattha should be made.

Only in the paramattha- ultimates there are four great works of Buddha Sāsanā that can be obtained:-

1. The discerning (pariññā kicca)
2. The developing (bhāvanā kicca)
3. the dispelling (pahānā kicca)
4. the encountering (sacchikarana kicca)

These four great works cannot be obtained in the paññatticoncepts.

Pariñña kicca means two kinds of discening:

(1) discerning by its natural characteristic and (2) discerning the dhamma by the three characteristics of impermanence, suffering and selflessness. If the natural sense (sabhāvattha) of a dhamma be caught hold of tightly with knowledge, its natural sense will be discerned, that dhamma is indeed the paramattha-ultimate. If the natural sense is not discerned in that dhamma, that dhamma is the paññatti-concept.

Example: In magic when a lump of earth is shown to be a lump of gold, and if you see it to be a lump of earth, you will discern the natural sense (sabhavattha); if you still see it to be a lump of gold, indeed you will not at all discern. Being a lump of earth, it can only be used as earth; it cannot be used as gold. Just so, when the paññatti-concept, which is wrongly taken to be a person, a being, a man or a woman, is thoroughly examined with the knowledge of discernment (pariñña nāna) you will discern that there sis no more person, neither a being, nor a man nor a woman. If you cntemplete with the knowledge of discernment (pariñña nana) in the body of that person, being, man or woman, that there is the sense of hardness, the sense of cohesion, the sense of heat and coldness; the sense of hardness, cohesion etc. will be more prominent as the knowledge of discernment (pariñña ñā na) becomes stronger and stronger. The more prominent is the sense of hardness, cohesion etc. the batter evident is no female, neither male nor a woman.

[This is the differentiation of the paramattha ultimate and the paññatti-concept in the work of discerning (pariñña kicca)]

(to be continue)

လိုက်နာဆင်ခြင်ဖွယ်ရာ ရဟန်းသံဃာတော်တို့အား ကပ်လှူနည်း

သီတာဦး(မြန်မာစာ)

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သူတော်စင်တို့သည် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဒါနမှုတို့ကို မကြာခဏပြုလုပ်လေ့ရှိကြပါသည်။ အလှူဒါနပြုလုပ်ကြသည်ဆိုရာ၌ ရဟန်းသံဃာတော်အရှင်မြတ်များနှင့် ဆက်ဆံကြရပါသည်။ ယင်းသို့ ရဟန်းသံဃာတော်များနှင့် ဆက်ဆံလှူဒါန်းမှုပြုကြရာ၌ ဝိနည်းဓမ္မကံအရ လှူဒါန်းမှုပြုကြသူ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့အနေဖြင့် လိုက်နာစောင့်စည်းကြရမည့် ရဟန်းသံဃာတော်တို့အား ဆွမ်းစသည် အာဟာရများကပ်လှူရာ၌ တိကျစွာနားလည်ထားရှိကြရမည်ဖြစ်သောနည်းလမ်းစည်းကမ်းတို့သည်ရှိ၏။ ထိုဝိနည်းဓမ္မကံလာနည်းလမ်းစည်းကမ်းများကို ဒါယကာဒါယိကာမတို့ ဂရုပြုတော်မူနိုင်ကြရန် တင်ပြလိုက်ပါသည်။

ရဟန်းသံဃာအားဆွမ်းအာဟာရကပ်လှူနည်း။

ရဟန်းသံဃာတော်တို့အား ဆွမ်းဘောဇဉ်အာဟာရများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းမှုပြုကြရာတွင် အောက်ဖော်ပြပါကပ်ခြင်း အင်္ဂါ (၅)ပါးတို့နှင့် ကိုက်ညီအောင် အတိအကျလိုက်နာကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

(၁) ရဟန်းသံဃာသို့ ကပ်မည့်ဝတ္ထုကို ရှေ့ရှုဆောင်ထားခြင်း။

(၂) နှစ်ထောင့်ထွာအတွင်း တည်ရှိစေရခြင်း။

(၃) ခွန်အားအလယ်အလတ်ရှိသော ယောကျ်ားတစ်ယောက် မနိုင်လောက်သော ဝတ္ထုဖြစ်ခြင်း။

(၄) လူပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်နှင့်စပ်သောခွက်စသည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ လောင်းထည့်စွန့်လွှတ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်းကပ်ခြင်း။

(၅) ရဟန်းက မိမိကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်နှင့်စပ်သော (ထိထားသော) သပိတ်၊ ပန်းကန်၊ လင်ပန်း၊ စားပွဲခုံဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကပ်ခံ (ထိ) ခြင်း။

ပေါင်းကပ်ခြင်းအင်္ဂါ (၅) ပါးဖြစ်သည်ဟု ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်၊ ခုဒ္ဒကသိက္ခာ၊ ပဋ္ဌိဂ္ဂါဟ-ဂါထာ၊ ဝိနယသင်္ဂဟတွင် ဖော်ပြပါသည်။

မုံရွာမြို့အရှေ့လယ်တီကျောင်းတိုက်ဆရာတော်ဘုရားကြီး စီရင်တော်မူသော မဟာသုတဒီပနီကျမ်းလာ ကပ်ခြင်းအင်္ဂါ (၅) ပါး ဆောင်ပုဒ်တွင်၊ (၁) ရှေ့ရှုလည်းဆောင်။ (၂) နှစ်တောင့်ထွာရောက်။ (၃) မြှောက်နိုင်ဝတ္ထု။ (၄) သုံးခုပေးခြင်း။ (၅) ခံခြင်းနှစ်လျောက်၊ ကပ်ခံမြှောက်၊ မှတ်လောက် အင်္ဂါ (၅) ပါးတည်းဟု ဖွဲ့ဆိုဖော်ပြတော်မူသည်။

အရေးအကြီးဆုံး နှစ်ထောင့်ထွာတိုင်းပုံ။

ရဟန်း၏ကိုယ်နောက်အစွန်းဖြင့်၊ ကပ်လှူသူ၏လှမ်းသောလက်ကိုလွှတ်ထား၍၊ ရှေးပိုင်းက ကိုယ်အစွန်းကို တိုင်းရာ၏။

နှစ်ထောင့်ထွာမကသော စားပွဲခုံမျိုး၊ ဗျပ်မျိုးဖြစ်က နှစ်တောင့်ထွာမက ဝေးကွာသွားတတ်သည်။ သတိပြုကြရာ၏။ လူနှစ်ယောက် မ,၍ကပ်ပါက၊ အကပ်ခံသောရဟန်းနှင့်နီးအောင် ထိုင်ရမည်။ အထူးသတိထားပါလေ။

ရဟန်းက အကပ်ခံဖို့ရာ သပိတ်၊ ခွက်၊ ဗျပ် စသည်ကိုချထားပြီးလျှင် အိပ်ပျော်သွားပါက၊ ထိုချထားပြီးသော သပိတ်၊ ခွက်၊ ဗျပ် စသည်တို့အထဲသို့ထည့်၍ လူတို့က ကပ်ပါက အကပ်မြောက်သည်ဟု ဝိနယသံခိပ်၊ ခုဒ္ဒကသိက္ခာ စသည်တို့၌ဖော်ပြသည်။

နေလွဲသောအခါ စားဖွယ်အာဟာရမကပ်ရ

နေလွဲသောအချိန်အခါများတွင် ရဟန်းသံဃာတော်တို့အား စားဖွယ်ခဲဖွယ်အာဟာရများဖြစ်သည့် မုန့်၊ သစ်သီး၊ ယိုဗူး၊ မုန့်ဗူး စသည်တို့ကို မကပ်ရ၊ မလှူရပါ။ နံနက်မှ မွန်းတည့်ချိန်အတွင်း၌သာ ကပ်ရပါမည်။

အကယ်၍ နေလွဲချိန်၌ ထိုဝတ္ထုများကို အကပ်ခံပါက၊ နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ပင် ရဟန်းတို့ မဘုဉ်းပေးကောင်းတော့ပါ။ တစ်ညဉ့်သိပ် သန္နိဓိဝတ္ထုဖြစ်သောကြောင့် အာပတ်သင့်ပါသည်။

ကျေးဇူးရှင် တိပိဋကဓရဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး အရှင်ဝိစိတ္တသာရအရှင်မြတ်က ဆွမ်းတော်ကြီးကပ်ပွဲများကို ညဉ့်အခါ ရေစက်ချပေးသောအခါ-

(၁) ဆီမီး၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ အမွှေးတိုင်များကို ရေစက်ချလှူဒါန်းပေး၏။

(၂) စားဖွယ်၊ ခဲဖွယ်၊ မုန့်၊ သစ်သီး စသည်များကို နံနက်အရုဏ်တက်သောအခါ၌ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပါအံ့ဘုရားဟု ဆိုစေ၍ ရေစက်ချပေးတော်မူသည်။

ထို့ကြောင့် နေ့အခါ ဆီမီး၊ နေ့လွဲသောအခါ မုန့်ခဲဖွယ်၊ မုန့်သစ်သီးများ ဘုရားကပ်ခြင်းကို အထူးသတိထားသင့်ပါသည်။

ဤသည်တို့သည်လည်း ဆွမ်းတော်ကြီးကပ်ပွဲရေစက်ချလှူဒါန်းကြရာ၌ သတိပြုကြဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။

ဖျော်ရည်၊ အချိုရည်ဗူးများ၊ ပုလင်းများကိုမူ ညဉ့်အခါ အရုဏ်တက်သည်အထိ ကပ်လှူနိုင်ကြောင်း မှတ်သားစေလိုပါသည်။

ဆွမ်းလိုက်ဆွမ်းပြင်ရာတွင် ရဟန်းများသတိပြုဖွယ်

အကပ်မခံရသေးသော အစာအာဟာရကို ရဟန်းသည် ကိုင်တွယ်ပါက ဒုရူပစိဏ္ဏဒုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏။ ထိုရဟန်းမစားကောင်း။ ကောက်ယူရွေ့စေပါက ဥဂ္ဂဟိတကဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏။ ထိုစားဖွယ်ရာများကို ရဟန်းအားလုံး မစားကောင်းပါ။ အထူးသတိထားကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ရဟန်းတို့အကပ်ခံပြီးမှ ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်း၊ မုန့်၊ သစ်သီးများကို ကိုယ်တွယ်ပြင်ဆင်နိုင်ပါကြောင်း သတိထားကြပါ။

အရှေ့လယ်တီနည်းဆောင်ရန်ဆောင်ပုဒ်

မရွှေ့ဋ္ဌာန၊ ကိုင်ရုံမျှ၊ ဒုရူပစိဏ္ဏာ။
ကိုယ်သူရဟန်း၊ ထိုသည့်ဆွမ်း၊ စားခန်းပိတ်တော့တာ။
တည်ရာဋ္ဌာန၊ ရွှေ့စေက၊ ဥဂ္ဂဟိတကာ။
အများရဟန်း၊ ခဲဖွယ်ဆွမ်း၊ စားခန်းပိတ်တော့တာ။
လက်ဆော့ရဟန်း၊ ဆွမ်းစားခန်း၊ မသန်းမဖြတ်ရာ။
ကပ်ပြီးကာမှ၊ သည်ကိုကြွ၊ ပြောကြရမည်သာ။

သကာ်န်း၊ ဖိနပ်၊ ထီး စသည်ကပ်နည်း။

သင်္ကန်းစသည်တို့ကို ကပ်ရာ၌၊ ယခင်ကပ်နည်းအင်္ဂါ များနှင့် ညီညွတ်စရာမလိုပါ။ အကပ်ခံမည့်ရဟန်းသို့ ရှေ့ရှုညွတ်၍ ရိုသေသောအမူအရာဖြင့် ဆက်ကပ်ရန်သာဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် (၁) အလှူဝတ္ထုကို သန့်ရှင်းစွာ ပြုလုပ်ပါ။ (၂) ရိုသေသောအမူအရာဂါရဝတရားထားရှိပါ။ (၃) ရဟန်းလက်သို့ ထိအောင်ကပ်ပါ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ကပ်လှူကြရာ၌

မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကိုလှူသော် သပိတ်တော်ထဲသို့ သာ လောင်းထည့်၍လှူဒါန်းရပါသည်။ သင်္ကန်းစသော အလှူဝတ္ထုကို လက်တော်ထဲ ထည့်ဝံ့ခဲပါသည်။ ရှေ့တော်၌ စားပွဲ၊ လင်ပန်းစသည်တို့အပေါ်တင်၍လှူဒါန်းကြသည်ဟု ကျမ်းဂန်များတွင်ဆိုပါသည်။

ဆွမ်းကပ်ပွဲကြီးများ၌ ဗုဒ္ဓ၏သပိတ်တော်ကို ဗုဒ္ဓရှေ့တော်တွင် ထားရှိသည်။ သံဃာတော်တို့ကား မိမိတို့၏သပိတ်ကို တင်ပျဉ်ခွေရင်ခွင်ပေါ် ပွေ့ပိုက်ထားရသည်။

(စာမျက်နှာ ၂၅ သို့)

ဘဝများစွာသံသရာ ပညာစက္ခုမျှော်ထောက်ရှုလေဟု

ဒဂုံဆရာထွန်း

အနမတဂ္ဂေါယံဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗကောဋိ နပညာယတိ၊ မိန့်ရှိထုတ်ဖော်၊ ပါဠိတော်အရ အဓိပ္ပါယ်ပြသည်မှာ သံသရာ၏အစကို ရှာမရ ကြည့်မမြင်၊ သာဂရ၏အသွင်၊ ဘာကိုမျှမထင် အကြင် ယောကျ်ားငါတကားဟု အားကြိုးမာန်တက် အမိပေါင်းအဆက်ဆက်ကို၊ ရေတွက်မည် နှလုံးပြု လျက် ဇမ္ဗူဒီပေ သောင်းလုံးကျယ်တဲ့ဤမြေတွင် သစ်တွေဝါးတွေရှိသမျှအကုန် အလုံးစုံကို စုရုံးကာရှာဖွေ၍ ပုံသေစနစ်နှင့် လေးသစ်လောက် လေးသစ်လောက် တစ်ခုစီဖြတ်တောက်၍ မောက် မောက်မို့မို့၊မြင့်မိုရ်တန္တု ပုံကပ်ကာပြုလျက် သည်တစ်ခုမှာတော့သည်အမေ ဟိုတစ်ခုမှာတော့ ဟိုအမေ တစ်ခုစီဝေပြီးလျှင် အမိပေါင်း အဆက်ဆက်ကို ရေတွက်သောယောကျ်ားသည် ဖြတ်ထားသော သစ်ဝါးတွေသာ ကုန်လေရာ၏။ အမိပေါင်းအဆက်ဆက်မှာကား မကုန်ဆုံးနိုင်ရာ၊

သို့ကလောက် ရှည်ကြာတဲ့ သံသရာစက် ဝဋ်က၊ မကျွတ်သမျှ မလွတ်သမျှမှာကား သမုဒယ သစ္စာ အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာယှက်သွယ် ဝဋ်မြစ်ကြီး နှစ်သွယ်ကြောင့်၊ မုန်းတယ်လို့လည်းမလွတ်၊ ရှုန်းတယ် လို့လည်းမကျွတ် သံယောစဉ်ဆယ်ညွှတ် က ကွင်းစွပ် ၍ချည်သဖြင့် မဖြေနိုင်မဖြုတ်နိုင် သံခြေချင်းအထပ်ထပ်မို့ ခြေထိပ်ကြီးခပ်သကဲ့သို့၊

မဖြုတ်နိုင်မဖြုတ်နိုင် ကြုံ့ကြုံ့ကြီးခိုင်သော ကြောင့် ပိုင်ရာဆိုင်ရာနိုင်ရာမကင်း၊ အာဏာကပြင်း သနှင့် မင်းလေးပါးနိုင်ငံမှာ ဇာတိမင်းစိုးချုံ၍ ဘုံသုံးဆယ့်တစ် ဘဝခေတ်တွင် နစ်သူတဖွားဖွား၊ ပေါ်သူတကြွားကြွား ၊မော်သူတဟားဟား၊ တရားနှင့် စစ်လိုက်တော့ ဖြစ်သူဖြစ်၊ ပျက်သူပျက်၊ တက်သူတက်၊ ဆင်းသူဆင်း၊ လောကဓံမကင်း၍၊

ပြဟ္မာမင်းဖြစ်တုန်းက၊ လျှပ်စစ်လို ကိုယ်ရောင်တပြောင်ပြောင်တလက်လက်နဲ့ ဝက်ဖြစ်တော့ တအွတ်အွတ် မြင့်မိုရ်ထွင့်ထိပ်ဖြား၍၊ သိကြားမင်းဖြစ်တုန်းက နတ်ဘုရင်၊ လူ့ပြည်တွင် လွှတ်တိုက် မောဟိုက်၍တရှုရှု၊ ခုနှစ်ဆူရတနာနှင့် စကြာမင်းဖြစ်တုန်းက၊ ဖုန်းတေဇာကဲမိုး၊ လေးကျွန်း လုံးအုပ်စိုး၊ တန်ခိုးကကြီးမား၊

ဒွန်းစဏ္ဍားဘဝမှာတော့၊ တနပ်စာမှ စားစရာ၊ တရွာလုံးတောင်းမရ၊ သုခနှင့်ဒုက္ခ တွေ့ကြုံမြဲမှုချမို့ ဘဝကအလွန်များ နွားဖြစ်၍ဝန်ရုံး တကုံးကုံးဆင်းရဲ၊ ဝက်ဖြစ်၍လုံ့နှင့်သေ အကုသိုလ် မွေသောကြောင့်၊ ရေမှာဖြစ်၊ မြေမှာဖြစ်၊ အညှိဖြစ်၊ အဥဖြစ်၊ ကိုယ်တွင်းဖြစ်ဝမ်းတွင်းအောင်း၊ ကောင်းသည်က တစ်ဘဝ၊ မကောင်းသည်ကအနန္တ၊ ဒုက္ခကဲပို၊ ဦးချိုနှင့်တမောက်မောက် အတောင် ရောက်၊ အမြီးပေါက်၊ နှစ်ချောင်းထောက်၊ လေးချောင်းထောက်၊ မှောက်လျက်သွား ဖီလာ သွား၊ ခြေများ ခြေနဲ ခြေမရှိ အချည်းနှီး၊ ရုပ်ပုံ လည်းမတူ၊ ဖြူတစ်ခါညိုတစ်ခါ၊ အဝါအမှောင် အကြောင် အကျား၊ အထွေထွေဆန်းပြား၊

စကားပြောနိုင်တဲ့ဘဝပြော၊ တုံးဏှိ ဘောနဲ့ မပြောနိုင်တဲ့ဘဝမပြော၊ ချောတဲ့ဘဝချော၊ ကြမ်းတဲ့ ဘဝကြမ်း၊ ပရမ်းပတာကြောက်စရာ သံသရာ၊ ရေမှာ ကျက်စား၊ မြေမှာကျက်စား၊ ကောင်းကင် မှာကျက်စား၊ ငါးဖြစ်တုံ သားဖြစ်တုံ၊ ကြုံရ သည့်အကြိမ်ကြိမ်၊ ရှိန်တစ်ခါ မှိန်တစ်ခါ၊ ထောက်တစ်ခါမှေးတစ်ခါ၊ အောက်မှာနရက်၊ အထက်မှာဘဝဂ်၊ ကြွက်ကြွက်ဆူ၊ ဗလပွေရှုပ်၍ သာနေရော၊ သေလို့လည်းမဆုံး၊ နာလို့ လည်းမဆုံး၊ ဝဲလှည့်သည့်သစ်တုံးကဲ့သို့၊ ဆုံးမမြင် စမမြင်၊ စက်ရှင်ယန္တရား၊ ချာလပတ်တဲ့ရဟတ်ချား၊ ဆုံလည်လှည့်သည့်နွားကဲ့သို့၊

ငါးပါးသောဂတိဖြင့်၊ တရိရိပင်ပန်း၊ နွမ်းတယ်လို့လည်းမကြောက်၊ ပန်းတယ်လို့လည်းမ ကြောက်၊ ခြောက်အာရုံနှောက်သောကြောင့်၊ အကောက်ကိုအဖြောင့်မှတ်၊ အမြတ်ကိုအယုတ်ထင်၊ ကာမဂုဏ်ဝင်သဖြင့်၊ အထင်မှားအမြင်မှား၊ ထက်လှ သည့်သင်တုန်းဓားသွားဝယ်၊ တင်ထားသည့် ပျားရေ စက်၊ လျှက်မိလျှင်တစ်ခါတည်း၊ လျှာထက်ခြမ်း ပြမ်းပြမ်းကြီးကွဲသကဲ့သို့၊ လွဲသူသာများ ချေသည်၊

အသိဉာဏ်ယွင်းယို၊ ငါ့ကိုယ်ဟုမှတ်မှား၊ မာနကတကြွားကြွား၊ သီလကခေါင်းပါး၊ ဘာဝနာ တက်တက်ရှား၊ ငါ့မယားငါ့သားဟု စွဲလမ်း ချက် ကြီးမား၍၊ လေးပါးသောဥပါဒါန်၊ ဟုတ်ရာကို မကြုံဘဲ၊ ဖောက်ပြန်သူသာများချေသည်၊ အရှည်တွင်လည်းသံသရာ၊ အချည်တွင်လည်း တဏှာ၊ သံသရာတိုအောင်၊ တဏှာကိုရှောင်၊ တောင်တွင် လည်းမြင်းမိုရ်၊ မြင်းတွင်လည်း အသဿထိုရ်၊ ဂုဏ်ရှိရာ ဆိုခဲ့မည်၊ မြင်းမိုရ်ကိုပုံပြု၍ ကုသိုလ်ကိုများအောင်ပြု၊ ကောင်းမှုကိုများ အောင်ကြံ၊

သတ္တဝါကောင်းမကောင်း အကြောင်း သာစီမံသည့်၊ ကံလျှင်အမိ၊ ကံလျှင်အဖ သည်တရား ဧကန္တ၊ ကံမြင့်မှမြင့်သတဲ့၊ ကံဆင်မှယဉ်သတဲ့၊ ကံပေးမှ ဌေးသတဲ့၊ ကံညွှန်မှထွန်းသတဲ့၊ ကံပေါ်မှ ကျော်သတဲ့၊ မော်လို့များပါတကားဟု၊ ဝါကြွားကာ မယောင်ကြနဲ့၊ ကံပြောင်အောင်ကုသိုလ်မျိုးကို ကြိုးစား၍ပြုရမည်၊

သို့ဖြစ်သည်ကြောင့်၊ ပုညံ ဘိက္ခဝေ မာဘာယိတ္ထ ပုညံဘာယတောသုခံ၊ဘာယတိနာမ၊ ဘိက္ခဝေ သူတော်ကောင်းတို့(ဝါ) သံသရာဘေးကို ပြေး၍ပင် မကြည့်သော်လဲ၊ မိမိကိုယ်တွင် ပါကဘဲဟု လိပ်ခဲတည်းလည်း ဟုတ်မှန်တိတိ၊ မြင်သိလေ့ရှိကြ ပေကုန်သော သူတောင်းကောင်းအပေါင်းတို့၊ ပုညံ-ကောင်းမှုပြုရန်ကိစ္စကို၊ မာဘာယိတ္ထ-မကြောက်ကြ ကုန်လင့်၊ ပုညံ-ကောင်းမှုပြုရန်ကိစ္စကို၊ ဘာယတော- ကြောက်သောသူသည်၊ သုခံ-လူနတ် နိဗ္ဗာန်သုံးတန် သောချမ်းသာကို၊ ဘာယတိနာမ- ကြောက်သည်မည်၏။

သို့ဖြစ်ပါ၍၊ တစ်သက်တစ်ခါ၊ ကံကောင်း ထောက်မ၊ လူ့ဘဝသို့ရောက်ရှိ လာကြကုန်သော၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင် အပေါင်းတို့သည်၊ အပါယ်သို့မကျရောက်စေရန်၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း၊ စွမ်းနိုင်သမျှအလှူဒါနပြုခြင်း၊ သီလဆောက် တည်ခြင်း၊ တရားဘာဝနာများ ပွားများအားထုတ် နိုင်ကြ၍၊ မိမိတို့အိမ်ဂေဟာ၌၊ ရွှေငွေရတနာ၊ ထိန်ဝေဖြာဖြိုး ကြွယ်မောက်လို့၊ ကိုးဆယ့်ခြောက် အနာဟူသမျှ ကင်းရှင်းကြ၍၊ လူမျိုးဘာသာ သာသနာတော်ကြီးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်ပြန့်ပွား အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေကြောင်း ဆန္ဒပြုလျက် [အလှူရေစက် လက်နဲ့မကွာ၊ သဒ္ဓါဖြူဖွေးလှူပေးကြပါ။ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲလှူရဲ သူမှာ၊ ဥစ္စာပေါ ကျော်စောလူနတ်ရွာ စသည်ဖြင့် လူ့ပြည်နတ်ရွာ နိဗ္ဗာန်စခန်း တက်လှမ်းနိုင်ကြပါ စေကုန်သတည်း။

*အလိမ္မာစာမှာရှိ ဗုဒ္ဓစာပေကြည့်၊
စိတ်ကောင်းရှိ သီလမြဲ၊ ချမ်းသာကြမည်မလွဲ။

ဒဂုံဆရာထွန်း

သုမင်္ဂလဇာတ်မှဓမ္မ (သို့မဟုတ်) တရားစောင့်သည်ဖြစ်မူ့. . . .

မသီလ

သဗ္ဗညု ဘုရားရှင် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူနေစဉ် "ရာဇောဝါဒသုတ်" ကို အကြောင်းပြု၍ သုမင်္ဂလဇာတ်ကို ဟောပါသည်။ တရားနာလာသော "ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး" အား ဤသို့ဟောတော်မူ၏။

"အကြင်ရောအခါ မင်းတို့သည် တရားစောင့်သည်ဖြစ်မူ၊ မင်းကိုအစဉ်လိုက်၍ မင်းညီမင်းသား မြေးမြစ် တရားစောင့်လေ၏။ မျုးမတ်သူရဲကောင်းဗိုလ်ပါတို့လည်း ထို့အတူ လိုက်သည်။အစဉ်လိုက်ပင် ပုဏ္ဏားသူဌေးသူကြွယ် အသည် ပြည်သူပြည်သား ဇနပုဒ်တိုင်းကား မင်းကဲ့ သို့ အစဉ်လိုက်၍ တရားစောင့်ကြသည်။ထိုအခါ လူတို့ကိုမှီ၍စောင့်ရှောက်သော ကိုယ်စောင့်နတ် တို့သည် တရားစောင့်ကုန်၏။ အိမ်စောင့်နတ်၊ ပြည်စောင့်နတ်တို့ အတူပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန်၊ ထိုနတ်တို့၏ အဆွေခင်ပွန်း၊ ရုက္ခစိုး၊ ဘုမ္မစိုး၊ အာကာသစိုးနတ်တို့လည်း၊ တရားစောင့်ကြကုန်၏။"လေ"တို့သည် ညီညွတ်စွာလာကြ၏။နေ၊ လတို့လမ်းကြောင်း ညီညွတ်စွာ သွားကြ၏။ထို့ကြောင့် အာကာသစိုးတို့ မပြတ် မြူးတူးကုန်၏။မိုးကောင်းစွာ ညီညွတ်စွာရွာ၏။ ရာသီဥတုကောင်းမွန်မှန်ကန်၍ ကောက်ပဲသီးနှံတို့ ကောင်းကုန်၏။အညီအညွတ်မှည့်၏။အညီအညွတ်မာ၏။အိုး၌ချက်သောထမင်းတို့ အနပ်ညီကုန် အရသာရှိကုန်၏။မြေဩဇာတက်၏။ခပ်သိမ်းသော သစ်သီး၊ ခဲဖွယ် အရသာရှိကုန်၏။ခဲဖွယ် စားဖွယ်စား၍၊ အနာမရှိကုန် ဆေးဝါးတို့ဩဇာ ရှိကုန်၏။ ထိုဆေးဖြင့်ကုလျှင် အနာလွတ်၏။ လူတို့အား အသက်ရှည်စေကုန်၏။

ဤသို့လျှင် မင်းကိုမှီ၍ သတ္တဝါအပေါင်း ချမ်းသာ ခညောင်းသည်ဖြစ်ကြ၏။

မင်းသည် တရားမစောင့်သော် ယင်းတို့ သည် ဆိုကျိုးအဖြစ်အစဉ်လိုက်၏ ဟုဟောတော်မူ လေသည်။

တရားစောင့်၍ ချမ်းသာခြင်း ကိုရနိုင်၏။ မတရားခြင်းဖြင့် ဆင်းရဲသို့ လားနိုင်၏။ထို့ကြောင့် သတိချပ်၍ လူတို့သည် ကောင်းကျိုး စည်ပင်တိုးပွားရန် ဓမ္မတရား၌သာ မွေ့လျော် လိုက်နာ ကျင့်သုံးရာသည်။ ကောင်းသောဓမ္မဖြင့် ကောင်းကျိုးကို သယ်ပိုးရွက်ဆောင်နိုင် မည်ဖြစ်ကြောင်း သတိသမ္ဗောဇ်ဖြင့် တရားစောင့် ရာ၏။

မှတ်ချက်။ ။ယသဝဇ္ဇနဝတ္ထုမှကောက်နုတ်တင်ပြပါသည်။

(စာမျက်နှာ ၂၃ မှ)

ရှေးဦးစွာ မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ်တော်ထဲသို့ အလှူဝတ္ထုအစား၊ အလှူရေကို လောင်းထည့်၍ လှူဒါန်းသည်။ ပြီးမှ ထိုရေကိုသွန်ပြီး၊ ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို လောင်းထည့်၍လှူဒါန်းသည်။ သံဃာတော်တို့၏ သပိတ်အသီးသီးထဲသို့ ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းများကို အသီးသီးတန်း၍ လောင်းထည့်လှူဒါန်းကြရလေသည်။

ကျောင်းတော်အရာမ်ဥယျာဉ်စသည် အလှူဝတ္ထုကြီးမျိုးလှူသောအခါ၊ ဗုဒ္ဓ၏လက်တော်ထဲသို့ ရေစက်သွန်းလောင်းလှူဒါန်းရိုး ထုံးစံရှိလေသည်။ ရဟန်းသံဃာအား လှူဒါန်းသောအခါ၊ လက်ထဲသို့ သက်န်းအစရှိသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုကိုထည့်၍ လှူဒါန်းကြောင်းဖြင့် ကျမ်းဂန်များ၌လာသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ လက်တော်၌ကား အလှူရေကိုလောင်းထည့်ကြကြောင်းဖြင့်ဆိုသည်။ ယခုအခါ၌ကား အလှူဝတ္ထုပစ္စည်းမှန်သမျှတို့ကို ရဟန်းသံဃာတော်များအား ကိုယ်ထိလက်ရောက်ဆက်ကပ်၍ လှူဒါန်းကြသည်။ တဖန်သီးခြားရေစက်သွန်း၍ လှူဒါန်းကြပြန်လေသည်ဟု တိပိဋကပါဠိမြန်မာအဘိဓာန်၊ အတွဲ (၁၀)၊ ဒက္ခိဏောဒကပုဒ်အညွှန်းတွင် ဖော်ပြပါရှိလေသည်။

သီတာဦး (မြန်မာစာ)

ပဓာနနာယက ဆရာတော်မှ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ဖြေရှင်းခြင်း

ဘုန်းကြီးသည် ဖားကန့်မြို့၊ အေးမြသာယာရပ်ကွက်၊ မော်မောင်းလယန်၊ မဏိရတနာကျောင်းတိုက်တွင် ပဓာနနာယက ဆရာတော်အဖြစ် သီတင်းသုံး၍ သာသနာ့တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်လျှက်ရှိပါသည်။

(၁၆-၆-၂၀၀၉)နေ့ထုတ် "ဓမ္မဝီရ" ဂျာနယ် အတွဲ(၁၆) အမှတ် (၁) တွင်ပါရှိသော 'ပြေးပေါက်ကိုသာ ထပ်ရှာပါဦး' ဆောင်းပါးတွင် ဘုန်းကြီးအား ချဲထီလောင်းကစား၍ ဘုရားတည်ကျောင်းဆောက် သာသနာပြုရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်ရပ်မှန်ကဲ့သို့ လုပ်ကြံဖန်တီးရေးသားထားပါသည်။

ဘုန်းကြီးသည် ယနေ့အထိ ချဲထီလောင်းကစားနှင့် လုံးဝမပတ်သက်ခဲ့သူပါ။ ဝိနည်းတော်နှင့်အညီ သာသနာ့အကျိုးသယ်ပိုးလျက်ရှိပါသည်။

ထိုလွဲမှားသော အရေးအသားများအတွက် ဆောင်းပါးရှင် "မိုးသောက်ကြယ်" ဖားကန့်မှ ၁၆-၆-၂၀၀၉ နေ့ နံနက် (၉)နာရီအချိန် 'မဏိရတနာကျောင်းတိုက်' ၌ မော်မောင်းလယန်၊ တောင်ပြို၊ ဗလခ၊ ဂေါ်စရဂျမ်ရွာများမှ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များ၊ ရာအိမ်မှူးနှင့် ရ. ယ. က အဖွဲ့ဝင်များ၊ ရပ်မိရပ်ဖများရှေ့မှောက်တွင် ဖြေရှင်းဝန်ချတောင်းပန်ပြီးဖြစ်ပါကြောင်း၊ ဘုန်းကြီးအား ကြည်ညိုလေးစားကြကုန်သော တပည့်ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ အပေါင်းသူတော်ကောင်းတို့ အားသိစေအပ်ပါသည်။

ဦးမေဓိယ
ပဓာနနာယကဆရာတော်
မဏိရတနာကျောင်းတိုက်။
မော်မောင်းလယန်၊ တောင်ပြို၊ ဗလခ
အေးမြသာယာရပ်ကွက်။
ဖားကန့်မြို့။

ဖြေရှင်းဝန်ချတောင်းပန်ခြင်း

၁၆-၆-၂၀၀၉ နေ့ထုတ် ဓမ္မဝီရဂျာနယ် ၁၆/၁ တွင် ပါရှိသော 'ပြေးပေါက်ကိုသာ ထပ်ရှာပါဦး' ဇာတ်လမ်း၊ ဆောင်းပါးတွင် မဏိရတနာကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ဦးမေဓိယနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာအားလုံးသည် ဖြစ်ရပ်မှန်မဟုတ်ပါ။ ဆရာတော်မှာ 'ချဲ' လည်းမထိုးပါ။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဆရာတော်အား ကြည်ညိုလေးစားချစ်ခင်စွာဖြင့် သူငယ်ချင်းကဲ့သို့ သိမှတ်မှားပြီး ဇာတ်လမ်းဆင်ကာ စိတ်ကူးယဉ်ရေးသားထားမိပါသည်။ တင်ပြပုံ မလိမ္မာမှုကြောင့် ဆရာတော်၏ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်ရသည်မှာ ကျွန်ုပ်တွင် တာဝန်ရှိပါသည်။

သို့ပါ၍ ဆရာတော်ဦးမေဓိယမှ တပည့်တော်၏ အမှားများအား မေတ္တာရှေ့ထား၍ ခွင့်လွှတ်ပေးတော်မူပါရန် ရိုသေစွာ ဝန်ချတောင်းပန်လျှောက်ထားအပ်ပါသည်ဘုရား။

မိုးသောက်ကြယ်(ဖားကန့်)

မှတ်ချက်။ ။ ၁၆-၆-၂၀၀၉ နေ့ နံနက် (၉)နာရီ မဏိရတနာကျောင်းတိုက်တွင် ကျင်းပသော ဝန်ချတောင်းပန်ပွဲတွင် ဆရာတော်နှင့် ဂေါပက၊ ရာအိမ်မှူး၊ ရပ်မိရပ်ဖ၊ တပည့်၊ ဒကာ၊ ဒကာမများမှ ကျေအေးပြီးဖြစ်ပါသည်။

t "dl ESShy x r

ဇိနောရသ-အရှင်ဣန္ဒသီဟ(လှည်းကူး)

အို . . . ဓမ္မမိတ်ဆွေသူတော်စင် အပေါင်းတို့

လောကမှာ လူရယ်လို့ဖြစ်လာကြပြီဆိုရင် 'ဘဝ' တစ်ခုကို လူတိုင်း လူတိုင်း တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ကြရစမြဲပါပဲ။ အဲဒီ 'ဘဝ' ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရဟာ ဖြစ်ခြင်းလို့ အဓိပ္ပါယ်ရပါတယ်။

စာရှုသူ ဓမ္မမိတ်ဆွေတို့လည်း 'ဘဝ' တစ်ခုကို တွေ့ကြုံ၊ ရင်ဆိုင်၊ ပိုင်ဆိုင်နေပြီဖြစ်လို့ မိမိရဲ့ လက်ရှိဘဝကို သေသေချာချာ သုံးသပ်ကြည့်ဖို့လိုပါတယ်။ မိမိရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်မှာဖြစ်လာသမျှဟာ ကောင်းတာတွေရှိမယ်၊ မကောင်းတာတွေရှိမယ်၊ တစ်ခါတလေ ဘဝမှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရ၊ မဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်၊ မလိုချင်တာတွေရလာ၊ လိုချင်တာတွေမရ၊ နောက်ဆုံးလူနေမှုအဆင့်အတန်းဖြစ်တဲ့ စား၊ ဝတ်၊ နေရေးတွေမှာ လိုတာမရ၊ ရတာမလို' ဆိုတဲ့အတိုင်း ဘဝရဲ့ ဆန်းကျယ်မှုတွေဟာ အင်မတန် အံ့သြဖို့ကောင်းလှပါတယ်။

လူအများစုဟာ အဲသလို ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ မဖြစ်လာတဲ့အခါ လိုချင်တာတွေ မရလာတဲ့အခါတွေမှာ ပုထုဇဉ်တို့သဘာဝအရ ဒေါသ၊ မာန်မာနတွေဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဒေါသတရားတွေသာ ရှေ့တန်းကိုရောက်နေမယ်ဆိုရင်တော့ မိမိလုပ်ဆောင်သမျှ အမှုကိစ္စတွေဟာ ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အကယ်၍။ အောင်မြင်လာခဲ့ရင်လည်း အရှည်တည်တံ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

စာရေးသူတို့မြတ်ဘုရားက **'ဒေါသော အတ္ထံ န ဇာနာတိ'**တဲ့ ဒေါသတရားဟာ ဘယ်တော့မှ အကောင်းအဆိုး၊ အကြောင်းအကျိုး၊ အမှား၊ အမှန်ကို မပိုင်းခြားနိုင်ပါ။ တစ်ချို့သော လူအများ စုလည်း အဲဒီလို အမှုကိစ္စတွေ မအောင်မြင်တဲ့အခါ အကျိုးပေးမကောင်းလို့' ပြောဆိုလေ့ရှိကြတယ်။

အကျိုးပေးတယ် ဆိုတာလည်း အကြောင်းတရားရှိလို့သာလျှင် ပေးတာပါ။ တကယ်တော့ အကျိုးပေးမကောင်းဘူးဆိုတာ အကြောင်းတရားမကောင်းခဲ့လို့ပါပဲ။ အကြောင်း(ပစ္စည်း) တရား နဲ့ အကျိုး(ပစ္စုပ္ပန်)တရားနှစ်ခုဟာ အမြဲတမ်းတွဲလျက်ရှိပါတယ်။ လုပ်ဆောင်မှု အကြောင်းတရားရှိမှ သက်ရောက်မှုအကျိုးတရား ဖြစ်လာတာပါ။

လုပ်ဆောင်မှုအကြောင်းတရား ကောင်းလာခဲ့လို့ လုပ်သမျှ အောင်မြင်အကျိုးပေးကောင်းနေတဲ့ သူတွေကို 'သူတို့က ကံကောင်းလိုက်တာ' လို့ ပတ်ဝန်းကျင်အနေနဲ့ မြင်တတ်ကြပါတယ်။ တကယ်တော့ 'ကံ'ဆိုတာကလည်း မိမိလုပ်ဆောင်မှု အကြောင်းတရားပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်။

အဲဒီ 'ကံ' နဲ့ ပတ်သက်လို့ မြတ်စွာဘုရားက 'စေတနာဟံ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံဝဒါမိ' လို့ မိန့်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ **စေတနာကောင်းလျှင် ကံတွေဆိုတာ အလိုလိုကောင်းပြီးသားပါ။ မိမိလုပ်ဆောင်မှုအပေါ်မှာ အရာရာတိုင်းကို စေတနာလေး အရင်းခံပြီး (အတ္တဟိတ ပရဟိတ) ဆိုတဲ့ အမှုကိစ္စတွေကို အချိုးညီစွာ ပြုလုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ 'ကံကောင်း ခြင်း' ဆိုတဲ့ရလဒ်ကိုပိုင်ဆိုင်မှာ ဧကန်မလွဲပါပဲ။**

နောက်တစ်ခါ အဲဒီ 'ကံ' နဲ့ပတ်သက်လို့ပဲ စာရေးသူတို့ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက ထပ်မံပြီးတော့ 'ကမ္မာဘိနိဗ္ဗတ္တာနံ' (ကံဟုဆိုအပ်သော မိမိကြောင့်ဖြစ်သော)လို့ မိန့်တော်မူပြန်တယ်။ ကံကောင်းခြင်း၊ မကောင်းဆိုတာဟာ မိမိအပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်။ အတိတ်ဘဝတွေက မိမိပြုခဲ့သော ကောင်းသော အကြောင်းတရားမကောင်းသောအကြောင်းတရားများကြောင့်သာ ယခု ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ ကောင်းသော အကျိုးပေးခြင်း၊ မကောင်းသော အကျိုးပေးခြင်းတွေဖြစ်ပေါ်လာတာပါ။ ဒီလို အကျိုးပေးခြင်းတွေကိုပဲ 'ကံ' တရားလို့ဆိုပါတယ်။

ဒါဆို သာသနာအန္တယ်ဝင်ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဖြစ်ကြတဲ့ စာဖတ်သူတွေလည်း မိမိဘဝရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ငါဟာအတိတ်ဘဝက ကောင်းသောအကြောင်းတရားတွေ ပြုခဲ့လား၊ မကောင်းသောအကြောင်းတရားတွေ ပြုခဲ့လား၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကံကောင်းစေမည့် အကြောင်းလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကံမကောင်းစေမည့် အကြောင်းလားဆိုတာကို မိမိကိုယ်တိုင် သုံးသပ်စဉ်းစားနိုင်လောက်ပါပြီ။

တကယ်တော့ လက်ရှိလောကလူသားတွေဟာ အင်မတန်ရခဲလှတဲ့ ဘဝ၊ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြတာပါ။

မြတ်စွာဘုရားဟောကြားထားတဲ့ ရခဲတဲ့ 'ဒုလ္လဘ' တရားဆိုတာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီတရားတွေကတော့-

၁။**'ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေါဒုလ္လဘော'** လောကမှာမြတ်ဘုရား ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်ဖို့ဆိုတာ အင်မတန် ခဲယဉ်းလှပါတယ်။

၂။ **'မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘော'** လူ့ဘဝကြီးကို ရရှိ ဖို့ဆိုတာ အဆမတန်ခဲယဉ်းပါတယ်။

၃။ **'သဒ္ဓါသမ္ပတ္တိ ဘာဝေါ ဒုလ္လဘော'** သဒ္ဓါစစ်၊ သဒ္ဓါမှန်နဲ့ တရားစစ်၊ တရားမှန်ကို လက်ခံယုံကြည်ဖို့ ဆိုတာလည်း ခဲယဉ်းပါတယ်။

၄။ **'သဒ္ဓမ္မသဝနံ အတိ ဒုလ္လဘံ'** သူတော်ကောင်းတရားကို ကြားနာခွင့် ရဖို့ဆိုတာလည်း အလွန့်အလွန်ခဲယဉ်းပါတယ်' လို့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တိုင် မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်ကို စာဖတ်သူတို့ သိရှိပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီလို အင်မတန် ခဲယဉ်းလှတဲ့ တရားတွေနဲ့လည်း မိမိတို့တစ်တွေ ကံထူးရှင်များအဖြစ် လက်ခံရရှိ ပိုင်ဆိုင်ထားပြီးဖြစ်ကြပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရလောက်အောင် တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ 'လူ့ဘဝ' ကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြသော်လည်း ယခုခေတ် လူအများစုဟာ မိမိလက်ရှိဘဝကို အသုံးမချတတ်ဘဲ တန်ဖိုးကင်းမဲ့တဲ့ဘဝအဖြစ်တည်ဆောက်ပြီး ဘဝကို အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့စွာ လျှောက်လှမ်းနေကြတယ်။

တကယ်တော့ ရရှိထားတဲ့ဘဝဟာ ဘယ်လောက်ပဲတန်ဖိုးရှိရှိ တန်ဖိုးသိမှသာလျှင် တန်ဖိုးရှိပါတယ်။ ဘဝကိုအသုံးချတတ်မှ အသုံးကျပါတယ်။

အသိတရားကင်းမဲ့တဲ့ ကလေးငယ် တစ်ဦးဟာ ဆော့ကစားရင်း တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ ပြည်တန် ပတ္တမြားကို ကောက်ရလိုက်တယ်ဆိုကြပါစို့၊ ဒါပေမယ့် ဒီကလေးငယ်က အဲဒီ ပတ္တမြားကို တန်ဖိုး ရှိရှိ အသုံးမချတတ်ပါဘူး၊ တန်ဖိုးမသိလို့ဖြစ်ပါတယ်။ အကယ်၍ ပတ္တမြား တစ်လုံးရဲ့ တန်ဖိုးကိုသိတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်သာဆိုရင် အင်မတန် တန်ဖိုးရှိစွာနဲ့ အသုံးချသွားမှာဖြစ်တယ်။

အခုလည်း ခေတ်ရေစီးကြောင်းကို လိုက်နေတဲ့ လူအများစုဟာ ရရှိထားတဲ့ မိမိဘဝကို တန်ဖိုးရှိမှန်းမသိတဲ့အတွက်ကြောင့် ဘဝကို

တန်ဖိုးကင်းမဲ့စွာ လျှောက်လှမ်းနေကြသူကများပါတယ်။ ဒီလိုသာ ဆက်လက်နေထိုင်သွားပါက မိမိဘဝတစ်ခုလုံးဟာ ကလေးငယ်လက်ထဲရောက်ရှိနေတဲ့ ပြည်တန်ပတ္တမြားတစ်လုံးလို အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့စွာနဲ့ပဲ ဘဝနိဂုံးချုပ်ရတော့မှာပါ။

ယခုကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျင်လည်ကျက်စားနေတဲ့ လောကလူသားအများစုဟာ များသောအားဖြင့် တစ်ဘဝရဲ့ပန်းတိုင်ကိုပဲ ကြည့်တတ်ကြပါတယ်။ ဒီဘဝမှာ ကောင်းစားရေးအတွက် ဒီဘဝရဲ့ လူနေမှု၊ အဆင့်အတန်းမြင့်မားဖို့၊ သားသမီး ဇနီးမယားတွေနဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေထိုင်နိုင်ဖို့ ဒီဘဝရဲ့ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်ဖို့ဆိုပြီး တစ်ဘဝစာအတွက် လုပ်ငန်းတွေကိုပဲ နေ့မနား ညမအားနဲ့ အမြဲတမ်း လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြပါတယ်။ အဲသလို တစ်ဘဝကောင်းစားဖို့ တစ်ဘဝ ပန်းတိုင်ကိုသာ ကြည့်ပြီး နောင်အနာဂတ်ဘဝတွေကို မမြင်၊ နောင်ဘဝတွေအတွက်ထည့်မစဉ်းစား၊ နောင်သံသရာဘဝကို နောင်မှရှင်းမယ်ဆိုတဲ့ တန်ဖိုးမဲ့တဲ့ အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ လက်ရှိဘဝရဲ့ လောကီ အာရုံကာမဂုဏ်တွေနဲ့သာ မွေ့လျော်ပျော်မြူးအချိန်တွေကို အလကားအဖြစ် ကုန်လွန်စေခဲ့တယ်။

သံသရာအတွက် အရေးကြီးလှတဲ့ တစ်နည်းအားဖြင့် သံသရာအထောက်အပံ့ဖြစ်စေမယ့် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာစသည့် မှန်စွာလုပ်ဆောင်ရမဲ့ လုပ်ငန်းများကို အမေ့ကြီးမေ့လျော့နေကြပါတယ်။ တကယ်တော့ နောင်ဘဝအတွက်ဆိုတာက အင်မတန်အရေးကြီးလှပါတယ်။ မိမိတို့တစ်တွေဟာ သစ္စာလေးတန်တရားမှန်ကို မသိသေးသရွေ့၊ မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်မပြုနိုင်သေးသရွေ့တော့ နောင်ဘဝဆိုတာ ရှိကြအုံးမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါတယ်။

ဥပမာအားဖြင့်ပြောရရင် နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းတစ်ပါးကို စီးပွားရေးကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပညာရေးကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သွားလာနေကြတဲ့သူတွေဟာ တစ်ဘက်နိုင်ငံမှာ ကိုယ်နဲ့အသိလူခံရှိမှု၊ အဆက်အသွယ်ကောင်းရှိအုံးမှ၊ အရာရာ အဆင်ပြေမှာပါ။ အကယ်၍သာ ကိုယ့်အသိလူခံမရှိ၊ အဆက်သွယ်ကောင်း မရှိဘူးဆိုရင်တော့ တစ်ခြားနိုင်ငံတွေမှာ အရာရာမှာ အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး ကြီးစွာဒုက္ခရောက်တတ်ကြပါတယ်။

အဲဒီ ဥပမာအတိုင်းပဲ ယခုပစ္စုပ္ပန်ဘဝက မိမိပြုသမျှ ဒါန, သီလ, ဘာဝနာ စသည့် ကောင်းမှုတွေဟာ နောင်အနာဂတ်သံသရာဘဝတွေကို ကောင်းမွန်စေမည့် အထောက်အပံ့၊ အဆက်အသွယ်၊ အဖော်မွန်ကောင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အကယ်၍ အဖော်မွန်ကောင်းတွေဖြစ်တဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာလို့ဆိုတဲ့ အထောက်အပံ့ဖြစ်စေတဲ့ ကုသိုလ်တရားတွေသာ မရှိလို့ပါမသွားရင် နောင်သံသရာမှာ ကြီးမားတဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲပေါင်းစုံတွေနဲ့ ကြုံရမည်မှာ အမှန်ဧကန်မလွဲပါပဲ။

သံသရာခရီးတစ်လျှောက်မှာ အထောက်အပံ့ အဖော်ကောင်းတွေဖြစ်ကြတဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ စသည့်ကောင်းမှုတရားတွေဆိုတာကလည်း လက်ရှိစီးပွားရေးအဆင်ပြေ၊ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်ပါမှလည်း ပြုလုပ်နိုင်မှာပါ။

ဒါကြောင့် ရခဲလှတဲ့ လူ့ဘဝသက်တမ်းလေးကို အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာနဲ့ ဖြတ်ကျော်လျှောက်လှမ်းနိုင်ဖို့ အရှည်မြော်မြင်ပြီး **ဘဝရဲ့ "အဓိကနဲ့ ပထမ"** ကို ကွဲကွဲပြားပြားသိဖို့လိုပါလိမ့်မည်။

ဘဝမှာ. .

စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး၊ သားသမီးရေးစတဲ့ အရေးပေါင်းများစွာတွေဟာ "အဓိက" ကျပါတယ်။ အဲဒီအရေးတွေဟာ အဓိကကျသလို. . .

ဘဝမှာ. . .

ဘာသာ, သာသနာရေး, သံသရာအတွက် အဖော်မွန်ကောင်းတွေဖြစ်တဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ စသည့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေဟာလည်း "ပထမ" ဖြစ်ပါတယ်။

အဲသလို "အဓိကနှင့်ပထမ" ကို ကွဲပြားသိနားလည်ပါမှ မိမိဘဝသည် ပစ္စုပ္ပန်သံသရာနှစ်ဖြာသောခရီးမှာ ကောင်းမွန်ပြီး "ကံကောင်းခြင်း" ဆိုတဲ့ ရလဒ်ကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။

အတုယူမှတ်သားဖွယ်ကောင်းတဲ့ သာဓကလေး (ဖြစ်ရပ်မှန်) တစ်ခုကို တင်ပြရမယ်ဆိုရင်. . . .

တစ်ချိန်တုန်းက သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ "စက္ကန" ဆိုတဲ့ သီတင်းသည် တစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီ "စက္ကန" သီတင်းသည်မှာ "စူဠစက္ကန" ဆိုတဲ့ ညီငယ်တစ်ယောက်ရှိပါသေးတယ်။ "စက္ကန" တို့ ညီကိုနှစ်ယောက်မှာလည်း အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်တဲ့ အမေအိုကြီးတစ်ယောက်လည်း ရှိပါသေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ "စက္ကန" တို့ ညီကိုနှစ်ယောက်ဟာ သမ္မာအာဇီဝကျစွာဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုပြီး မိခင်အိုကြီးကို ကောင်းမွန်စွာ ပြုစုလုပ်ကျွေးလို့ နေထိုင်ကြပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ "စက္ကန" တို့ ညီအကိုရဲ့ အမေအိုကြီးဟာ ကြီးမားတဲ့ ရောဂါဝေဒနာဆိုးကြီးတစ်ခုဝင်ရောက်နှိပ်စက်မှုကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရရှာပါတယ်။

ဆေးဆရာတွေနဲ့ အမေအိုကြီးရဲ့ ရောဂါဝေဒနာဆိုးကြီးကို ပျောက်ကင်းအောင် ဆေးကောင်းတွေနဲ့ ကုသပင် ကုသငြားသော်လည်း ရောဂါဟာ မသက်သာတဲ့အပြင် ပို၍ပြင်းထန်လာပါတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဆေးဆရာက "အမောင်တို့. . အမောင်တို့အမေရဲ့ရောဂါဟာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ရောဂါကြီးဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီရောဂါဟာ သာမန်ဆေးတွေနဲ့လည်း ကုသလို့မပျောက်၊ ယုန်သားစား၊ ယုန်သွေးသောက်လိုက်မယ်ဆိုရင် ပျောက်နိုင်ချေရှိတယ်" လို့ ဆေးဆရာက ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်လဲ အကိုဖြစ်တဲ့ "မဟာစက္ကန" က ညီငယ် "စူဠစက္ကန" ကို "ယုန်တစ်ကောင်ရအောင် ဖမ်းချေ" လို့ စေခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

"စူဠစက္ကန" လည်း ချက်ချင်းဆိုသလို တောထဲထွက်သွားတဲ့အခါ ယုန်တစ်ကောင်ဟာ မြက်နုကလေးကို ငြိမ်သက်စွာစားသောက်နေတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် "စူဠစက္ကန" ရဲ့ ရင်ထဲမှာ အမေရဲ့ ရောဂါဆိုးကြီးပျောက်တော့မှာပဲဆိုပြီး ဝမ်းသာသွားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ "စူဠစက္ကန" လည်း ယုန်လေးကို ပြေးဖမ်းလိုက်ပါတယ်။ ယုန်လေးကလည်း သေဘေးကိုကြောက်ကြောက်နဲ့ ပြေးလိုက်တာ တစ်နေရာရောက်တော့ ခြုံနွယ်တစ်ခုနဲ့ငြိပြီး မပြေးနိုင်တော့ဘဲ "စူဠစက္ကန" လက်ထဲရောက်သွားပါတော့တယ်။

အသားလေးတွေကလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ၊ မျက်ဝန်းအစုံမှလည်း မျက်ရည်လေးတွေကလည်း စီးကျပြီး "စူဠစက္ကန" ရဲ့ မျက်နှာလေးကို မော့ကြည့်နေရှာပါတယ်။

ယုန်လေးရဲ့အဖြစ်ကိုမြင်တော့ "စူဠစက္ကန" ရင်ထဲမှာ သနားစိတ်လေးဝင်လာပါတယ်။ အဲဒီကတစ်ဆင့်တက်လို့ "ဩော်. . ငါဟာ ငါ့မိခင်အိုကြီးရဲ့ ရောဂါပျောက်ရေးအတွက် သူတစ်ပါးရဲ့ အသက်ကို သတ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ ကိုယ့်အကျိုးတစ်ခုတည်းနဲ့ သူတစ်ပါးနစ်နာမည့် အပြုမူမျိုး ငါမလုပ်သင့်ဘူး" လို့ စဉ်းစားဉာဏ်လေးဝင်လာပြီး. . . "ကဲ. . ယုန်လေးရေ၊ မင်းအသက် ငါချမ်းသာပေးလိုက်ပြီဆိုကာ ယုန်လေးကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ အကို "မဟာစက္ကန" က အားရဝမ်းသာနဲ့ ယုန်ပါလာလား? လို့ မေးလိုက်တော့ ညီငယ်ဖြစ်သူက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် အမှန်ကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီအခါ "မဟာစက္ကန" ဟာ အင်မတန်စိတ်ဆိုးပြီး "စူဠစက္ကန" ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းပါတော့တယ်။

အကိုဖြစ်သူ "မဟာစက္ကန" ဟာ အမေအိုရဲ့ ရောဂါပပျောက်ဖို့အတွက်သာ ဆန္ဒပြင်းပြနေတဲ့အတွက်ကြောင့် "စူဠစက္ကန" ဖြစ်တဲ့ ညီငယ်ကို ဆူရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ "စူဠစက္ကန" လည်း ရောဂါဝေဒနာဆိုးကြီး နှိပ်စက်ခံနေရတဲ့ မိခင်အိုကြီးအနားကိုသွားပြီး "ငါသည်. . သိတတ်စအရွယ်မှ စ၍ သိလျက် သူတစ်ပါးရဲ့အသက်ကို မည်သည့်အခါကမှ မသတ်ခဲ့၊ မညှင်းဆဲခဲ့ဘူးပါ။ ဤမှန်သော

(စာမျက်နှာ ၃၁ သို့)

a t mi j r i j c i f ye f w lf q D M

အရှင်သုစိတ္တသာရ (မုတ်ကျွန်းရတနာ)

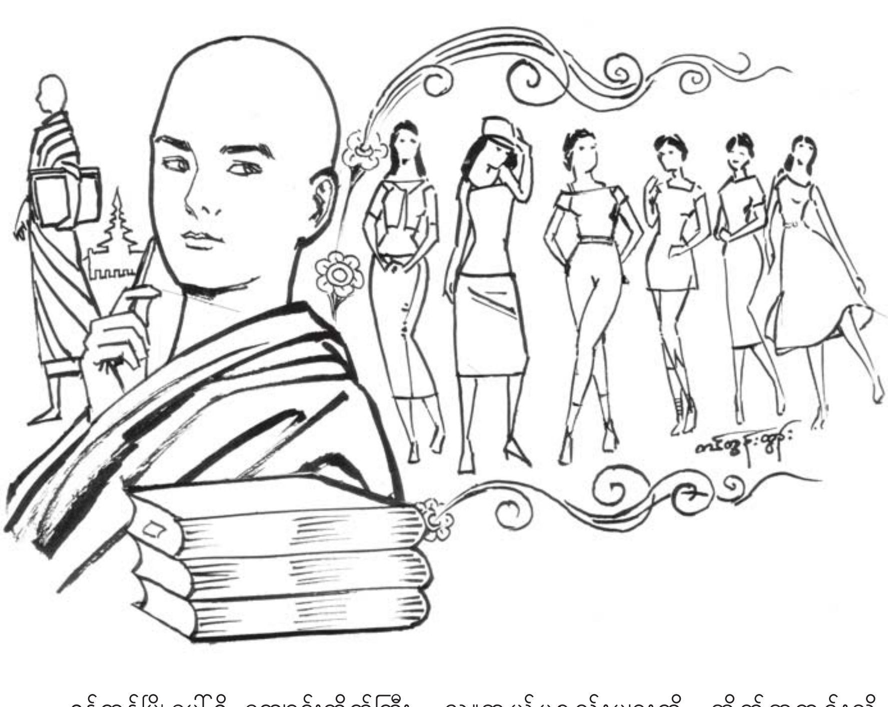

ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ ကျောင်းတိုက်ကြီး တစ်တိုက်အတွင်းမှာဖြစ်သည်။ ရာသီကာလ အားဖြင့် ဂိမ္ဟဥတု ကဆုန်လ၊ အခါသမယ နေ့တစ်နေ့၏ နံနက်ခင်းပိုင်း၊ အချိန်အားဖြင့် (၉း၀၀) နာရီခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ "ကဲကဲ- သိမ်ဆင်းလောင်းလှူကြမည့် အလှူရှင်များ မကြာမီမှာ ဆရာတော်ဘုရားများ သိမ်ဆင်းကြတော့မှာဖြစ်တဲ့အတွက် အားလုံးပဲ နေရာယူပေးကြပါရန် ပန်ကြားအပ်ပါတယ် ခင်ဗျား"။ ဥပါသကာ တစ်ယောက်၏ နှိုးဆော်သံကို ကြားတော့ အလှူရှင်ပရိသတ်များက သိမ်လှေကား ရင်းမှစ၍ ကျောင်းတော်ကြီးဘက်တိုင်အောင်သော စကြံလမ်းတစ်လျှောက် တန်းစီ၍ နေရာယူလိုက်ကြသည်။

မကြာမီအချိန်တွင် ရှေ့ဆုံးမှ ဥပါသကာ တစ်ဦးက မြတ်စွာဘုရားရုပ်ပွားတော်အား ပင့်ဆောင်လာသည်။ နောက်မှ အသစ်စက်စက် ရဟန်းတော်လေး "ဦးပဏ္ဍိတ"က ကွန္တြေကြီး တစ်ခွဲသားနှင့် သပိတ်ကိုပိုက်၍ ထွက်ကြွလာသည်။ သည့် နောက်တွင်မှ ဆရာတော်များ ထေရ်စဉ်၊ ဝါစဉ်အလိုက် စီတန်း၍ ကြွကြသည်။ အိတ်များကို ကိုင်ဆောင်ထားသော ကျောင်းသားများက ဆရာတော် တစ်ပါးလျှင် တစ်ယောက်ကျနှုန်းဖြင့် ဘေးမှလိုက်ပါ ကြရပြီး လောင်းလှူသူတို့က လှူဘွယ်ပစ္စည်းများကို အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်ကြရသည်။ များမကြာမီ သိမ်ဆင်းလောင်းလှူခြင်းအမှုကိစ္စ ပြီးစီးသွားလေသည်။

အသစ်စက်စက် ပူပူနွေးနွေး ရဟန်းတော်လေး "ဦးပဏ္ဍိတ" သည် မိမိနေထိုင်ရာ ကျောင်းဆောင်သို့ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီး မိမိနေရာ ကုတင်ရင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် "ပဏ္ဍိတ,ကွ. . ဇိတံ,မေ. . ဇိတံ,မေ" (အောင်ပြီ အောင်ပြီ။)ဟူ၍ လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ ကြွေးကြော်လေတော့သည်။ အဆောင်တွင်း မှ အတူနေစာသင်သားများ မျက်ကလဲဆန်ပြာဖြင့် ပဏ္ဍိတ,ကို ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပြီးမှသဘော ပေါက်သွားကြပြီး တစ်ခွန်းသောစကားဖြင့် ထောပနာပြုလိုက်ကြတာကတော့ "အရှူး" တဲ့။

ပဏ္ဍိတ, ကတော့ အပြုံးမပျက်ဘဲ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက်ရှိနေပေသည်။ ဟုတ်ပါသည် သည်လိုမြင့်မြတ်သည့် ရဟန်းဘဝကို ရနိုင်၊ ရောက်နိုင်ဖို့ မည်မျှကြိုးစားခဲ့ရသည်ကို ပဏ္ဍိတ, အသိဆုံးဖြစ်ပါ၏။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် လောင်းလျာဘဝမှ သဗ္ဗညုတ, ရွှေဉာဏ်တော်ကြီးကိုရ၍ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူသောအခါ "အနေကဇာတိ, သံသာရံ" အစရှိသော ဝစသာ, ဥဒါန်းတော်ကို ကျူးရင့်တော်မူခဲ့သလို ပဏ္ဍိတ, ဆိုတဲ့ ကိုယ်တော်လေးကလည်း မြတ်ဘုရားကဲ့သို့ သံသရာက ထွက်မြောက်ရာဘဝကိုမရရှိသေးသော်လည်း မိမိအလွန်တောင့်တခဲ့သော မြင့်မြတ်သည့် ဘုရားသားတော် "ရဟန်း" ဟူသောအဖြစ်ကို ရရှိခဲ့ပြီမို့ ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်မှုကို မမြိုသိပ်နိုင်သည့် အလား ကြုံးဝါးခဲ့ခြင်းပင်မဟုတ်လား။

ပဏ္ဍိတ, ရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောရရင်တော့ သိပ်ထူးဆန်းလှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ သူရင်ဆိုင်ကျော်လွှားခဲ့ရသော အခက်အခဲတွေဆိုတာကလည်း ရှင်တိုင်း၊ ရဟန်းတိုင်းလိုလို ကြုံတွေ့ရတတ်သော အခက်အခဲမျိုးတွေပါ။ သူ့ရဲ့ဘဝက သည်လိုစ, ခဲ့တာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်, နှစ်ဆယ်လောက်ကပေါ့။ ပဏ္ဍိတ, လောင်းလျာ သူငယ်လေးကို ရန်ကုန်တောင်ပိုင်းခရိုင် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ (မုတ်ကျွန်းဒေသ) ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ် အတွင်းက ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့တာပါ။ မိဘတွေက တောင်သူလယ်သမားကြီးတွေပေါ့။ အချမ်းသာကြီးမဟုတ်ပေမဲ့ မပူမပင် ဝိုင်းချစ်ကြသည်ပေါ့လေ။ မိဘများကတော့ ရည်မှန်းချက်တွေ ထားရှာသည်။ ငါတို့သားလေးကို ခေတ်ပညာတွေ သင်ပေးမည်။ ဘွဲ့တွေဒီဂရီတွေ တစ်သီကြီးနဲ့ အဆင့်တန်းမြင့်မြင့်ဘဝကို ရောက်စေချင်သည်။

သို့သော် သားတော်မောင်ရွှေခဲက တလွဲတောင်းဆိုလာပါတော့သည်။ "ဘုန်းကြီးဝတ်ချင်တယ်တဲ့" မိဘတွေက ဖြောင်းဖျကြသည်။ "ငါ့သား သာသနာ့ဘောင်နေတယ်ဆိုတာ လှောင်ချိုင့်ထဲက ငှက်ငယ်ဘဝလိုပဲ ဝိနည်းဆိုတဲ့ အထိန်းအကွပ်တွေနဲ့ မလှုပ်နိုင်အောင် ချုပ်နှောင်ထားတာ မင်း၊ မနေနိုင်လို့ လူပြန်ထွက်ရင် အခက်တွေ့လိမ့်မယ်, စဉ်းစားပါဦး" လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သားတော်မောင်က မရဘူးလေ၊ နေ့စဉ် တကျီကျီလုပ်နေသည်။ မိဘများမှာလည်း ဘာသာတရားကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်းကြသူများမို့ မတားသာတော့ဘဲ ခွင့်ပြုရလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သားရှင်ပြုအလှူပွဲကို ဆင်နွှဲရန်သာ စိုင်းပြင်းရတော့သည်။

"သားယောကျ်ားလေးမွေးလျှင် မဏ္ဍပ်တိုင်ပေါ်သည်" ဆိုသကဲ့သို့ သားမောင်လူလှ, ရွှေခကို သာသနာ့ဘောင်သို့ သွတ်သွင်းရန် အိမ်ရှေ့တွင် မဏ္ဍပ်ကန္နားကြီးဆောက်၍ ဗျောသံစည်သံ တညံညံဖြင့် အလှူတော်မင်္ဂလာပွဲကြီးကို ခြိမ့်ခြိမ့်သဲသဲကျင်းပ၍ သာသနာ့အမွေကို ခံယူကြလေသည်။ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်မှ ချီးမြှောက်ပေးမှုဖြင့် အဝါရောင်သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းရတဲ့ ရှင်,ရဟန်း အဖြစ်ကို ရခဲ့ပြီမို့ သာမဏေဘဝကိုဖြင့် ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ဘွဲ့အမည်သ, လိုက်တာက "ရှင်ပဏ္ဍိတ" တဲ့။ အသက်ကလေးကငယ်ငယ် ခုနစ်နှစ်အရွယ်ဘဲ ရှိပါသေးတယ်။ အခုတော့ ကိုရင်လေး 'ပဏ္ဍိတ' ပေါ့။

ဇာတိရွာမှာ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ထံ၌ သင်ပုန်းကြီး၊ ပရိတ်ကြီးမှအစ၊ အတွက်အချက်များအပြင် ပရိယတ်အခြေခံဖြစ်သော ဝိနည်း၊ သဒ္ဒါ၊ သင်္ဂြိုဟ် စသည်တို့ကို သုံးနှစ်တိတိသင်ကြားပေးပြီးသည့်နောက် ဆရာတော်က ကိုရင်ပဏ္ဍိတ,ကို ရန်ကုန်မြို့ရှိစာသင်တိုက်သို့ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်ပါတော့သည်။ ကိုရင်ပဏ္ဍိတ ရန်ကုန်မြို့ကြီးသို့ ခြေချခဲ့ရပါပြီ။ ရောက်စကတော့ မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နဲ့ ယောင်နနပေါ့။ နောက်တော့လည်း စာသင်ဖော်စာသင်ဖက်များနှင့် စာအံ၊ စာတက်၊ စာကျက်ကြ၊ ဆော့ကစားကြနှင့် ပျော်သွားပါတော့သည်။ ရံဖန်ရံခါ မိဘများနှင့် ရွာကိုလွမ်းဆွတ်မိသည်မှတစ်ပါး နေသားကျလျက် ရှိလာပါပြီ။

အခုတော့လည်း မြို့ပေါ်မှာအနေကြာလာခဲ့ပြီမို့ မြို့သားလူလည် ဖြစ်နေပြီပေါ့။ အတန်းတွေလည်း တစ်တန်းပြီးတစ်တန်းအောင်ခဲ့သလို အသက်အားဖြင့်လည်း တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်လူပျိုပေါက်ဘဝရောက်ခဲ့ပြီမို့ ဓမ္မတာသဘောအရ "လူပျိုပိုး" ကလည်း ထ,လာလေတော့သည်။ မြို့ကြီးပြကြီးဆိုတော့ အချောအလှတွေကလည်း ပေါမှပေါလေ။ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ပန်းဥယျာဉ်ကြီးထဲက ပန်းကလေးတွေလိုပါပဲ။ လိုချင်စရာ၊ မက်မောစရာပေမို့ 'ပဏ္ဍိတ' တကယ့်မလွယ်ကြောပါဘဲ။ "မစားကောင်းတဲ့အသီးလို" ဥပေက္ခာပြုနေရသည်မှာလည်း မလွယ်လှပါ။ "မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့တုန်း" ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးနေရသည်မှာလည်း အခါခါပါပဲ။

သွားရင်းလာရင်း နေရင်းထိုင်ရင်း မရွှေစာတို့နှင့် ရင်းနှီးသိကျွမ်းမှုများ ရှိလာတော့ ပို၍ခက်ပြီပေါ့။ တွေ့သည့်နေရာမှာ နှုတ်ဆက်ကြ စကားပြောမိကြရာကစ ပဏ္ဍိတ,တို့ အာရုံထဲအထိ စွဲထင်လာခဲ့ရပြန်တော့သည်။ စာအံ စာကျက်သော်မှ စိတ်မဖြောင့်၊ အာရုံထဲမှာ မျက်နှာဝိုင်းလေးတွေက တရစ်ဝဲဝဲနှင့် ပေါ်လာပြန်တော့သည်။ ဇွတ်မှိတ်၍လည်း ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့်ကြားက မျက်စိထဲက ထွက်မသွားတော့၊ စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိတာနဲ့ အနီးရှိတိုင်ကို ခေါင်းနှင့်သုံးချက်လောက်တိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ခေါင်းသာနာသွားသည်၊ အခြေအနေက ပြောင်းမသွား "တကယ့်ကို မလွယ်ပါလားနော်။" သို့သော် ပဏ္ဍိတ, တို့ကလည်း သည်လောက်နဲ့တော့ အရှုံးပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးဖြင့် သက်နံးဝတ်လာသူမို့ ကာမည္ဆွန်ကျုံးက ရုန်းထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားမည်သာဖြစ်သည်။

ပထမပြန်စာမေးပွဲတွေပြီးသွားပြီမို့ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ချိန် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ရွာပြန်နေကျမို့ သည်နှစ်လည်းပဲ ရွာကိုပြန်ရဦးမည်။ စာသင်ဘက်သူငယ်ချင်းတွေလည်း ကိုယ့်ရပ်ဌာနေကိုယ်ပြန်ကြပြီဆိုတော့ မိမိလည်း ရွာပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ အိတ်တစ်လုံးကိုဆွဲ၍ ကျောင်းမှထွက်လာစဉ် လမ်း၌ မရွှေချောတို့နှင့် သွားတိုးပြန်သည်။ "ဟယ်. . ကိုရင် ရွာပြန်ကြွတော့မလို့လား? တပည့်တော်တို့ကိုတောင် ရွာကို အလည်ခေါ်ဖော်မရဘူး" ဟု စကြနောက်ကြသေးသည်။ ပဏ္ဍိတ, က မချိုပြုံးပြုံးလျက် နှုတ်ဆက်၍ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ရွာကိုမြန်မြန်ရောက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။

ရွာကိုရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း မိဘတွေနဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ အပေါင်းအဖော်တွေက သောင်းသောင်းဖြဖြကြိုဆိုကြသည်ပေါ့။ မိခင်ခမျာ တစ်နှစ်လုံးလုံးခွဲခွာနေရသော သားတော်မောင်၏မျက်နှာကို တဝကြီးကြည့်နေရှာတော့သည်။ ဩော်. . "သားတို့ရုပ်ရည် သီတာမည်သား" လို့ အဆို ရှိပေသကိုး။ နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာ ကျောင်းရှေ့ စင်္ကြံနတ်လမ်းရှိ ခုံတန်းလျားတစ်ခုပေါ်တွင် ကိုရင် ပဏ္ဍိတ ထိုင်နေစဉ် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဆွမ်းချိုင့် တစ်လုံးကိုဆွဲလျက် ကျောင်းဝင်းထဲဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့ မိမိနှင့် ငယ်စဉ်က ကစားဘက်၊ ကစားဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ကိုရင်ပဏ္ဍိတ, ကိုမြင်တော့ "ဟော. . ကိုရင် ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေသလဲ" ဟု ဝမ်းသာအယ်လဲ နှုတ်ဆက်ရင်း တရိုတသေထိုင်ကန်တော့နေပြန်သေးသည်။

ပဏ္ဍိတ,ခမျာ သူငယ်ချင်းမကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် ရထားကြီးတစ်စင်း အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ခုတ်မောင်းသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရပြန်ပါသည်။ အလိုလေး. . လှလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ ရန်ကုန်သူတွေမှ လှသည်မဟုတ် တောသူတွေကလည်း မခေပါလား၊ အသက်အားဖြင့် မိမိနှင့်ရွယ်တူ ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်မို့ အပျိုကြီးဖားဖားပေါ့။ ငွားငွားစွင့်စွင့်နှင့် အစွမ်းကုန်ပွင့်နေသော တောရိုင်းပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို ကျက်သရေရှိလှသည်။ ထို့နောက် သူမက ဆရာတော်ထံဆွမ်းကပ်ရန် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်သွားပါတော့သည်။ ပဏ္ဍိတမှာတော့ အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်ကျန်ခဲ့သလိုပါပဲ။ သူငယ်ချင်းမနှင့်လည်း ထပ်၍မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တော့ပေ။ အင်း. . အထက်ပေါက်,ကိုကြောက်၍ အောက်ပြည်ပြေးခဲ့ကာမှ အောက်ပေါက်,နှင့်တိုးသော အညာဘုန်းကြီးတစ်ပါးလို ဖြစ်ပြီနဲ့တူပါရဲ့။ ရှင်ကြီးကျားထက်ဆိုးသော ကိန်းမျိုးဆိုက်လျှင်ဖြင့် ခက်တော့မည်။ ပဏ္ဍိတ, အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။ ဝင်ရောက်လာသော စိတ်ရိုင်းတွေကို ဇွတ်မှိတ်ဖယ်ရှားပစ်ရင်း စေတီတော်ရှိရာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ဘုရားကိုအာရုံပြုရင်း နှုတ်မှလည်း "ဘုရားတပည့်တော်၏ ရင်တွင်းမှတောက်လောင်နေသော ကိလေသာမီးများ ငြိမ်းအေးရစေသား" ဟု ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။

ဩော်. . မိမိတို့လို ရှင်ရဟန်းများမှာလည်း သည်လို 'ကာမရာဂ' ဆိုတဲ့မီးတောင်ကို ခက်ခဲစွာကျော်ဖြတ်နေကြရသည်မဟုတ်ပါလား။ တောင်ထိပ်ကိုရောက်အောင် အားခဲလျှောက်လှမ်းရင်း အားမတန်လို့မာန်ကိုလျှော့ကာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားကြရသူတွေလည်း မနည်းပါချေ။ ရှင်တစ်ပါး၊ ရဟန်းတစ်ပါး သာသနာ့ဘောင်မှာ ထာဝစဉ်မြဲအောင်နေဖို့ ဤမျှခက်ခဲကြောင်း ကိုယ်တိုင်ကြုံမှ ပဏ္ဍိတ, သိခဲ့ရပါပြီ။ ပဏ္ဍိတ,ကတော့ ဤသို့အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ရည်မှန်းချက်တွေနဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်လာခဲ့သည့်လမ်းမို့ လမ်းစအပျောက်မခံနိုင်၊ "ဟုတ်တယ် ပဏ္ဍိတ, မင်းဇွဲမလျှော့နဲ့၊ မင်း. . ကျရှုံးသွားလို့မဖြစ်ဘူး" ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်အားပေးနေရသည်။

ဟော. . အခုတော့လည်း ကိုရင်ပဏ္ဍိတ "အသက်နှစ်ဆယ်" တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ သာမဏေဘဝမှ မြင့်မြတ်သောရဟန်းအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းခွင့် ရခဲ့ပါပြီ။ သာမဏေဘဝဖြင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော အချိန်အတွင်း၌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အခက်အခဲအမျိုးမျိုးတို့ကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားရကျေနပ်ဂုဏ်ယူနေမိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရဟန်းဖြစ်စ ထိုခဏမှာ အောင်မြင်မှုကို မမြိုသိပ်နိုင်ဘဲ ကြုံးဝါးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ပဏ္ဍိတ, ရေ မင်းလျှောက်ရမဲ့ ခရီးက အဝေးကြီးကျန်နေသေးတယ်။ မပြီးဆုံးသေးဘူး၊ အခုမှ တောင်တစ်လုံးကိုပဲ ကျော်နိုင်သေးတာပါ။ ရှေ့လျှောက် ရဟန်းဘဝနဲ့ သည့်ထက်မြင့်မားတဲ့ 'လောကဓံ' ဆိုတဲ့တောင်တွေကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားရဦးမှာပါ။ **"ငုတ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက်"** ဆိုတဲ့စကားပုံကို ထုံးနှလုံးမူလို့ ပဏ္ဍိတ,ဆိုတဲ့ တောင်တက်သမားလေးကတော့ **'အောင်မြင်မှုဆိုတဲ့ ပန်းတိုင်ဆီသို့'** မရောက်ရောက်အောင် မဆုတ်မနစ်သော ဇွဲလုံ့လတို့ဖြင့် ကြိုးစား၍ လျှောက်လှမ်းနေချေဦးတော့မည်သာတည်း။

"သာသနာ့တံခွန် လူရည်ချွန် ရှင်,ရဟန်းတို့အား ထာဝစဉ်ဂုဏ်ပြုလျက်"

အရှင်သုစိတ္တသာရ
(မုတ်ကျွန်းရတနာ)

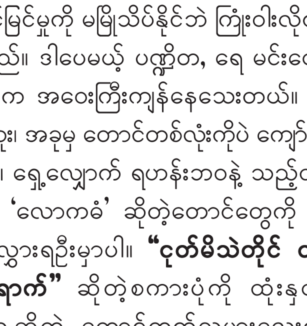

သေဖော်ညှိကြသူများ

r(;rif(အောင်လ)H

ဓမ္မမိတ်ဆွေ- တူလေး၊ တူမလေးတို့ရေ။ ဦးဦးရဲ့ပုံပြင်လေးတွေကို သဘောကျကြတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်။ ကဲ- ဒီတစ်ခါ "သူခိုး-သေဖော်ညှိတယ်" ဆိုတဲ့အကြောင်းအရာကို သာဓကထုတ်ပြီး ပြောပြချင်ပါတယ်။

နတ်လူတို့ရဲ့ ဆရာဖြစ်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင် ဇေတဝန်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးဟာ နန်းတွင်းသူ အမျိုးသမီးတို့ကို ဘုရားကျောင်းတော်သို့သွား၍ တရားနာခွင့်မပြုနိုင်တဲ့အတွက် နန်းတော်သို့ လာရောက်ပြီးတရားဟောပြောပေးမယ့် ရဟန်းတော်တစ်ပါးကို ပင့်ဆောင်ဖို့ စိတ်ကူးမိပါတယ်။

ဒါကြောင့်- ကောသလမင်းကြီးဟာ နန်းတွင်းသူတို့ကိုခေါ်ပြီး-

"သင်တို့ကို တရားဟောပြောညွှန်ပြရန် အဘယ်သာဝကကြီးကို အလိုရှိကြသလဲ" ဟု မေးမြန်းစုံစမ်းပါတယ်။

"အရှင်မင်းကြီး. .။ တရားဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်တဲ့ ရှင်အာနန္ဒာကို အလိုရှိပါတယ်. ." လို့ လျှောက်ထားကြတာကြောင့် မြတ်စွာဘုရားထံခွင့်တောင်းကာ ရှင်အာနန္ဒာကို နန်းတွင်းသို့ပင့်ဆောင်လျက် နန်းတွင်းသူတို့အား တရားဓမ္မဟောကြားဆုံးမတော်မူစေပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ- ကောသလမင်းကြီးရဲ့ ပတ္တမြားဥသျှောင်ကျင် ပျောက်သဖြင့် နန်းတော်တွင်း စစ်ဆေးရှာဖွေနေကြပါတယ်။ ရာဇဝတ်ဘေးကို ကြောက်လန့်နေကြတော့ နန်းတွင်းသူတွေလည်း မရွှင်မပြဖြစ်နေကြသတဲ့။ ရှင်အာနန္ဒာကြွရောက်လာခဲ့အခါ အကြောင်းစုံသိရှိ၍ မင်းကြီးထံသွားကာ

"အရှင်မင်းကြီး- ပတ္တမြားဥသျှောင်ပျောက်သလော"

"အရှင်ဘုရား ပျောက်ပါသည်"

"အရှင်မင်းကြီး . .။ တွေ့အောင် မရှာနိုင်ဘူးလား"

"မရှာနိုင်သေးပါဘုရား"

"လူအများမပင်ပန်းစေဘဲ ပြန်လည်ရရှိနိုင်တဲ့ နည်းရှိပါတယ်"

"မှန်လှပါ။ အမိန့်ရှိတော်မူပါ"

"အရှင်မင်းကြီး. .။ မသင်္ကာသူတို့ကို ခေါ်၍ ဖွဲတစ်ဆုပ် (သို့မဟုတ်) မြေတစ်ဆုပ်စီ ပေးပြီးလျှင် ဤဖွဲဆုပ်/မြေဆုပ်တို့ကို နန်းရင်ပြင်ရှေ့သို့လာ၍ ထားပါဟု စေခိုင်းရမည်။ ထိုအခါ ခိုးယူထားသူသည် ပတ္တမြားဥသျှောင်ကို ထိုဖွဲဆုပ်မှာ ထည့်၍ ပြန်ထားပေးလိမ့်မည်" ဟု စီမံပေးပါတယ်။

ကောသလမင်းကြီးသည် ရှင်အာနန္ဒာ ပေးသောနည်းလမ်းအတိုင်း သုံးရက်တိုင်အောင် လုပ်သော်လည်း ပတ္တမြားဥသျှောင်ကျင်ကို ပြန်လည် မရရှိခဲ့ပါ။ ရှင်အာနန္ဒာအား မရရှိကြောင်း လျှောက်ထားလျှင် နောက်တစ်နည်းစီမံပြန်ပါတယ်။

"မင်းကြီး. .။ နန်းရင်ပြင်ဝယ် အိုးစရည်းကြီးတစ်ခုတွင် ရေအပြည့်ထည့်လျက်၊ တင်းတိမ်ကန့်လန့်ကာတို့ဖြင့် လုံခြုံအောင်ကာရံထားစေပြီးလျှင် နန်းတွင်းရှိ မိန်းမ, ယောကျ်ားအားလုံး အပေါ်ရုံဝတ်ရုံလျက် တစ်ယောက်စီကန့်လန့်ကာအတွင်းသို့ ဝင်စေ၍ တင်းတိမ်ကန့်လန့်ကာအတွင်းမှ လက်ဖြန့်ကာ ထွက်လာကြရမယ်ဟု အမိန့်ပေးပါ။ ယူသူသည် အိုးကြီးထဲမှာ ထားခဲ့လိမ့်မည်. ."

မင်းကြီးလည်း ရှင်အာနန္ဒာပေးသည့် နည်းအတိုင်း ဆောင်ရွက်သည့်အခါ ပတ္တမြားဥသျှောင်ကျင်ခိုးယူထားသူသည် အိုးစရည်းကြီးမှာ ထည့်ထားခဲ့ပါသတဲ့။ လူရှင်း၍ အိုးကြီးထဲမှာ ရှာကြည့်သည့်အခါ ဥသျှောင်ကျင်ကို တွေ့ရလို့ ရှင်အာနန္ဒာအား ချီးကျူးကြပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားရှင်ကြားသိရတဲ့အခါ-

"ရဟန်းတို့- အာနန္ဒာသည်သာလျှင် သူတစ်ပါးလက်သို့ရောက်ပြီးသော ဘဏ္ဍာပစ္စည်းကို ပြန်ရအောင် ပြုနိုင်သည်မဟုတ်။ ရှေးအခါကလည်း ငါဘုရား ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ. ." ဟု မိန့်တော်မူကာ အတိတ်ဇာတ်ကို ပြန်လည်ဆောင်ယူ၍ ဟောတော်မူပါတယ်ကွယ်။"

တူလေး-တူမလေးတို့ရေ. .။

အတိတ်ဇာတ်ကတော့ ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုခိုက်၊ အတတ်ပညာအလုံးစုံတတ်မြောက်တဲ့ ပညာရှိအမတ်ကြီးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့တွင် မင်းကြီးဟာ အခြံအရံများစွာဖြင့် ဥယျာဉ်တော်ကို လှည့်လည်ပြီးနောက်၊ မင်္ဂလာရေကန်မှာ ရေကစားတဲ့အခါ မောင်းမတို့လည်း ရေကစားကြရာ၊ လည်ရွဲတန်ဆာ၊ ဦးခေါင်းတန်ဆာတို့ကို ချွတ်ပြီးစုပုံ၍ ကျွန်မ, တစ်ယောက်ကို အစောင့်ထားကာ မင်းကြီးနှင့်အတူ ရေကစားကြပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ဥယျာဉ်တော်အတွင်း သစ်ပင်သစ်ခက်ကြားက မျောက်မ, တစ်ကောင်ဟာ အစောင့်မိန်းမ, အိပ်ငိုက်နေခိုက် မိဖုရားကြီးရဲ့ လည်ရွဲတန်ဆာပုလဲသွယ်ကို ခိုးယူပြီး သစ်ခေါင်းထဲမှာ ဝှက်ထားလိုက်ပါတယ်။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကျွန်မဟာ အိပ်ရာမှနိုး၍ ပုလဲသွယ်ကိုမတွေ့တဲ့အခါ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ပြီး ကြံမိကြံရာဖြင့်- "မိဖုရားပုလဲသွယ်ကို ယောကျ်ားတစ်ယောက် ခိုးပြေးပါတယ်" ဟူ၍ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ပါတယ်။

အစောင့်ရဲမက်တို့လည်း ဥယျာဉ်အနီးတစ်ဝိုက် သူခိုးရှာဖွေကြတဲ့အခါ အော်သံကြား၍ ကြောက်လန့်တကြားပြေးသွားသော ဇနပုဒ်တောရွာသားတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ကြပါသတဲ့။ ဤသူကား သူခိုးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လိုက်လံဖမ်းဆီး၍ ရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်လျက် စစ်ဆေးကြပါတယ်။

"ဟဲ့-သူခိုး။ မိဖုရားရဲ့ မဟာသာရတန်ဆာပုလဲသွယ်ကို ခိုးယူတယ်မဟုတ်လား. ." ဟု မေးမြန်းတဲ့အခါ ဇနပုဒ်ရွာသားဟာ "မခိုးယူဘူး" ပြောလျှင် ရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်၍ သေရလိမ့်မည်။ ခိုးသည်ဟုပြောမှ သက်သာရာရလိမ့်မည်ဟု တွေးလျက်-

"အရှင်တို့ ချမ်းသာပေးပါ။ ကျွန်ုပ် ခိုးယူမိပါသည်" လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ သို့ဖြင့် ကောသလမင်းကြီးထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတဲ့အခါ မင်းကြီး

က တစ်ဖန်စစ်မေးတော်မူပြန်ပါတယ်။

"သင် ပုလဲသွယ်ကို ခိုးယူတာ အမှန်ပဲလား"

"မှန်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး။ ခိုးယူမိပါတယ်"

"ဒါဖြင့် ပုလဲသွယ် အဘယ်မှာလဲ"

"သူဌေးကြီးကို ပေးထားပါတယ်"

မင်းချင်းတို့လည်း သူဌေးကြီးကို ခေါ်ဆောင်လာကြပါတယ်။

"သူဌေးကြီး. . ။ ဤသူ့ထံမှ မဟာသာရတန်ဆာကို ယူမိသလား"

"ယူမိပါတယ်"

"အခု ဘယ်မှာလဲ"

"ပုရောဟိတ်ကြီးကို ပေးထားပါတယ်"

"အသင်ပုရောဟိတ်။ သူဌေးကြီးထံမှ မဟာသာရတန်ဆာကို ယူထားပါသလား"

"ယူထားပါတယ်"

"ယခု- ဘယ်မှာလဲ"

"စောင်းသမားကို ဆုချီးမြှင့်လိုက်ပါတယ်"

စောင်းသမားကို ခေါ်မေးတဲ့အခါ စောင်းသမားကလည်း ပြည့်တန်ဆာမကို ပေးထားတယ်လို့ လျှောက်ထားပါတယ်။ ပြည့်တန်ဆာမ, ကို ခေါ်၍ မေးပြန်တော့ "အရှင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်မယူပါ" ဟု လျှောက်ပါတယ်။ ဤသို့ အဆင့်ဆင့်ခေါ်ယူစစ်ဆေးနေရသဖြင့် တစ်နေ့တာကုန်ဆုံးသွား၍ ထိုသူငါးယောက်ကို ပညာရှိအမတ်ထံအပ်နှံကာ မင်းကြီးလည်း နန်းတော်သို့ပြန်သွားပါတယ်။

ပညာရှိအမတ်လည်း ထိုသူငါးယောက်သည် ခိုးသူများမဟုတ်နိုင်။ ယူဝံ့ကြမည်မဟုတ်။ ဥယျာဉ်တော်ဝယ် မျောက်များစွာရှိကြသဖြင့် မျောက်မ, တစ်ကောင်လက်ထဲသို့ ရောက်နေလိမ့်မည်ဟု ကြံစည်ကာ မင်းကြီးထံသွား၍-

"အရှင်မင်းကြီး. . သူခိုးငါးယောက်ကို အကျွန်ုပ်အား အပ်ပါ။ အမှုပေါ်ပေါက်အောင် စစ်ဆေးပေးပါမည်" ဟု လျှောက်ထား၍ အမတ်အား တာဝန်ပေးအပ်နှင်းလိုက်ပါတယ်။ အမိန့်ရလျှင် အမတ်သည် အချုပ်ခန်းရှိအစောင့်တို့ကိုခေါ်၍ "အမောင်တို့- သူခိုးငါးယောက်ကို တစ်ခန်းတည်းမှာ စုထားလိုက်ပါ။ သူတို့အချင်းချင်းပြောတဲ့စကားကိုလည်း ချောင်းမြောင်းနားထောင်ပြီး ငါ့ကိုပြန်ပြောပြပါ" ဟု မှာကြားပြီး အိမ်သို့ ပြန်သွားပါတယ်။

သူခိုးငါးယောက် ဆုံမိကြသောအခါ သူဌေးကြီးက စတင်၍-

"ဟဲ့-ဇနပုဒ်တောသား။ သင်နှင့်ငါ မတွေ့ဖူးဘဲ ငါ့ကိုပေးသည်ဟု ဘာကြောင့်ပြောရသလဲ"

"အရှင်သူဌေးကြီးကိုမှီ၍ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ပြောမိပါတယ်"

ထိုအခါ ပုရောဟိတ်က-

"သူဌေးကြီး- သင်မယူဘဲ ငါ့ကိုပေးသည်ဟု အဘယ်ကြောင့်ပြောသလဲ"

"ပုရောဟိတ်- သင့်ကိုမပေးတာ မှန်သော်လည်း သင့်နှင့်တစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်လျှင် လွတ်အောင်ကြံနိုင်မည်ထင်၍ ပြောခြင်းဖြစ်ပါတယ်"

စောင်းသမားကလည်း-

"ပုရောဟိတ်ကြီး. . ။ အသင်လည်း ငါ့ကို ပေးသည်ဟု ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲ"

"စောင်းသမား. . ငါတို့နောင်အိမ်တွင် သင်ရှိလျှင် စောင်းသံနားဆင်ရမည်ဖြစ်၍ ချမ်းသာစွာနေလိုသဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်တယ်"

တစ်ဖန် ပြည့်တန်ဆာမက-

"ဟင် စောင်းသမား။ သင့်ထံ ငါ ဘယ်အခါ လာဖူးလို့ ငါ့ကိုပေးသည်ဟု ပြောရတာလဲ။ သေရမှာသိလျက် သေဖော်ညှိရသလား"

"နှမ- စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ နောင်အိမ်တွင်းဝယ် သင်ရှိလျှင် အိမ်မှာနေရသကဲ့သို့ မပျင်းရိမည်ထင်၍ ပြောခြင်းသာဖြစ်ပါတယ်"

ၑင်းတို့အသီးသီး ပြောစကားကို မှတ်သား၍ ပညာရှိအမတ်ထံလျှောက်ထားသောအခါ ငါးယောက်လုံးသူခိုးမဟုတ်မှန်း အသေအချာသိရ၍ မျောက်မ, ထံမှ ပုလဲသွယ်ကို ဥပါယ်တမျဉ်ဖြင့် ရအောင်ပြုမှုဖြစ်မည်ဟူ၍ ကြံစည်ပါတယ်။

ပညာရှိအမတ်ဟာ ချည်ထုံးတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားတဲ့ လည်ဆွဲတန်ဆာများကို ယူဆောင်ပြီး ဥယျာဉ်တော်သို့သွားပါတယ်။ ထို့နောက် မျောက်မတို့ကို ဖမ်းဆီးပြီး လည်ပင်း, လက်, ခြေတို့မှာ တန်ဆာများဆင်မြန်းပေးကာ ပြန်လွှတ်စေပါတယ်။ ချည်ထုံးတန်ဆာရရှိတဲ့ မျောက်မ,တွေဟာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ဥယျာဉ်တော်တွင် လှည့်လည်ပျော်မြူးကြပါတယ်။ အဲဒါကို ပုလဲသွယ်ခိုးယူထားတဲ့ မျောက်မ, တွေ့မြင်တဲ့အခါ ဝှက်ထားတဲ့ပုလဲသွယ်ကို ယူငင်ဆင်မြန်းလျက် အားကျမခံ ထွက်လာပါသတဲ့ကွယ်။ ဒီတော့မှ မျောက်မ,ကို ခြောက်လှန့်ပစ်ချစေပြီး မဟာသာရတန်ဆာပုလဲသွယ်ကို ကောက်ယူ၍ မင်းကြီးထံဆက်သ, လိုက်ပါတယ်။ မင်းကြီးလည်း နှစ်သက်အားရတော်မူသဖြင့် ပညာရှိအမတ်အား ချီးကျူးထောမနာပြုပါတယ်။

ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းလျှင် ထိုစဉ်က ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် ယခုအခါ ရှင်အာနန္ဒာဖြစ်၍ ပညာရှိအမတ်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်ဖြစ်လာတော်မူပါတယ်။

ကဲ-တူ၊ တူမလေးတို့လည်း ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ ပြဿနာတွေ တွေ့ကြုံရတဲ့အခါ ပညာဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်၍အဖြေမှန်ကို ဖော်ထုတ်ဖြေရှင်းနိုင်ကြပါစေကွယ်။

ကျမ်းကိုး

ငါးရာငါးဆယ်နိပါတ်တော်မှ

မဟာသာရဇာတ်

မျိုးမြင့် (အောင်လံ)

(စာမျက်နှာ ၂၇ မှ)

သစ္စာစကားကြောင့် မိခင်ကြီး ခံစားနေရသော ရောဂါဝေဒနာဆိုးကြီးမှ ယခုချက်ချင်း ပျောက်ကင်းပါစေသတည်း" လို့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပြုလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလို "စူဠစက္ကန" မှန်သော စကားကို ဆိုလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မိခင်အိုကြီးရဲ့ ရောဂါဝေဒနာဆိုးကြီးသည် ချက်ချင်းယူပစ်သလို ပျောက်ကင်းသွားပါတော့တယ်။

ဒါကတော့ တစ်ချိန်တုန်းက သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်လေးတစ်ခုပါ။ ဒီနေရာမှာ အဓိကပြောချင်တာက ညီငယ် "စူဠစက္ကန" သည် **အဓိက**ဖြစ်တဲ့ မိခင်အသက်နှင့် **ပထမ**ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား (သီလတရား) ကို ကွဲပြားစွာ နားလည်တတ်တဲ့သဘောလေးကို ပြောချင်တာပါ။

အားလုံးသော ဓမ္မမိတ်ဆွေသူတော်စင်တွေလည်း ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးကိုအတုယူပြီး ဘဝရဲ့အဓိကဖြစ်သော စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး စတဲ့ လောကီအာရုံကာမဂုဏ်တွေအတွက် တစ်ဘဝစာဖြစ်တဲ့ အမှုကိစ္စတွေကြောင့်-

ပထမဖြစ်သော ဘာသာ (သာသနာ) ရေး၊ သံသရာဘဝတွေအတွက် အထူးအဖော်ကောင်းတွေဖြစ်တဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ စသည့် ကောင်းမှုတရားများ မပျက်စီးပါစေနဲ့၊ မနှောင့်နှေးပါစေနဲ့။

တန်ဖိုးရှိသော ဘဝလေးကို လက်တွေ့အကျိုးရှိရှိ အသုံးချတတ်အောင် ကြိုးစားကာ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာ လျှောက်လှမ်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ပါ။ တစ်ဘဝအတွက် ပန်းတိုင်လောက်သာ မကြည့်သင့်ပါ။ နောင်အနာဂတ်ဘဝအတွက်ပါ အဖော်ကောင်းတွေကို အရပါအောင်ခေါ်ဆောင်နိုင်ကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရင်း၊ ဓမ္မမိတ်ဆွေသူတော်စင်အပေါင်းတို့အား အဓိကနှင့်ပထမကို ခြားနားအောင် သိရှိပြီး၊ သိရှိတဲ့အတိုင်းလည်း လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ကြပါလို့-

တရားစစ်၊ တရားမှန်တို့ကိုသာ ထွန်းပြလေ့ရှိသော ဤဓမ္မဝီရဂျာနယ်မှတစ်ဆင့် တိုက်တွန်းနိုးဆော်လိုက်ပါ၏။

သဗ္ဗသတ္တာနံ သုခိတာဟောန္တု

ကျမ်းကိုး- အင္ဂုတ္တရ အဋ္ဌကထာ။

ဇိနောရသ အရှင်ဣန္ဒသီဟ

(လှည်းကူး)

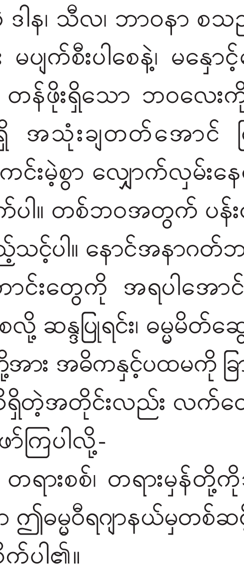

မွေးနေ့လက်ဆောင်မွန်

လူအေး(တမာမြေ)

"ညီမလေး ညီမလေးရဲ့ အသက် ၂၀ ပြည့် မွေးနေ့မှာ ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကပ်ချင်တယ်ဆိုလို့ ဖြစ်မြောက်အောင်လုပ်ပေးပြီးပြီ သူငယ်ချင်းတွေလဲ ဖိတ်ကျွေးပြီးပြီ ညီမလေး လိုချင်တာတွေလည်း ကိုလေး ဝယ်ပေးပြီးပြီနော်"

"အင်းပါ. . ကိုလေးကလည်း ညီမလေးက ဘာပြောနေလို့လဲ"

"ပြောစရာမရှိအောင်လည်း ကိုလေးတို့က လုပ်ထားပေးတယ်လေ ဒါကို စာလိုပြောရရင် ပစ္စယာနုဂ္ဂဟလို့ခေါ်တယ်"

"အင်း"

"အခုဆိုရင် ညီမလေးက ကျောင်းလည်းပြီးပြီ. . အသက်ကလည်း ၂၀ ပြည့်ပြီ"

"အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ ကိုလေးကလဲ"

"ကိုလေး မေးခွန်းတစ်ခုမေးမယ် ကိုလေးတို့ ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာမှာ ရဟန်းဝတ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်အသက်အရွယ်မှ ရဟန်းဝတ်ရတာလဲ"

"အံမယ် ကိုလေးကလဲ အထင်သေးလို့ အဲဒီလောက်တော့ သိပါသေးတယ်နော်၊ ၁၉နှစ် ၃ လ ဒါမှမဟုတ် အသက် ၂၀ ပြည့်မှပါနော် ဟုတ်တယ်မလားကိုလေး"

"အဲဒါတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဘာအကြောင်းကြောင့် အဲဒီအရွယ်ကျမှ ရဟန်းပြုခွင့်ပေးတာလဲ"

"ဟဲ. . . ဟဲ အဲဒါတော့ မသိဘူး"

"မှတ်ထား ဘွဲ့ရမကြီးရဲ့ ၁၉. ၂၀ ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းကျောင်းတတ်သွားပြီ ကောင်း၊ မကောင်း၊ တော်မတော် ကောင်းတာဆိုးတာ ခွဲခြားတတ်သွားပြီ၊ အဲဒါကြောင့် အဲဒီ အရွယ်မှ ရဟန်းပြုခွင့်ပေးတာ"

"ကိုလေးဆိုလိုချင်တာက ညီမလေးလဲ ကောင်းတာဆိုးတာ ခွဲခြားတတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီ ဒီနေ့ ညီမလေးမွေးနေ့မှာ အမေ အဖေတို့ရဲ့ ကိုယ်စား ကိုလေးက တန်ဖိုးအရှိဆုံး လက်ဆောင်ပေးဦးမလို့"

"ဟေး ဒါမှ တို့ကိုလေးကွ"

"ပစ္စည်းလက်ဆောင်တော့ မဟုတ်ဘူးနော်"

"ဓမ္မာနုဂ္ဂဟလို့ ခေါ်တဲ့ တရားစကား လက်ဆောင်"

"ကဲ. . ပြော"

"ညီမလေးက အရွယ်ရောက်ပြီဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆိုရင် အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ သိထားသင့်တဲ့ စကားပြောမှာပါ"

"ဘယ်သူက ယောကျ်ားယူမယ်ပြောလို့လဲ ညီမလေးက အပျိုကြီးလုပ်ပြီး အမေ အဖေနဲ့ ကိုလေးတို့ကို လုပ်ကျွေးမှာ"

"ပါးစပ်ကပဲပြောတာ"

"တကယ်ပြောတာ ကိုလေးက"

"တကယ်ပြောပြော မပြောပြော နားထောင်"

"အိမ်ထောင်တစ်ခုပြုတော့မယ်ဆိုရင် ကွာသုံးကွာ, ပါသုံးပါ, ချာသုံးချာ, ရှောင်ရမယ်တဲ့"

"ကိုလေးစကားတွေက ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး"

"အေး. . . ကိုလေး ရှင်းပြမယ် သေချာ နားထောင်"

"ကွာသုံးကွာမှာ နံပါတ်တစ် "ကွာ" က ဘာသာအယူဝါဒ ကွာတာကိုပြောတာ၊ ကိုယ်နဲ့ ဘာသာအယူကွာတဲ့သူဆိုရင် မယူရဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်။ ယူမိရင် ရေရှည်ဆိုရင် ထိခိုက်လာနိုင်တယ်"

နံပါတ်နှစ်"ကွာ"က လူမျိုးကွာတာကို ပြောတာ၊

"လူမျိုးကွာတာကို ယူမိရင်လည်း ရေရှည်မှာ နင်တို့ လူမျိုးကတော့ ဘာ. . ငါတို့ လူမျိုးကတော့ဖြင့် ဘာဆိုပြီးဖြစ်လာတတ်တယ်"

"ကိုလေး ညီမလေး တစ်ခုမေးမယ်နော်"

"အင်း. . . မေး"

"လူမျိုးတော့မတူဘူး ဘာသာတူတယ်ဆိုရင်ကော"

"အဲဒါဆိုရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့"

"နောက်ဆုံးကွာတာက နယ်မြေဒေသကွာရင်လဲ စဉ်းစားသင့်တယ်. . ဥပမာကွာ နင်တို့ ရန်ကုန်သူ ရန်ကုန်သားတွေ အကျင့်ကိုက ဆိုပြီး ဖြစ်လာတတ်တယ်"

"နောက်ပြီး 'ပါသုံးပါ' ဆိုတာက ဘာလဲ ကိုလေး"

"နေဦး ပါသုံးပါ ကို မပြောခင် မြဲငါးပါး ဆိုတာ ရှိတယ်ညီမလေး"

"ကိုလေး ရွတ်ပြမယ်နော် နားထောင်"

မယားနှင့်လင်၊ ပြစ်ရှာမြင်၊
နေ့စဉ် တွေ့စမြဲ။
ဆရာဒကာ၊အပြစ်ရှာ၊
လွယ်စွာတွေ့ စမြဲ။
တပည့်ဆရာ၊ အပြစ်ရှာ၊
လွယ်စွာ တွေ့စမြဲ။
စိုးရပြည်သူ၊ ပြစ်ရှာမူ၊
လွယ်ကူတွေ့ စမြဲ။
တဖက်သားသူ၊
ပြစ်ရှာမူ၊ ထိုသူပြစ်ရှိမြဲတဲ့။

"ရှင်းပါတယ်နော် ညီမလေး"

"အင်း ရှင်းပါတယ် ကိုလေးရဲ့"

"တကယ်တော့ ညီမလေးရယ် အပြစ်မမြင်ဘဲ ချစ်ခင်တာလဲ ဒီစိတ်ပဲ၊ အပြုံးမမြင်တော့ဘဲ မုန်းချင်တော့လဲ ဒီစိတ်ပဲမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ ကိုလေး"

"အဲဒီတော့ စာလိုပြောရရင် **ယောနိသော မနသိကာရပေါ့။ နှလုံးသွင်းကောင်းရင်** (ဒါမှ မဟုတ်) နှလုံးသွင်းကောင်းဖို့ ကျင့်ထားရင် ဒီစိတ် ကို အနိုင်ရမှာပဲ ညီမလေး"

"ကိုယ့်စိတ်ကို အနိုင်ရရင် ပြီးပြီပေါ့၊ ကောင်းတဲ့ဘက်ကချည်းပဲ တွေးတတ်ပြီပေါ့"

"ဒါက ကြုံလို့ပြောတာနော်၊ **တို့ ပါသုံးပါကို ဆက်ပြောရအောင်"**

"ပထမပါက အိမ်ထောင်ရေးကို ထိခိုက်လာနိုင်လောက်တဲ့ ရောဂါ ပါလာတဲ့ သူဆိုရင်လဲ မယူရဘူးတဲ့"

"ယူတော့ဘာဖြစ်လဲလို့ မေးစရာရှိတယ်"

"ယူမိတော့တော်ကြာ အိမ်ထောင်သုခ မဟုတ်ဘဲ အိမ်ထောင်ဒုက္ခဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ကိုလေးနဲ့ တက္ကသိုလ်အတူတက်ခဲ့တဲ့ တစ်ချို့သူငယ်ချင်း တွေဆိုရင် အခုဒုက္ခရောက်နေကြတယ်လို့ကြားရတယ်"

"နောက်တစ်ခုက ဆွေမျိုးသားချင်းတွေအများကြီးပါတဲ့ သူဆိုရင်လဲ ရှောင်တာကောင်းတယ်တဲ့"

"ကိုယ်ယူထားတာက တစ်ယောက်ထဲ ကျွေးရတာက အများကြီးဆိုရင် ကြာတော့ ငြိုငြင်လာတတ်တယ်"

"နောက်ဆုံး 'ပါ' က ရာဇဝတ်မှုတွေပါလာတဲ့ သူဆိုရင်လဲ မယူနဲ့တဲ့၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ အမှုတွေဖြေရှင်းနေရတာနဲ့ စီးပွားရေးတွေ ထိခိုက် စသဖြင့် စိတ်မချမ်းသာရဘူးပေါ့"

"ကိုလေးက ညီမလေးကို သီလရှင်ကျောင်းအရောက်ပို့နေပြီနဲ့ တူတယ်"

"ဘာလဲ ခုနဘဲ အပျိုကြီးလုပ်တော့မယ် ဆိုပြီးတော့"

"အင်းပါ နောက်တစ်ခု ရှင်းပါဦး"

"နောက်တစ်ခုက ချာသုံးချာတဲ့ **စီးပွား**

ရေးချူချာတဲ့ သူ့ရယ် ပြီးတော့ စီးပွားရေး အမြင် နုံချာ တဲ့သူ့ရယ်ကိုရှောင်ပါ"တဲ့။

"ပိုက်ဆံတော့ရှိပါရဲ့ ဘာစီးပွားရေးမှ မလုပ်တတ်တော့ ရှိတာလေး ထိုင်စားကုန်ရော ဒီလိုဖြစ်တတ်တယ်"

"နောက်ဆုံးတစ်ခုက အတော့်ကို အရေးကြီးတယ် ညီမလေးရေ"

"အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ ချာတဲ့ သူဆိုရင်တော့ ဝေးနိုင်သမျှ အဝေးဆုံးကရှောင်ပါတဲ့ ညီမလေးရဲ့"

"ဒါပါပဲ ညီမလေးရယ် ညီမလေးရဲ့ မွေးနေ့အတွက် ကိုလေးရဲ့ စကားလက်ဆောင်"

"ညီမလေးအတွက် စကားတွေက တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါဘူး ကိုလေးရယ်"

"ကိုလေးတို့က ဝတ္တရားရှိတဲ့တိုင်း ပြောပြီးပြီနော်၊ ညီမလေးကိုယ်တိုင် ရွေးတတ်ဖို့ပဲ လိုတော့တယ်၊ အရွေးနပ်မှ ချမ်းသာမှာနော်"

"ကိုလေး ဒါတွေရွေးနေလို့ ခုလို လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာမဟုတ်လား"

"မယူချင်လို့ပါနော်"

"ဒါနဲ့ တစ်ခုမေးရဦးမယ် ကိုလေးမွေးနေ့က ဘယ်နေ့လဲ"

"၆ လပိုင်း ၆ ရက်နေ့လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကိုလေးကိုလဲ လက်ဆောင်ပြန်ပေးချင်လို့"

"ဘာလက်ဆောင်လဲ"

"အင်း ကိုလေးပြောပြတဲ့ အပြစ်တွေ အားလုံးကင်းတဲ့ မမလေး"

"ဒီကောင်မလေး နောက်စရာမှတ်လို့ အေး အေး လွတ်အောင်ပြေး"

"ဖေကြီးမေကြီးတို့ရေ လုပ်ပါဦး ဒီမှာ ကိုလေးက လိုက်ရိုက်နေလို့"

"ဟဲ့ ဟဲ့ ဒီမောင်နှမ စကားပြောနေရာက ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ"

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မေကြီးရ ကိုလေးကို နောက်နေတာပါ"

"အမေ သားအပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်"

"အေးအေး စောစောပြန်လာနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ"

"အေးပါ ပြန်လာမှ ခေါင်းကို ခေါက်ဦးမယ်"

အမေ့အနားမှနေ၍ လျှာထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုပြောင်ပြနေသော ချစ်စရာ ညီမလေးကို တစ်ဘဝလုံး လှုစေချင်သောစိတ်ဖြင့် လက်သီးဆုတ်ပြခဲ့သော. . . .

လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်း အိမ်ထောင်ပန်း ဆင်မြန်းနိုင်စေသော်. . .။

လူအေး(တမာမြေ)

ကြွေ့ပျက်အောင်တော့ မကလက်လိုက်ပါနဲ့

r|kaomufu ,f

[ဖားကန့် -တိုင်းရင်းဆေး]

ဖားကန့်မြို့နယ်၊ နန့်ရေတောင်ရွာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ဆောက်လုပ်စဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ ရွာအိမ်ခြေကလည်းနည်း၊ စီးပွားရေးကလည်းသိပ်အဆင်မပြေသဖြင့် ကျောင်းဆောက်ရာတွင် လိုအပ်သောငွေကြေးအတွက် အခြားရွာများသို့ အလှူခံထွက်ရလေ၏။ အလှူခံခြင်းမှာလည်း တစ်လလျှင်(၃)ရက်ဖြင့် တစ်နှစ်လုံးထွက်ရ၏။ အလှူခံထွက်ရာ၌ ဒေါ်ဖြူတင်ဦးဆောင်သော (က)အဖွဲ့နှင့် ဒေါ်အိနိုင်းဦးဆောင်သော (ခ)အဖွဲ့တို့(၂)ဖွဲ့ခွဲ၍ထွက်ကြ၏။ တစ်ဖွဲ့လျှင်အမျိုးသမီး(၁၀)ယောက်စီပါဝင်ပြီး၊ ရွာစဉ်၊ မှော်စဉ် အလှူခံထွက်ရလေသည်။

အလှူခံမှပြန်လာသောအခါ ရရှိသောငွေများကို ဆရာတော်နှင့်ဂေါပကအဖွဲ့ထံ အပ်နှံရလေ၏။ (က)အဖွဲ့မှအလှူခံရငွေသည် (ခ)အဖွဲ့ ထက်အမြဲတမ်းပိုရလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အလှူခံရငွေမှာ တစ်ဝက်ခန့်ကွာလေသည်။ တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့အပြိုင်အဆိုင်မို့ အလှူခံရငွေ အမြဲတမ်းနည်းနေခြင်းကို ဝါရင့်သဘာရင့်အပျိုကြီး ခေါင်းဆောင်ဒေါ်အိနိုင်းမှာ မကျေနပ်လှပေ။

တစ်နေ့ဒေါ်ဖြူတင်တို့ အဖွဲ့ မရှိခိုက်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပင် ဒေါ်အိနိုင်းက သူမ၏ အဖွဲ့အား သင်တန်းပေးနေလေသည်

"ငါတို့ဒီတစ်ခေါက်အလှူခံထွက်ရင် ရိုးရိုးအလှူခံလို့တော့မဖြစ်ဘူး။ အလှူငွေထည့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သီချင်းဆိုပြီး ကသင့်ရင်ကပြရမယ်။ မျက်နှာကိုပြုံးချိုနေပြီး ဆုပေးတွေကစုံနေအောင် ပေးတတ်ရမယ်။----"စသဖြင့်သင်တန်းပေးနေသည် ကိုဆရာတော်ကြားလေသောအခါ-

"ဒကာမ-အိနိုင်းလာဦးကွဲ့၊ ကြွေ့ ရရနဲ့အလှူခံတာပဲကောင်းပါတယ်။ ရချင်သလောက်ရပေါ့။ လှူတဲ့သူလည်း သူတို့တတ်အားသရွေ့လှူပါစေ" တဲ့။

နောက်ပြီးဆရာတော်က ဒေါ်အိနိုင်းကိုခပ်ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ပြီး ပြောသည်မှာ

"အင်း-အိနိုင်း-အိနိုင်း၊ အခုလို နင့်တပည့်တွေကိုသင်တန်းပေးနေတော့ -အခုအဖြစ်နဲ့ခပ်ဆင်ဆင် မြစ်ကြီးနားမြို့ နောင်ခမ်းကြီးရွာကရှမ်းအဖွားကြီးကို သွားသတိရမိတယ်။"

"ထိုအကြောင်းလေးအကျယ်သိပါရစေဘုရား" ဟုဒေါ်အိနိုင်းနှင့် သူ၏တပည့်များက လျှောက်လေရာ ---

"အေး နားထောင်ကွဲ့ ၊ပြောရတာပေါ့။ အဲဒီအဘွားကြီးက ဆန်စက်ပိုင်ကွဲ့။ သူ့လင်သားကမရှိတော့ဘူး။သမီးတွေကလည်းအများကြီး။ အိမ်ထောင်မကျသေးတဲ့ အပျိုငယ်၊ အပျိုလတ်၊ အပျိုကြီးအို၊ အပျိုကြီးဟိုင်းတွေကလည်း မနည်းလှဘူး။ အဖွားကြီးက ဒီသမီးတွေကိုကြည့်ပြီး ရင်လေးနေပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်သူတို့ ကိုလည်း အိမ်ထောင်ချပေးချင်တယ်မိမိသေသွားရင်--ကျန်ခဲ့မယ့်သမီးတွေအတွက် ရင်လေးနေပုံပါပဲ"

တစ်နေ့တော့ အဖွားကြီးက သူ့သမီးတွေကို အလိုမကျခြင်းများစွာဖြင့်ပြောတယ်--

"ငါ့သမီးတို့ -ညည်းတို့အားလုံးအလှတွေပြင်နေရုံနဲ့ လင်မရနိုင်ဘူးတော့။ အချိန်တန်တော့လည်း လင်ယူကြမှာပါ။ ဟိုရွှေ့ဒီရွှေ့သိပ်ရွှေ့မနေနှင့်ကြွေ့နဲ့ ခပ်တည်တည်ကြီးမနေနဲ့ ဟဲ့ကြွေ့ပျက်အောင်လည်း မကလက်နဲ့ပေါ့ သမီးတို့ရယ်''တဲ့ ။

ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်နေသော အိနိုင်းတို့အဖွဲ့ အား ဆရာတော်ထပ်မံမိန့် သည်မှာ---

"အလှူခံတာလည်းခံပေါ့ကွယ်။ကြွေ့ပျက်အောင်တော့ကလက်တက်တက်မလုပ်လိုက်ကြပါနဲ့"ဟူသတည်း။

မိုးသောက်ကြယ်[ဖားကန့် -တိုင်းရင်းဆေး]

လွတ်အောင် မရုန်းနိုင်သေးသော်လည်း

သန်းသန်းတင့်

ကျွန်မအိပ်ရာမှ နိုးထလာချိန် ကြေးစည်သံလွင်လွင်၊ ကြားရစမြဲပင်၊ ဆွမ်းခံသံဃာတန်းများ ကြွလာသော နံနက် ၅ နာရီရှိပြီဆိုတာ နာရီမကြည့်ရဘဲ သိရပါသည်။ ကသောကမြော အိပ်ရာမှထ၊ စောင်၊ ခြင်ထောင်သိမ်းပြီး၊ လျှပ်စစ်ထမင်းအိုးခလုပ်နှိပ်ရသည်။ ဓာတ်ငွေ့မီးဖိုဖွင့်ပြီး ရေနွေးအိုးတည်ရသည်၊ ဤအလုပ်နှစ်ခုလုပ်ပြီးမှ သွားတိုက် မျက်နှာသစ်ရပါတော့သည်။

ရေနှင့် ထိတွေ့ရသောအေးမြမှုကို ခံစားရင်း မိမိဘဝအေးမြပြီး အနာကင်း၊ ဘေးရှင်းသကဲ့သို့ သတ္တဝါများ၊ အေးမြကြပါစေ၊ အနာကင်း၊ ဘေးရှင်းကြပါစေ၊ ထို့အတူ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း တစ်မြို့ထဲနေကြသော်လည်း အိမ်ထောင်ခွဲဖြစ်သူ သားကြီးနှင့် သူ့ဇနီး၊ ရေခြားမြေခြား၌ အလုပ်လုပ်နေသော သားငယ်နှင့် ပညာသင်နေသောသမီး ရပ်ဝေးရပ်နီး ဆွေမျိုးများ၊ မိတ်ဆွေများ စသည်တို့ကို မနောဖြင့်မေတ္တာပို့သရပါသည်။

ယခုအခြေအနေ အချိန်အခါသည် ရောဂါဘယများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တိုးပွားလာနေပြီး ကြက်ငှက်တုပ်ကွေး၊ **A(H1N1)** လူတုပ်ကွေး၊ ရောဂါစုံတို့သည် ကူးစက်ပျံ့နှံ့လွယ်တာကြောင့် စိုးရိမ်သောကများ တငွေ့ငွေ့ လောင်မြိုက်နေပါသည်။ ရပ်ဝေးနေသော သားသမီးတို့အတွက် စိုးရိမ်မိသကဲ့သို့ ကိုယ့်အတွက်လည်း သေမင်းက အချိန်မရွေး ဆွဲခေါ်ယူသွားနိုင်ပေသည်။ ကိုယ့်အနီးအနား၌ သေမင်း စောင့်နေသည့်အလား ထင်မှတ်နေပါသည်။ မိသားစုလေး ရှင်ကွဲကွဲနေရာက သေကွဲကွဲရမှာ ကြောက်နေမိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် မေတ္တာဘာဝနာအထပ်ထပ်ပွားမိပါသည်။ သတ္တဝါများနှင့် မိသားစုဝင်များအား မေတ္တာပို့သပြီးမှ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းသွားပါသည်။

ကျွန်မက ဆွမ်းတော်ပွဲပြင်ပါသည်။ ဘုရားပန်းလဲလှယ်ပါသည်။ ကျွန်မခင်ပွန်းက သောက်တော်ရေပြင်ပါသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီး ထွန်းညှိပါသည်။ နှစ်ဦးအတူ ငါးပါးသီလ ခံယူဆောက်တည်ကြပါသည်။ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆွမ်း၊ ဖယောင်းတိုင်မီး ကပ်လှူပူဇော်ကြပါသည်။

'သင်ချစ်သားတို့ ကြောက်ရွံ့တဲ့အခါမှာ ငါဘုရားဂုဏ်တော်ပွားများပါ၊ ငါဘုရားဂုဏ်တော်ပွားရင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းသွားပါလိမ့်မယ်' ဟု ဓဇဂ္ဂသုတ္တန်မှာ မြတ်စွာဘုရားဟောထားသည်ကိုလည်း သတိရမိပါသည်။

ယခုအချိန်၌ ကျွန်မ၏ လိုအင်ဆန္ဒ အကြီးမားဆုံးသည် ဘေးရန်မှန်သမျှ ကင်းရှင်းချင်သော ဆန္ဒပင်ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားကို အာရုံပြုပြီး မြတ်စွာဘုရား၏ အရဟံဂုဏ်တော်ကို ပွားများပါသည်။ အချိန်မရသဖြင့် တစ်ခဏသာ ပွားများပြီး တစ်နေ့တာအတွက် လုပ်ငန်းစရန် ဘုရားခန်းမှ ထရပါတော့သည်။

အကြော်မုန့် (တစ်ခါတစ်ရံပဲပြုတ်)နှင့် ထမင်းပူပူပြင်ဆင်ပြီး နံနက်စာစားကြပါသည်။ ထမင်းစားကြပြီး ကျွန်မက ဟင်းချက်ရပါသည်။ ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးရပါသည်။ ခင်ပွန်းက ရေမိုးချိုး၊ အလုပ်ခွင်သွားဖို့ ပြင်ဆင်ရပါသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးစလုံး အသက် ၆၀ ပြည့်ဝန်ထမ်းဘဝမှ အငြိမ်းစားယူပြီးကြသော်လည်း မငြိမ်းနိုင်သေးပါ။ ခင်ပွန်းကပြင်ပကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်ဝင်လုပ်နေရသည်။ ကျွန်မက အငြိမ်းစားယူ၍မရသေး၊ ရာသက်ပန် အိမ်ရှင်မ အလုပ်များလုပ်ကိုင်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ထမင်းချိုင့်ဆွဲပြီး ထွက်သွားချိန်မှာတော့ ကျွန်မက အိမ်ရှေ့တံခါးပိတ်၊ သော့ခတ်လိုက်ပါသည်။

တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်တော့မှ အစာကျက်အိမ်မှ အစာဟောင်းတို့ကို ထုတ်စွန့်ရပါသည်။ အသက်ရှည်သမျှ အနှစ်နှစ်၊ အလလ တစ်ခါမှ မဆေးကြောရသော အစာအိမ်တွင်းမှ ဤအစာဟောင်းသည် စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ အနံ့ကလည်း နံစော်ပုပ်ဟောင်နေပါသည်။

အစာသည် မျိုသွင်းစဉ်က တစ်နေရာ ထွက်ယိုသည်က ကိုးနေရာ၊ မျိုသွင်းစဉ်က လူပုံအလယ် ထွက်ယိုသည်က လူမြင်မခံ၊ ပုန်းကွယ်ရာ မျိုသွင်းစဉ်က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်၊ ထွက်ယိုသည်က ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့၊ မျိုပြီးတစ်ညဉ့်အကြာ၊ ယိုထွက်လာသော အစာသည် စက်ဆုပ်စရာ၊ ရွံစရာ၊ မသတီစရာ၊ ကောင်းပေသည်။ ကိုးနေရာထွက်ယိုသည်များသည် စက်ဆုပ်စရာအတိပေတကား။

အစာသစ်အိမ်၌ အစာထည့်ပြီး ကျေပြီးသော် အရည်တစ်ခြား အဖတ်တခြား ကွဲပြားသွားသည် အဖတ်သည် အစာဟောင်းအိမ်သို့ကျင်ကြီးအဖြစ်ရောက်သည်၊ အရည်သည် စည်ပေါင်းအိမ်သို့ ကျင်ငယ်အဖြစ်ရောက်သည်။ နံစော်လှသည်၊ ရွံစရာအတိဖြစ်၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကို သန့်စင်ရေး အမြဲလုပ်နေရသည်။ အမွေးနံ့သာ ဆွတ်ဖြန်းပေးရသည်။ ခန္ဓာရှိသရွေ့ တင့်တယ်မှုရှိရန်လုပ်နေရပေတော့မည်။

ခန္ဓာအတွက် ပြီးပြန်တော့ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရသည်။ လျှပ်စစ်မီးလာရင် မီးပူတိုက်ရသည်။ အဝတ်လျှော်ဖွပ်ရသည်၊ ရေသန့်ဗူးကားကို စောင့်ပြီး ရေဗူးယူရသည်၊ သတင်းစာစောင့်ယူရသည်၊ အလှူခံများ တံခါးလာခေါက်သည့်အခါ အလှူငွေထည့်ရသည်။

နေ့လယ်စာကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းစားရသည်၊ ထမင်းပုဂံထဲတွင် ဟင်းများစုပုံပြီး ထပ်ယူမထည့်တော့ဘဲ ဤထမင်းဟင်းလျာကို လှပရေဆင်းပြည့်ဖြိုးခြင်းငှာ မသုံးဆောင်ပါဘူး၊ ခန္ဓာကိုယ်အသက်ရှင်ရေးအတွက်သာ မှီဝဲစားသုံးပါသည်ဟု ဆင်ခြင်ကာ တထိုင်တည်းအပြီးစားလိုက်တော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အခန်းတံခါးသော့ပိတ်ပြီး လိုအပ်သောပစ္စည်းများ ထွက်ဝယ်ရသည်။ လူမှုရေးကိစ္စများအတွက် သွားလာရသည်၊ ဤသို့အိမ်ထောင်သည်ဘဝ၊ ကိစ္စများမြောင် လုပ်ကိုင်ရင်း ညနေ ၅ နာရီထိုးပါတော့သည်။ အလုပ်မှပြန်လာသောသူ၊ အဆာပြေစားဖို့ ကော်ဖီနှင့်မုန့် အဆင်သင့်ပြင်ထား

ပေးရသည်။

နှစ်ယောက်အတူ အဆာပြေ စားသောက်ကြပြီး ကျွန်မညစာအတွက် ပြင်ဆင်ရပါသည်။ ခင်ပွန်းက အမောဖြေ၊ ခြေဆန့်လက်ဆန့်လဲလျောင်းရင်း သတင်းစာဖတ်သည်။ စာအုပ်ဖတ်ပါသည်။

ညစာစားကြပြီး လျှပ်စစ်မီးလာရင်တီဗွီဖွင့်ကြည့်ကြသည်။TVကြည့်ရင်း၊ သတင်းစကားများဖလှယ်ကြသည်၊ အွန်လိုင်းမှပြောခဲ့ရသောသားငယ်နှင့် သမီးတို့အကြောင်းခင်ပွန်းကပြောပြသည်။ မီးမလာသည့်အခါ နှစ်ယောက်သား စကားစမြည် ပြောကြသည်။ ဖတ်ပြီးစာများ တလှည့်စီပြောပြကြသည်။

အိပ်ရာမဝင်မီ နှစ်ဦးအတူ ငါးပါးသီလခံယူဆောက်တည်ကြပြန်ပါသည်။ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်းညှိကပ်လှူပူဇော်ကြပြန်ပါသည်။ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် ဘုရားရှိခိုးဖြစ်ပါသည်။ မေတ္တာသုတ်၊ ခန္ဓသုတ်၊ မောရသုတ်၊ ဝဋ္ဋသုတ်၊ မဟာသရဏဂုံတော်ကြီးတို့ကို ရွတ်ဆိုပူဇော်ကြပါသည်။ အချိန်ရသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်များကို ပွားများကြပါသည်။

အရဟံ-ကိလေသာ ကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ဆိတ်ကွယ် ရာအရပ်၌ပင် မကောင်းမှုကို ပြုတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရား၊ လူမင်း နတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းနှင့်တကွ လူနတ်ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား။

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-သိစရာအားလုံးတို့ကို အမှန်အတိုင်း ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊

ဝိဇ္ဇာစရဏ၊ သမ္ပန္နော-အသိဉာဏ်ရော အကျင့်ပါ ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား

သုဂတော- ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ကောင်းသော နိဗ္ဗာန်သို့ ကြွတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊

လောကဝိဒူ-လောကသုံးပါးကို သိတော် မူသော မြတ်စွာဘုရား၊

အနုတ္တရောပုရိသ ဒမ္မသာရထိ-ဆုံးမထိုက်သော သတ္တဝါတို့ကို အတုမရှိ ဆုံးမတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား၊

သတ္ထာဒေဝ မနုဿနံ-နတ်လူတို့၏ ဆရာတစ်ဆူဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

ဗုဒ္ဓေါ-သစ္စာလေးပါးကို ကိုယ်တိုင်လည်း သိတော်မူ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း သိအောင် ဟောတော်မူအပ်သော မြတ်စွာဘုရား၊

ဘဂဝါ-ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား

ဤသို့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိပွားများကြပြီး ကိုယ်စီအိပ်ခန်းဝင်ကြပါသည်။ ကျွန်မသည် အိပ်ရာပေါ်၌ စန့်စန့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ပက်လက်နေကြည့်ပြီး တစ်နေ့နေ့တော့ ဤသို့ အနေအထားရောက်လာမည် ဘယ်တစ်နေ့သာ မသိဟု ဆင်ခြင်မိပါသည်။

ဘဝအသစ်ဖြစ်ခြင်းမှ ခန္ဓာတို့၏ ရင့်ရော်ဟောင်းနွမ်းခြင်းသို့ ရောက်နေပေပြီ၊ အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ လျော့ရဲခြင်း၊ မျက်စိမှုန်ပြီး ဖောက်ပြန်ခြင်း၊ ဆံပင်ဖြူခြင်း၊ အရေတွန့်ခြင်း၊ ပိန်ချိုင့်ရှုံ့တွ၊ အဆင်းမလှခြင်း၊ ခွန်အားဆုတ်ယုတ်ခြင်း၊ ဒူးနာခြင်း မူးမော်ခြင်း၊ သတိ၊ ပညာကင်းကွာခြင်း၊ သူတစ်ပါးတို့က အဖွားကြီးဟုခေါ်ကြခြင်းစသည့် ဇရာဒုက္ခများစွာနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပါသည်။ သေခြင်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ဆောင်ပို့နေကြပေပြီ၊ လူမှုဘဝ ဒုက္ခမျိုးစုံမှ လွတ်အောင် မရုန်းနိုင်သေးသော်လည်း တစ်နေ့တာအတွက် စတုရာရက္ခတရားတို့ကို ပွားများနေမိပါတော့သတည်း။

သန်းသန်းတင့်

မျက်နှာဖုံးမှအဆက်

စိတ်သည် ဝိညာဏက္ခန္ဓာဖြစ်၏။ စိတ်သည် အာရုံကိုသိတတ်သော-ခံစားတတ်သော သဘောလက္ခဏါအနေဖြင့် တစ်ခုသာရှိသော်လည်း ဖြစ်ပေါ်ရာဌာနအမျိုးအစားကိုလိုက်ပြီး စိတ် ၈၉ ပါးရှိသည်။ စိတ် ၈၉ ပါးကို 'စိတ်တစ်ခုယုတ်ကိုးဆယ်'ဟုဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပါယ်မှာ စိတ်တစ်ခုယုတ်လျော့နေသော ကိုးဆယ် (၈၉)ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ အမှတ်မှားကား "စိတ်တစ်ခု၊ ရုပ်ကိုးဆယ်"ဟူ၍ လွဲမှားစွာသုံးစွဲ၊ ပြောဆိုရေးသားနေကြသည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိသည် ဆောင်းပါးများရေးကာ ရှင်းလင်းတင်ပြခဲ့ဖူးပါ၏။

စိတ်ကိုအကျယ်ပွားက ၁၂၁ ပါးရှိကြောင်း အဘိဓမ္မာသင်ဖူးသူများ၊ လေ့လာထားသူများ သိကြပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်ရာ ၁။ ရူပက္ခန္ဓာ(ရုပ်အစု)၊ ၂။ ဝေဒနာဒုက္ခန္ဓာ(ဝေဒနာအစု)၊ ၃။ သညက္ခန္ဓာ(သညာအစု)၊ ၄။ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ(သင်္ခါရအစု)၊ ၅။ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ(ဝိညာဏ်အစု-စိတ်အစု)ဟူ၍ ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်သည်။

ခန္ဓာငါးပါးသည် 'အရှိတရား'ဖြစ်သည်။ မိမိတို့တွင် ရုပ်ရှိသည်။ ဝေဒနာတွေရှိသည်။ သညာတွေရှိသည်။ သင်္ခါရတွေရှိသည်။ ဝိညာဏ် (စိတ်)ရှိသည်။

(ဂ)

ရုပ် ၂၈ ပါးရှိရာတွင် ပထဝီဓါတ်(မြေဓါတ်)၊ အာပေါ(ရေဓါတ်)၊ တေဇော(မီးဓါတ်)၊ ဝါယော(လေဓါတ်)တို့က ဦးဆောင်သည်။ ဓါတ်ကြီးလေးပါးဟုခေါ်သည်။ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော အခြေခံရုပ်များဖြစ်၍ 'မဟာဘူတရုပ်လေးပါး'ဟုခေါ်သည်။ မဟာ= ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော၊ ဘူတ= ထင်ရှားသော၊ အခြေခံကျသောရုပ်။

ဓါတ်လေးပါးတို့၏ သဘောလက္ခဏာ

- ပထဝီဓါတ်သည် မာခြင်း+ပျော့ခြင်းလက္ခဏာရှိသည်။ ရုပ်တစ်ခုကို ကိုင်တွယ်ကြည့်လျှင် မာနေတာကိုတွေ့ရမည်၊ ပျော့နေတာကိုတွေ့ရမည်။
- အာပေါဓါတ်သည် ဖွဲ့စည်းခြင်း+ယိုစီးခြင်းလက္ခဏာရှိသည်။ မြေအစိုင်အခဲ၊ သံအစိုင်အခဲစသဖြင့် ရုပ်အစိုင်အခဲ၊ အစုအဝေးပေါင်းစည်းနေခြင်းသည် အာပေါဓါတ်၏ ဖွဲ့စည်းခြင်းသတ္တိကြောင့်ဖြစ်သည်။ မျက်ရည်ကျခြင်း၊ သွေးထွက်ခြင်း၊ နာရည်ယိုခြင်း၊ ချွေးထွက်ခြင်း၊ တံတွေး စသည်တို့မှာ အာပေါဓါတ်၏ ယိုစီးခြင်းသဘောလက္ခဏာဖြစ်သည်။ မြေစိုင်ခဲကို ရေဖြင့်လောင်းဖျော်လိုက်ပါက ပျော်ကျသွားခြင်းဖြင့် သိနိုင်၏။
- တေဇောဓါတ်သည် ပူလောင်ကျွမ်းခြင်း၊ ဥဏှတေဇောနှင့် အေးခဲဆွေးမြေ့ခြင်း၊ သီတတေဇောဟူ၍ လက္ခဏာနှစ်မျိုးရှိသည်။ တေဇောဟုဆိုလိုက်လျှင် မီးဓါတ်၊ အပူဓါတ်ကိုသာ သိကြသည်။ လောင်ကျွမ်းပျက်စီးခြင်း မီးကိုသာ တေဇောဟုထင်မှတ်တတ်ကြသည်။ အမှန်မှာ အေးခဲဆွေးမြေ့ခြင်းသည်လည်း တေဇောဓါတ်ပင်ဖြစ်သည်။ သီတတေဇောဟုခေါ်၏။ စက္ကူတစ်ရွက်ကို မီးရှို့လိုက်လျှင် လောင်ကျွမ်းသွားသကဲ့သို့ ရေထဲစိမ်လိုက်လျှင်လည်း ဆွေးမြေ့စုတ်ပြဲသွားသည် မဟုတ်လော။
- ဝါယောဓါတ်သည် ထောက်ကန်မှုသဘောနှင့် လှုပ်ရှားမှုသဘောဟူ၍ သဘောလက္ခဏာနှစ်မျိုးရှိသည်။ လူတစ်ယောက် ခါးမတ်မတ်ဆန့်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ တည်တံ့နေနိုင်ခြင်း အစရှိသည်တို့မှာ ဝါယောဓါတ်၏ ထောက်ကန်ထားမှုသဘောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ လက်ကိုကွေးခြင်း၊ ဆန့်ခြင်း၊ ခြေထောက်ကို ကွေးခြင်း၊ ဆန့်ခြင်း၊ လမ်းလျှောက်ခြင်း၊ လှုပ်ရှားကိုင်တွယ်ခြင်း စသည်များမှာလည်း ဝါယောဓါတ်၏ လှုပ်ရှားခြင်းသဘောလက္ခဏာကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

၁။ ပထဝီ=မာခြင်း+ပျော့ပျောင်းခြင်း၊
၂။ အာပေါ= ဖွဲ့စည်းခြင်း+ယိုစီးခြင်း၊
၃။ တေဇော= ပူခြင်း+အေးခြင်း၊
၄။ ဝါယော= ထောက်ကန်ခြင်း+လှုပ်ရှားခြင်း။

(ဆောင်) "ပျော့-မာ, ဖွဲ့စေး၊ ပူ-အေး ,ထောက်ကန်၊
လှုပ်ရှားပြန်၊ မှတ်ရန် ဓါတ်လေးပါး'

ဤအခြေခံ မူလဘူတ မဟာဘူတဖြစ်သော ရုပ်လေးပါး၊ ဓါတ်ကြီးလေးပါးကိုစွဲမှီ၍ စက္ခု၊ သောတ၊ ဃာန၊ ဇိဝှါ၊ ကာယ-ဟုဆိုအပ်သော မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ် စသော ရုပ်တရား ၂၄ ပါးတို့ဖြစ်ပွားလာရလေသည်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

မုံရွာနေဇာ

rx;q&mawmb&m;Bu;\ ax&0j'omoemqu

ယခင်သီတင်းပတ်မှအဆက်

တုံဂိုဏ်း, ရုံဂိုဏ်း, ဦးထုပ်ဆောင်းဂိုဏ်း

တုံရွာနေ ရှင်ဂုဏသီရိပုဂ္ဂိုလ်သည် ရွာသို့ရောက်လျှင် တရားကျမ်းဂန်ရှိတိုင်း ကျင့်ဆောင်လိုသည်ဟု တပည့်ကြီး ရှင်ဝိမလာစာရကို တိုင်ပင်ပြောဆိုလျှင် "ကျမ်းဂန်သိမြင်ပြု၍ အိုးစရည်းကြီးလုပ်ပြီးမှ အိုးငယ် ခွက်ငယ်လုပ်ပြန်မည်ဆိုသည့်အရာသည်မသင့်" ဟု ရှင်မဟာကဿပမထေရ်၏ တောထွက်ရဟန်းသုဘဒ်ကဲ့သို့ တရားကို အလွဲကျင့်လို၍ ဖျက်ဆိုသောတပည့် ဝိမလာစာရစကားကို နာယူ၍ ငမြာ-အရှင်ပညာသာရမထေရ်အစရှိသော ငါးပါးသောမထေရ်တို့နှင့် ကတိကဝတ်ဖျက်၍ အဓမ္မဝါဒီဆရာတို့၏ ဝတ်ရုံခြင်း, မလောက်သော သင်္ကန်းတစ်ဘက် လက်ကန်တော့ဝတ်၍ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ကဲ့သို့ ခါးစည်းကို ရင်ဖွဲ့လုပ်၍ စည်းပြီးလျှင် လောက်သော သင်္ကန်းကို ခြုံရုံသည်။

တုံရွာနေ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အပေါ်ခြုံကို ဒုကုဋ်ကဲ့သို့ ခေါက်၍ တင်စေပြီးမှ ရင်ဖွဲ့ကို စည်းစေ၍ အဆုံးအမသြဝါဒအာစရိယဝါဒ ပြုကျင့်ဆောင်စေသည်။ ဤတုံရွာနေ ဆရာကိုစွဲ၍ တုံနွယ် ဒုကုဋ်တင်ဂိုဏ်း အာစရိယဝါဒပေါ်ရှိပြန်လေသည်။

နောက်နောက်တိုင်လျှင် သင်္ကန်းပမာဏ မလောက်သော ဖျဉ်အနံကို တွန့်အောင်ခေါက်လိပ်၍ ရင်ဖွဲ့များလျား ကျည်းမိန်းမတို့ ဝတ်သကဲ့သို့ ငါးမြီးသင်္ဘောန်တစ်ဘက်တစ်စွန်းချ၍ဝတ်ရုံကြပြန်သည်။

ဘုရားသခင် ပညတ်ထားခဲ့သော ပရိမဏ္ဍလ, သုပ္ပဋိစ္ဆန္နသိက္ခာပုဒ်ထေရဝါဒမှ ဖောက်ပြန်၍ယူရာတွင် ဘိုးတော်ရမည်းသင်းမင်းတရားအင်္ဂါမင်းလက်ထက် သက္ကရာဇ် ၁၀၅၀ ပြည့်တွင်-

(၁) ဂါမဝါသီ ဦးထုပ်ဆောင်း တစ်ဂိုဏ်း,

(၂) ဦးထုပ်မဆောင်း ဒုကုဋ်တင် တုံနွယ် တစ်ဂိုဏ်း,

(၃) တောင်ငူ ရှင်ဝိစိတ္တာလင်္ကာရထေရ် ထေရဝါဒ သင်္ကန်းရုံတစ်ဂိုဏ်း သုံးသွယ်ဖြစ်လေသည်။

ဂိုဏ်းဆရာများ ဆိုင်ပြိုင်ပြောဆိုခြင်း

ဤသုံးဂိုဏ်းသုံးသွယ် အကွဲအပြားရှိ၍ ရုံသင့်, တင့်သင့်ဂိုဏ်း ၂ ဦးသားတို့တွင် အစကမာရ်အောင်ဘုရားဒါယကာလက်ထက် သက္ကရာဇ် ၁၀၈၀ ခုတွင် ကလဟဝိဝါဒဖြစ်ကြ၍ ဆိုင်ပြိုင်ပြောဆိုကြသော်လည်း သိသာခြားနား တရားသဘောမပြီးမပြတ်ရှိလေသည်နှင့် ဟံသာဝတီရောက်မင်းတရားလက်ထက် ဂိုဏ်းသုံးဂိုဏ်းတို့တွင် အလဇ္ဇီဂိုဏ်းတို့၏ အနွယ်အားကြီး၍ နန္ဒင်းဆိုး၊ ပေါက်ပွင့်ဆိုး၊ ပန်းဆိုးနှင့်ငါးဆူဘုံကျော်တပ်တော် ရှင်အရည်းတို့ ဝတ်ခြင်း၊ ရုံခြင်းပေါ်ရှိပြန်လေသည် အတွင်းဝယ် ထေရဝါဒဂိုဏ်း၊ အာစရိယဝါဒ ဒုကုဋ်တင်ဂိုဏ်း ၂ ဦးသားတို့လည်း သုဓမ္မာစရပ်တွင်-

(၁) ဓမ္မဝါဒီ-ကျော်အောင်စံထား ရှင်ဉာဏဝရပုဂ္ဂိုလ်

(၂) ရွှေကြက်ယက်-ရှင်ဥက္ကံသမာလာပုဂ္ဂိုလ်

(၃) သင်ပန်း- ရှင်သဒ္ဓမ္မပုဂ္ဂိုလ်

(၄) ဆင်ကျုံးတောင်-ရှင်ခေမာစာရပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်

(၁) အာစရိယဝါဒ-စစ်ကိုင်းတောင်ဘီလူး ရှင်ဉာဏသဒ္ဓမ္မပုဂ္ဂိုလ်

(၂) ကြက်သွန်ခင်း-ရှင်ဂုဏသီရိပုဂ္ဂိုလ်

(၃) ကြက်သွန်ခင်း-ရှင်ပါသန္တပုဂ္ဂိုလ်တို့

ဝိနည်းငါးကျမ်းကောက်နုတ်၍ ပြောဆိုဆွေးနွေးကြသော်လည်း အာစရိယဝါဒပုဂ္ဂိုလ်တို့က ဝိနည်းငါးကျမ်းတွင် မလာမရှိသော်လည်း တုံဆရာပြုသော ဥရဗန္ဓနပါသော စူဠဂဏ္ဌိကျမ်းကိုသာ အခိုင်အမာပြု၍ ပြောဆိုလေသည်နှင့် အာစရိယဝါဒပုဂ္ဂိုလ်တို့အယူနှင့် ထေရဝါဒအယူမတိုက်ဆိုင်ကြသဖြင့် မပြီးမပြေ ရှိရာတွင် မိုးထိကျောင်းနေ ဦးထုပ်ဆောင်း ရှင်သာရလင်္ကာပုဂ္ဂိုလ်က ကျမ်းဂန်အထူး ဆိုကြရမည်မဟုတ်ပြီ၊ ရှေးမူလ သူတကာတို့၏ အနွယ်အဆက်ချည်းဖြစ်သည်ဟု ဟံသာဝတီရောက် မင်းတရားကို စာဆက်သွင်းရာတွင် အာဏာစက်နှင့် အာစရိယဝါဒဂိုဏ်း၊ ထေရဝါဒဂိုဏ်းနှစ်ဦးသားတို့ပင် ဦးထုပ်ဆောင်းပြန်ကြရချေပြန်သည်။

ထိုသို့ဆောင်းကြရာတွင် ထေရဝါဒဂိုဏ်းတို့ကလည်း တရားမရှိသည်ကို ကျင့်ဆောင်ရသည်ဟု ကျေးလက်ရွာပြည်သို့သွား၍ ဦးထုပ်မဆောင်းဘဲ သီတင်းသုံးနေသည်။

(၁) ရှင်ဓမ္မဓရပုဂ္ဂိုလ်

(၂) ရှင်ဓမ္မဝိလာသပုဂ္ဂိုလ်

(၃) ရှင်ကလျာဏဓမ္မပုဂ္ဂိုလ်

တို့လည်း တရားကျမ်းဂန် တတ်လိမ္မာရှိသဖြင့် တရားကျမ်းဂန်မရှိသည်ကို ကျင့်ဆောင်ရသည်ဟု ဂုံညင်းနွယ်ရွာသို့လာ၍ ဦးထုပ်တို့ကို ဆုတ်ဖဲ့ပြီးလျှင် ဂုံညင်းနွယ်ရွာတွင် ထေရဝါဒအယူဖြင့် သုံးတိုက်ဖွဲ့၍ တပည့်သံဃာတို့ကို ပို့သသင်ကြား၍ နေတော်မူသည်။

ဘိုးတော် ရမည်းသင်းမင်းတရားလက်ထက် တရားကျမ်းဂန်လာရှိတိုင်း အသီးအသီး-

(၁) ငမြာ- ရှင်ပညာသာရပုဂ္ဂိုလ်

(၂) နောင်ဘ-ရှင်စန္ဒမဉ္ဇူပုဂ္ဂိုလ်

(၃) မောဂ္ဂလာန်-ရှင်ဓမ္မနန္ဒပုဂ္ဂိုလ်

(၄) ငရုံ့အိုး-ရှင်ကလျာဏဓဇပုဂ္ဂိုလ်

(၅) မိုးကောင်း-ရှင်အဂ္ဂဓသီပုဂ္ဂိုလ်

(၆) ရေမိန်- ရှင်ဂုဏသီရိပုဂ္ဂိုလ်

(၇) ကင်ပွန်းတောင်-ဓမ္မနန္ဒပုဂ္ဂိုလ်

(၈) တဘက်ဆွဲ-ရှင်ဉာဏမဉ္ဇူပုဂ္ဂိုလ်

တို့သည် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်ကို အားထုတ်တော်မူ၍ သိဿာနုသိဿတို့အား မြစ်လိုသော်ငှာ ဝိနည်းကျမ်းဂန်လာအတိုင်း အဆုံးအမ သြဝါဒပေးတော်မူသဖြင့် ရှင်မဟာကဿပ၊ ရှင်မဟာယသ၊ ရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿတို့၏ အနွယ်အဆက် ထေရဝါဒချည်းဖြစ်သည်နှင့် အင်းဝကာလဝိပ္ပတ္တိသက္ကရာဇ် ၁၁၁၃ ခု တန်ခူးလတွင် တိမ်းယိမ်းလေသည့်နောက် အလဇ္ဇီအဓမ္မဝါဒီသာ အားကြီးရှိသည်အခိုက် သက္ကရာဇ် ၁၁၁၅ ခု မြန်မာတို့၏ ဦးစွန်းပေါ်ထွန်းလာသော ကုန်းဘောင်ပြည်ကြီးကို အစိုးရသော အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် ရာမညတိုင်းတလိုင်းသုံးရပ်နှင့်တကွ ကိုးစော်ဘွားကို ချုပ်အုပ်ပိုင်သတော်မူသည်အတွင်းဝယ် 'အရပ်ရပ်အမြို့မြို့ သံဃာတော်တို့ အယူကွဲပြား တရားကျင့်ဆောင်ကြသည့် အရာသည် ဘုရားတရားတော် ဤသို့မရှိရာ' ဟု တွေးဆယူငင်ဆင်ခြင်တော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာတို့ကို မေးလျှောက်ရာတွင် အာစရိယဝါဒ ဘော်ပြယူလေ့ရှိသော တုံရွာနေ ရှင်ဂုဏသီရိပုဂ္ဂိုလ်၏ အနွယ်အဆက် အတုလယသပုဂ္ဂိုလ်သည် သီဟိုဠ်ကျွန်းဝဋ္ဋဂါမဏိမင်း၏ ဆရာ အဘယဂိရိကျောင်းနေ ပုဂ္ဂိုလ်မဟာတိဿမထေရ်ကဲ့သို့ ဝိနည်းငါးကျမ်းမှ အလွတ်စူဠဂဏ္ဌိကျမ်းဥရဗန္ဓနဒုကုဋ်တင်သာ လာရှိကြောင်းကို ပြောဆိုရာတွင် အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် 'သုံးဂိုဏ်းသုံးသွယ် အကွဲအပြားမရှိစေနှင့်၊ အညီအညွတ် ရဟန်းသံဃာဒုကုဋ်တင်နွယ်ချည်းဖြစ်စေ' ဟု အာဏာတော် တစ်ချက်တည်း ထားသော်လည်း ထေရဝါဒအယူရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ပါရှိပြန်သဖြင့် တရားရှိသည်ကို ကျင့်လိုသည်

ဟု ထေရဝါဒပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စကားလွင့်ပါး၍ ရွှေနားတော်ကြားလျှင် 'ဤဒုကုဋ်တွင် အာစရိယဝါဒလည်း ဘုရားအလိုတော် သိက္ခာပုဒ်နှင့် မညီမညွတ်ရှိဟန်ရှိသေးသည်' ဟု ကြံစည်တော်မူသည်နှင့် 'ဘုရားတရားဟုတ်မှန်ရာ ဖြစ်စေဦးမည်' ဟု ကြံစည်တော်မူသည်အတွင်း ရွှေနန်းစည်းစိမ် ၈ နှစ် သက္ကရာဇ် ၁၁၂၃ ခုတွင် အနိစ္စရောက်သည်နှင့် အနှစ် ၂၀ ကျော်အောင် အာစရိယဝါဒ ထွန်းပ၍ ရှိပြန်လတ်သော်-

အတင်-အရုံ ရှင်းလင်းပြောဆိုပြန်ခြင်း

သိကြားမင်း၏ ရှေ့သွား နတ်သား မာတလိသည် သိကြားမင်း၏ အလိုကို စီရင်ဘိသကဲ့ သို့ 'ရှေ့ကားဓမ္မ နောက်ဗုဒ္ဓ' ဖြစ်စေလိုသော မဟာရွှေဘုံ ငါးထပ်ဒါယကာမင်းတရားလက်ထက်

သာမဏေတို့ ဝတ်ခြင်း, ရုံခြင်းကိစ္စသည် တင်သင့်ရုံသင့် အငြင်းအခုံ ကလဟဝိဝါဒ ရှိကြောင်းကို သိတော်မူ၍ 'ဘုရားတရားဟုတ်မှန်စွာဖြစ်စေ၊ အကွဲအပြား မရှိစေနှင့်၊ သံဃာတော်တို့ သုဓမ္မာစရပ်သို့တက်၍ ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာရှိတိုင်း ရုံလျှင်လည်း ရုံအပ်ကြောင်း၊ တင်လျှင်လည်း တင်အပ်ကြောင်းပြဆိုစေ' အမိန့်ရှိ၍ အာစရိယဝါဒပုဂ္ဂိုလ် အနွယ်အဆက်---

(၁) ဒုကုဋ်တင် တောင်ဘီလူး ရှင်နန္ဒမေဓာပုဂ္ဂိုလ်

(၂) ၎င်းဆရာ၏ တပည့်ဖြစ်သော ရှင်ပညာရာမပုဂ္ဂိုလ်၊

(၃) စဥ့်ကိုင် ရှင်တေဇောသာရပုဂ္ဂိုလ်

(၄) ပြိုးကန် ရှင်ဂုဏဝံသပုဂ္ဂိုလ်

(၅) မင်းဘူးရှင်ကလျာဏပုဂ္ဂိုလ်၊

(၆) ပြည်ဆရာ ရှင်ဉာဏသဒ္ဓမ္မပုဂ္ဂိုလ်၊

(၇) အင်ကြင်းပင် ရှင်ဂုဏသီရိပုဂ္ဂိုလ်၊

(၈) ရွှေစေတီ ရှင်အာသဘပုဂ္ဂိုလ်၊

(၉) ရှင်ဇနိန္ဒပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို လက်ျာဘက်နေစေ၍

အတုလယသပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရှေးရာဇဝလ္လဘဖြစ်၍ ကိုယ်၌သီလမရှိ ကင်းလွတ်လေသော ကြောင့် အာစရိယဝါဒပုဂ္ဂိုလ်ချင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း သဘောမတူ၍ ပွဲသဘင်ကို မဝင်ဘဲ နေရသည်။

ထေရဝါဒပုဂ္ဂိုလ်၏ အနွယ်အဆက်-

(၁) သက်နိုးရုံ-မင်းအိုဆရာ ရှင်ဂုဏသီရိပုဂ္ဂိုလ်၊

(၂) မန်လည်ဆရာ ရှင်ဂုဏလင်္ကာရပုဂ္ဂိုလ်၊

(၃) ဆုံးထား ရှင်နန္ဒမာလာပုဂ္ဂိုလ်၊

(၄) ဗားကရာ ရှင်နန္ဒမေဓာပုဂ္ဂိုလ်။

(၅) မုံတော ရှင်ဝရပုဂ္ဂိုလ်၊

(၆) မဲထီး ရှင်ပရမသီရိဝံသာဘိပုဂ္ဂိုလ်၊

(၇) ဆင်တဲ ရှင်ဉာဏပုဂ္ဂိုလ်

တို့ကို လက်ဝဲဘက်ကနေစေ၍ ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာလာရှိတိုင်း ပြဆိုကြစေသည်တွင် ထေရဝါဒအရှင်မြတ်တို့က အန္တေဝါသိက တပည့်သဒ္ဓိဝိဟာရိကတပည့်ဖြစ်သော ရဟန်းသာမဏေတို့ကို ဆုံးမရာ ပရိသုပဋ္ဌက အင်္ဂါ၌လည်းကောင်း၊ သာမဏေတို့အား ဆုံးမရာ အဋ္ဌကထာပါဠ်၌ရင်း၊ အဘိသမာစာ ရိကသီလဟုဆိုအပ်သော ပိဋကစာရိက ဝတ်ကို ရှိသေလေးမြတ်စွာသာမဏေရဟန်းတို့ကို ဖြည့်ကျင့်စိမ့်သောငှာ ဆုံးမရမည်ဟု 'အဘိသမာစာရိကာယ သိက္ခာယ သိက္ခာပေတိ' ဟူသော ပါဠိတော် အဘိသမာစာရိကေသု ဝိနေတဗ္ဗောဟူ၍ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာတိုက်ရိုက် လာခြင်းကြောင့် သာမဏေ၊ ရဟန်းတို့သည် ဖြည့်ကျင့်အပ်သည်သာလျှင်ဖြစ်သော အန္တရ ယရပိဋကစာရိကဝတ်၌ လာသောနှစ်ဘက်ရုံ သုပ္ပဋိစ္ဆန္နသိက္ခာပုဒ်ဖြင့် သာမဏေတို့အားလည်း ဆုံးမအပ်ကြောင်းကို တိုက်ရိုက်ပင်လာရှိ ကြောင်းကို

ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့၊ ဒသဟိ အင်္ဂေဟိ- ဆယ်ပါးသောအင်္ဂါတို့နှင့်၊ သမန္နာဂတံ- ပြည့်စုံသော သာမဏေရံ- သာမဏေကို၊ နာသေတုံ- အသွင်ဖျက်ခြင်းငှာ၊ အနုဇာနာမိ- ငါဘုရားခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ကတမေဟိ-ဒသဟိ-ဤသို့၊ ပရတော-နောက်၌၊ လိင်ဆယ်ပါးတို့ကို။ အာရကာ၊ ဝေးစွာ၊ ပရိဝဇ္ဇေတွာ၊ ကြဉ်၍၊ ဝုတ္တာနိ= ဟောတော်မူအပ်ကုန်သော၊ ဒသနာသနင်္ဂါနိ-တေနာပိ- ထိုသာမဏေသည်လည်း၊ အဘိသမာစာရိကံ၊ အဘိသမာစာရိက-သီလကို၊ ပရိပူရေန္တေန-ဖြည့်ကျင့်လျက်၊ ဒသဝိဓေ-ဆယ်ပါး အပြားရှိသော၊ သီလေ၊ သီလ၌၊ သာဓုကံ-ကောင်း စွာ၊ သိက္ခိတဗ္ဗံ-ကျင့်အပ်၏။

ဟုဟောတော်မူသောကြောင့် ရွာဝင်ရာတွင် နှစ်ဘက်ရုံ သုပ္ပဋိစ္ဆန္နသိက္ခာပုဒ်ဖြင့် ဆုံးမပေးသည်၊ ဒုကုဋ်တင်၍ ရင်ဖွဲ့စည်း၍ သာမဏေတို့ကို ဆုံးမဩဝါဒပေးရမည်ဟု ဝိနည်းငါးကျမ်း ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ၊ ကျမ်းတို့၌ မလာမရှိသောကြောင့် ဆုံးမဩဝါဒမပေးဖြစ်သည်။

အာစရိယဝါဒ အရှင်မြတ်တို့က 'ဇာတံသံ ဥတ္တရာသင်္ဂံ ကာရာပေတွာ' လာသည် အတိုင်း ကိုယ်ဝတ်ကို လက်ကန်တော့တဘက် တင်ပြု၍ 'သံဃာဋိံ ပတ္တ စိဝရ ဓာရဏ နိသဇ္ဇာဒီသု'မှာ သံဃာဋိသဒ္ဒါသည် ဒုကုဋ်ကြီး ငယ်ကို ဟောသောကြောင့် သာမဏေစသည် တို့ကို ဒုကုဋ်ငယ်တင်စေသည်။ 'ပါရုပန ပရိမဏ္ဍလ ရက္ခနတ္ထာယ ဥရဗန္ဓနဝတ္ထေန ဗန္ဓိတဗ္ဗံ' စူဠဂဏ္ဌိ၌လာသော ကိုယ်ဝတ်အဝန်းကို စောင့်စိမ့်သောငှာ ရင်ဖွဲ့ကိုစည်းစေသည် ဒုကုဋ်ငယ်ရင်ဖွဲ့သည် ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ၊ မလာမရှိသော်လည်း ဆရာစဉ်အဆက်ဆက် ဆင်းသက်လာသည့်အတိုင်း မဟာပဒေသသို့ချ၍ သာမဏေတို့ကို ဒုကုဋ်ငယ် ရင်ဖွဲ့တင်စည်းစေသည်ဆိုလျှင် ဤအာ စရိယဝါဒပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စကားအရကို ထေရဝါဒ ပုဂ္ဂိုလ်တို့က ဝတ်ရုံလောက်သည့် သင်းပိုင်၊ ကိုယ်ဝတ်၊ ဒုကုဋ်အတောင်အပိုင်းအခြားနှင့် ကျမ်းပြပါဦးဆိုလျှင် အာစရိယဝါဒပုဂ္ဂိုလ်တို့က ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာဝယ်ကြီးငယ်ဒုကုဋ်နှစ်တွဲရှိကြောင်းကိုမပြ၊ ဒုကုဋ်ဟု ခေါ်သံသုတိစကားမျှကို စွဲ၍ သံဃာဋိသဒ္ဒါသည် ဒုကုဋ်ကြီးငယ်ကိုပင် ဟောသည်ဟု အထပ်ထပ်ဆိုလေသည်။ ရင်ဖွဲ့ကိုလည်း ဝိနည်းပါဠိ အဋ္ဌကထာအစောင်စောင်တို့၌ မရှိမလာသော် အာစရိယဝါဒစူဠဂဏ္ဌိကျမ်းကိုသာ အထပ်ထပ်ပြဆိုလေသည်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါသည်)

တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းရင်း
သေမင်းခံတွင်းဝသို့ ပိုနီးလာ

တက္ကသိုလ်မြသွေး

တစ်ခ် တစ်ခ် တစ်ခ်နှင့် နာရီသံ၊
စက္ကန့်၊ နာရီ၊ နေ့၊ လများ၊
ရွေ့လျား၊ ကုန်ကာသွား၊
"အချိန်နီးလို့ပေါ့"
သေဖို့ဆိုတာ ရန်သူတွေအတွက်
လို့ ကန့်သတ်ချက်မရှိပါ။
သေမှာ မကြောက်သူများ။
က"သေခြင်း"က တိတ်တဆိတ်
ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် မလာရာ၊
ရဲဝံ့စွာဖြင့် သတ္တိရှိရှိ၊
အသက်းရှုတိုင်း- သတိပြုပါ၊
ဘဝကူးရာ ကိတ်မုန့်တစ်ချပ်ကို
စားသလို။
လွယ်ကူလိမ့်မည်အများ။

မေ ၁၄၊ ၂၀၀၉

Tick, Tick, Tick more near to the death

SO BE BRAVE AND BE AWARE
Tick, Tick, Tick goes
The seconds, hours, days, weeks, months, and Shows that the TIME is getting near,
To DIE, is Not, NOT ONLY for FOES,
They say that people who are not afraid of DEATH
Would not be caught in a stealth,
SO be Brave and be AWARE!
Of Every Breath You Take,
And PASSING will be just a piece of CAKE

Tekkatho Mya Thway(Sein Nu Pru)

vlwdy:wGar;mu ft jrif

aZmaeni

* ရှေးသရောအခါ၊ ပြည်ဗာရာ၊
ဗြဟ္မဒတ်မင်း-မင်းပြုခါ။
ဗုဒ္ဓလောင်းလျာထိုစဉ်က၊
ဟိမဝန္တာမျောက်ဘဝ။

* တစ်နေ့ကာလအချိန်မှာ၊
ဘုရားအလောင်း ထိုမျောက်ဟာ။
ဖမ်းဆီးတာ ခံလိုက်ရ၊
မုဆိုးလက်တွင်းကျ။

* ထိုမုဆိုးက နောက်တစ်ဖန်၊
လက်ဆောင်ဆက်သွင်းဘုရင့်ထံ။
ရွှေနန်းစံ မျောက်ကလေး၊
အလွန်လိမ္မာသူယဉ်ကျေး။
တတ်သိနားလည် လူမှုရေး။

* မျောက်ကလေးကို ချစ်ခင်စွာ၊
ဘုရင်ကြီးက သနားပါ။
မုဆိုးခေါ်ကာ အမိန့်ပေး၊
ထိုမျောက်ကလေးကို ပြန်လွှတ်ရေး။

* မျောက်ကလေးကို မူလနေရာ၊
မုဆိုးကြီးက ပြန်ပို့ပါ။
ထိုမျောက်လာမည် သတင်းရ၊
မျောက်အပေါင်းလျှင် လာစောင့်ကြ။
ကျောက်ဖြာပေါ်၌ စုဝေးပ
ကြိုကြိုဆိုကြသောင်းသောင်းဖျ။

* မေးကြမြန်းကြ မျောက်တို့လျှင်၊
လူတွေအကြောင်းလွန်သိချင်။
သိမြင်သမျှ ပြန်ပြောပြ၊
လူတွေရဲ့ဘဝ။

* လူဆိုသည်က သည်လိုပါ၊
ဘုရင်-ပုဏ္ဏားအားလုံးမှာ။
'ငါ့ဥစ္စာ' 'ငါ့ဟာစွဲပဲ'၊
'ငါ' ကို အလွန်စွဲ။

* မမြဲအနိစ္စနားမလည်၊
မြဲ၏ထင်ကြသည်။
အတည်မရှိ အနိစ္စ၊
နိစ္စမှတ်ထားကြ၊
ထောင်လွှားမောက်မာလွန်မာန။

* ကြားရ-ကြားရ မျောက်တို့မှာ
သူတို့နားဝ မသက်သာ။
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နားပိတ်ကာ။
တစ်ခြားနေရာအမြန်ပြောင်း၊
ပြေးကြမျောက်အပေါင်း။ ။

ဇော်နောင်

ယခု 'ဂရဟိတ' ဇာတ်ကို၊ အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားရှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် 'သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သည်ဟူသော ရဟန်းတစ်ပါး' နှင့် ပတ်သက်၍ ဟောကြားတော်မူခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုရဟန်း၏ အဖြစ်ကို သိသောရဟန်းတို့က ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားထံခေါ်ဆောင်သွား၏။ မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းအား 'သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သည်ဟုဆိုသည်မှာ မှန်သလော' ဟုမေးရာ ထိုရဟန်းကလည်း မှန်ကန်ကြောင်း ဝန်ခံ၏။ ဘာကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသနည်းဟု ထပ်မံ၍မေးလျှင် 'ကိလေသာ၏ အစွမ်းကြောင့်ငြီးငွေ့ခြင်းဖြစ်၏' ဟု လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ထိုရဟန်းကို 'ဤကိလေသာမည်သည် ရှေးကလည်း တိရစ္ဆာန်တို့ကဲ့ရဲ့ဖူးပြီ၊ သင်သည် ရဟန်းဖြစ်ပါလျက် 'ကိလေသာကြောင့် ငြီးငွေ့သည်' ဟု မိန့်ကြား၍ အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောပြတော်မူပါသည်။

တစ်ခါက ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားအလောင်းသည် ဟိမဝန္တာတစ်နေရာတွင် မျောက်မျိုး၌ဖြစ်၏။ တစ်နေ့၌ ထိုမျောက်သည် မုဆိုးတစ်ယောက်၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရကာ၊ မုဆိုးက နေပြည်တော်သို့ ခေါ်ဆောင်လာပြီး ဘုရင့်ထံဆက်သလိုက်သည်။ လူတွေနှင့်အနေကြာလာသော် ထိုမျောက်သည် လူတွေ၏ အပြုအမူ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင် စသည်တို့နှင့် ကျွမ်းဝင်လာ၏။ လူတွေ၏ လူမှုဆက်ဆံရေးကိုနားလည်လာသည်။ ထိုလိမ္မာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဘုရင်ကြီးသည် ထိုမျောက်ကို သနားချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်၍ မုဆိုးကိုခေါ်ကာ၊ ၎င်းမျောက်အား သူ၏ မူလနေရာသို့ ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

ထိုမျောက်ပြန်လာတော့မည်ကို မျောက်အပေါင်းက သိရှိသဖြင့် ထိုမျောက်အား ဟိမဝန္တာတစ်နေရာရှိ ကျောက်ဖြာကြီးတစ်ခုထက်၌ စုဝေး၍ သောင်းသောင်းဖျဖျ ကြိုဆိုကြလေသည်။

ထို့နောက် ဘုရားလောင်းမျောက်မင်း အားထိုမျောက်တို့က လူ့ပြည်အကြောင်း၊ လူတို့၏အကြောင်းကို ဝိုင်းဝန်း၍ မေးမြန်းကြလေသည်။ ထိုမျောက်ကလည်း သူသိသမျှ လူ့ပြည်အကြောင်း လူတို့၏အကြောင်းကို မျောက်အပေါင်းအား ပြန်လည်၍ပြောပြပါသည်။

'လူ့ပြည်၌ ဘုရင်မင်းမြတ်သော၊ ပုဏ္ဏားသော မဟူ၊ လူအပေါင်းတို့သည် 'ငါ့ဥစ္စာ' 'ငါ့ဟာ ဟူ၍ ငါစွဲအတ္တ၊ အလွန်ကြီးကြ၏။ အနိစ္စ သင်္ခါရ တရားတို့ကိုလည်း သဘောမပေါက်။ မမြဲသည်ကို မြဲသည်ထင်ကြ၏။ ထောင်လွှားမောက်မာတတ်၏' ဟုဆိုသော်မျောက်အပေါင်းတို့သည် ၎င်းတို့၏ နားကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အလျင်အမြန်ပိတ်လိုက် ကြသည်။ လူတို့၏ အကြောင်းကို မကြားလို၊ မနာလို၊ သူတို့၏နား၌ တမာလိုခါး၏။ ထိုစကားကို ကြားနာမိသည့် ဤအရပ်၌ပင် ဆက်လက်နေရန် မသင့်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ထိုအရပ်ကို ကဲ့ရဲ့၍ တစ်ခြား သောနေရာသို့ အလျင်အမြန်ပြောင်းရွှေ့ထွက် ပြေးကြလေသည်။ ၎င်းတို့ စုဝေးခဲ့ရာ ကျောက်ဖြာကိုလည်း 'ကဲ့ရဲ့ကျောက်ဖြာ' ဟု သမုတ်ခဲ့ကြ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ထိုစဉ်က မျောက်အပေါင်းသည် ယခုငါဘုရား၏ ပရိသတ်ကြီးပင်ဖြစ်၍၊ ယခုငါဘုရားသည် ထိုစဉ်က မျောက်မင်းဖြစ်ဖူးပြီဟု ဇာတ်ပေါင်းတော်မူပါသည်။

ဇော်နောင်

ကျမ်းကိုး **ဂရဟိတဇာတ်၊**
ငါးရာ့ငါးဆယ်ဇာတ်၊
ညောင်ကန်ဆရာတော်

- "လောကငြိမ်းချမ်းမှု"နှင့် သာယာစည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုရရှိစေရန် "ဗုဒ္ဓ ဓမ္မတရားထွန်းကားရေး၊ လောကပါလတရားကို လောကသားအားလုံး နှလုံးသွင်းလက်ခံကျင့်သုံးနိုင်ကြစေရေး လိုအပ်ပါမည်။
- ဤစာမျက်နှာနေရာတွင်၊ ဆရာကြီး ဦးရွှေအောင်၏ "ဗုဒ္ဓလောကသားတို့၏ အနှိုင်းမဲ့ကျေးဇူးရှင်" (ကိုယ်ကျင့်ဗုဒ္ဓဝင်)မှ "ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူခြင်း" အပိုင်း၏ အနှစ်ထဲမှ အနှစ်အစုအချို့ကို ဖတ်မှတ်လွယ်ကူကျင့်သုံးနိုင်စေရန် ရွေးထုတ်ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

လောကကို ကယ်တင်နိုင်စွမ်းသော ယောကျ်ားကောင်း

ပုထုဇဉ်တို့သဘာဝအတိုင်း မိမိတို့အချင်းချင်းနှင့် ပတ်သက်လျှင်ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့နှင့်ပတ်သက်လျှင်ဖြစ်စေ စိတ်တွင်း ခံစားမှုများရှိကြမည်သာ ဖြစ်ကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုခံစားမှုများကို ပယ်သတ်နိုင်သော မပယ်သတ်နိုင်လျှင်တောင် ထိန်းချုပ်နိုင်သောအသိသည် သူတို့၌ရှိ၏။

ထိုအသိကား နေ့ချင်းညချင်းရလာသော အသိတော့မဟုတ်၊ ကမ္ဘာပေါင်းအသင်္ချေတိုင်တိုင် တစိုက်မတ်မတ်ဖြည့်ကျင့်ပါမှ ရလာသော အသိဖြစ်၏။ ထိုအသိမျိုးကား အခြားသူတို့၌မရှိဘဲ သူတို့၌သာရှိသော အသိမျိုးဖြစ်၏။ ထိုအသိဖြင့်သာ ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် အကုသိုလ်ဆိုင်ရာ ခံစားမှုများကို ပယ်ဖျောက်၍၊ နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားများအတွက် မင်းစည်းစိမ်ကိုစွန့်ခြင်း၊ ဇနီးမယားနှင့် သားသမီးများကို လောကအတွက် စွန့်လွှတ်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့စွန့်လွှတ်ခြင်းမှာလည်း **'ကိံ မေ ဧကေန တိဏ္ဏေန'** ဒေသနာတော်အရ၊ မိမိအတွက် ပဓာနမဟုတ်၊ ဝေနေယျ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့အတွက်သာ ပဓာနဖြစ်၏။ ဝေနေယျ သတ္တဝါ အပေါင်းကို ကယ်တင်လိုလျှင် မိမိကိုယ်တိုင်က ကယ်တင်နိုင်စွမ်း သော ယောကျ်ားကောင်းဖြစ်ဖို့လိုပါ၏။ ထို့ကြောင့်ယောကျ်ားကောင်းဖြစ်လာနိုင်အောင် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် ထိုကဲ့သို့ စွန့်လွှတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဘဝကို စတေးခြင်းဖြစ်၏။

ကံများ၏အာနုဘော်

မိမိတို့နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်နေကြသော ကာယကံ မှု၊ ဝစီကံမှု၊ မနောကံမှုတို့၏အရှိန်အစော်သည် ဒေသအားဖြင့် ၃၁ ဘုံတိုင်အောင်လည်း ပျံ့နှံ့၏။ ကာလအားဖြင့်လည်း သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ပျံ့နှံ့၏။

ယနေ့ခေတ် ရေဒီယိုအသံလှိုင်း ပျံ့နှံ့သကဲ့သို့ ပင်ဖြစ်၏။ အသံလှိုင်းကား ရုပ်စွမ်းအင်ဖြစ်၏။ ရုပ်စွမ်းအင်ပင်လျှင် ထိုမျှလောက်ပျံ့နှံ့နိုင်ပါက 'ကံ'တည်းဟူသောစိတ်စွမ်းအင်ကား ထို့ထက်ပို၍ ပျံ့နှံ့ပေလိမ့်မည်။ စိတ်စွမ်းအင် ဟူသည် ရုပ်စွမ်းအင်ထက်ပို၍ အားကောင်းပါ၏။ ထို့ကြောင့် **'ကမ္မဝိသယော အစိန္တိယော'** ဟူ၍ ဆိုခြင်း ဖြစ်ရာ၏။

ဒါနပါရမီ

ဒါနဟူသည် ပေးစွန့်ခြင်းပင်ဖြစ်လေရာ၊ လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို ပေးစွန့်မှုသာ ဒါနမြောက်သည်မဟုတ်၊ အများကောင်းကျိုးအတွက် မိမိဘဝကို စတေးခြင်းသည် လည်း ဒါနပါရမီ၌ ပါဝင်သည်ပင်ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် အနစ်နာခံခြင်းဟူသည်မှာလည်း မြင့်မြတ်သူများသာ လုပ်နိုင်သောလုပ်ငန်းဖြစ်၍ ပါရမီသဘောကိုဆောင်ကြောင်းမှာ အငြင်းပွားစရာ မလိုသော အချက်ဖြစ်၏။ ဒါနကိုပြုရာ၌ ဒါနသည် ပဓာနဖြစ်သောကြောင့် **'ဒါနပါရမီ'**ဟု ဆိုရ၏။

မြင့်မြတ်သူတို့၏လုပ်ဆောင်ခြင်း

လူတို့သည် နေ့စဉ် ကာယကံကိုဖြစ်စေ၊ ဝစီကံကိုဖြစ်စေ၊ မနောကံကိုဖြစ်စေ လုပ်နေကြသည်ဖြစ်လေရာ ထိုသို့လုပ်တိုင်း မြင့်မြတ်သူတို့၏လုပ်ရပ်အနေ ဖြင့် ပါရမီသဘောသက်ရောက်အောင် လုပ်နိုင်ကြသည် ပင်ဖြစ်၏။

မြင့်မြတ်သူတို့၏လုပ်ရပ်ဟူသည်မှာလည်း မိမိအတွက် ထိုလုပ်ရပ်မှထွက်ပေါ်လာမည့် တစ်စုံ တစ်ရာသောအကျိုးကို မျှော်ကိုးခြင်းမရှိဘဲ၊ မိမိ၏လူ့ တာဝန်အရ ထိုတာဝန်ကိုကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရေးအတွက်သာ အားပြု၍ စိတ်ရင်း စေတနာရင်း သန့်သန့်ဖြင့် လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြစ်၏၊ ဤလုပ်ဆောင်ခြင်းမျိုးကိုသာ 'မြင့်မြတ်သူတို့၏ လုပ်ဆောင်ခြင်း'ဟူ၍ ဆိုရ၏။

ပါရမီ၏သဘော

တုံ့ပြန်မှုကို မမျှော်ကိုးခြင်းသည်ပင် ပါရမီ၏ ပဓာနသဘော ဖြစ်၏။

ပါရမီသဘောကို အကျဉ်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် လောကချမ်းမြေ့ သာယာရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ရန် လူတိုင်း၌ တာဝန်ကိုယ်စီရှိ၏။ တာဝန်ဟူသည်မှာ နေရာယူခြင်းသဘောမသက်ဝင်သောရရာ တာဝန်ဖြစ်၏။

ခေါင်သူကြီးတာဝန်မှတာဝန်မည်သည် မဟုတ်၊ နောက်မြီးဆွဲ တာဝန်သည်လည်း တန်းတူရည်တူတာဝန်ပင်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ မိမိ တာဝန်ကို မိမိကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းသည်ပင် ပါရမီမည် သည်ချည်း ဖြစ်၏။

တကယ်တမ်း ငြိမ်းချမ်းစေလိုပါလျှင်

ပါရမီဟူသည်မှာ အရင်းခံအားဖြင့် တပ်မက် သောတဏှာကို သတ်ရန် အားထုတ်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ တဏှာသေရေးသည် မြင့်မြတ်သူတို့၏ပန်းတိုင်ဖြစ်၏။ တဏှာရှိနေသရွေ့ တပ်မက်စရာများကို တပ်မက်နေမည် ဖြစ်၏။ တပ်မက်စရာများကို တပ်မက်နေသရွေ့လည်း ဤလောကသည် မည်သည့်အခါမျှ ငြိမ်းချမ်းလိမ့်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် တဏှာကို ဒုက္ခအရင်းခံအကြောင်း (သမုဒယသစ္စာ)အဖြစ် မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြား တော်မူခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဤလောကကို တကယ်တမ်း ငြိမ်းချမ်းစေ လိုပါလျှင် မြင်မြင်သမျှကို တပ်မက်သော မိမိတို့၏ သန္တာန်၌ ကိန်းနေသောတဏှာကို သတ်ပါမှ ဤလောက သည် ငြိမ်းချမ်းမည်ဖြစ်ပါ၏။

တဏှာကို သတ်ခြင်း ဟူသည်မှာ လွယ်သည် တော့မဟုတ်၊ မလွယ်သော်လည်း လုပ်၍ ကားရ၏။ သူတော်ကောင်းဟူသမျှ လုပ်ခဲ့ကြသည်ချည်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မိမိကိုယ်တိုင်က တဏှာပွားအောင် လုပ်နေပါလျက်၊ တဏှာပါးအောင် လုပ်နေသယောင် မလိမ်မိဖို့ အရေးကြီး၏၊ ကမ္မနိယာမကမူ အမှန်အတိုင်း သိ၏၊ လိမ်၍မရ၊ ညာ၍မရ။

ဓမ္မဝီရသည် ဗုဒ္ဓ၏ ထေရဝါဒဓမ္မ တရားစစ် တရားမှန် ထွန်းကားရန်ဖြစ်သည်
ဓမ္မဝီရဂျာနယ်
DhammaVira Journal
International Religious network media NEWS

ဓမ္မဝီရ
ရသအမှန်၊ တရားမွန်သာ
အားခွန်ပြည့်ဝ၊ နှလုံးလှ၍
ဘဝအနေ၊ အလှဝေလျက်
အနေလည်းတတ်
အသေမြတ်အောင်
မချွတ်ထောက်ပံ့၊ ကူညီအံ့။
ဇော်နောင်

Dhamma Dew

My mind is My home
ကိုယ့်စိတ်သည် ကိုယ့်အိမ်ဖြစ်သည်

By sorcha Ni Bhearian, The Bangkok Post, May 26,2009.
TRANSLATED Into Myanmar Language.
by Dhamma Vira Thandar, ITBM University, Yangon.

ဓမ္မဝီရ-သန္တာ ပြန်ဆိုတင်ပြသည်။

(Continue from Vol 16, No.4 issued)

"Sometimes I am afraid when people read this book they will find out too much about me" the monk said with a smile in Bangkok.

"တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း၊ ကျုပ်ရဲ့ဒီစာအုပ်တွေကို လူတွေက ဖတ်ရှုကြပြီးတဲ့နောက်၊ ကျုပ်အပေါ်မှာ သိပ်အထင်တကြီးဖြစ်ကုန်ကြမှာ ကျုပ်စိုးရိမ်နေမိတယ်. ." ဟု ဓမ္မကထိကရဟန်းတော်က၊ ဘန်ကောက်မြို့လူထုပရိတ်သတ်တို့နှင့် တွေ့ဆုံရာတွင် အပြုံးဖြင့်မိန့်ကြားတော်မူသည်။

Sayadaw U Jotika's next book in English and Thai will be a translation from the Myanmar, My Mind is My Home, which explores a series of paradoxes around having nothing and everything.

ဆရာတော်ဦးဇောတိက နောက်ထပ်ပြုစုထားသော "ကိုယ့်စိတ်သည် ကိုယ့်အိမ်ဖြစ်သည်" ဟူသော မြန်မာဘာသာတရားစာအုပ်ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ထိုင်းဘာသာတို့ဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုထုတ်ဝေနိုင်ရန် စီစဉ်လျက်ရှိသည်ဆိုသည်။ ၎င်းစာအုပ်တွင် ဗုဒ္ဓဓမ္မအနှစ်သာရဖြစ်သော အနိစ္စနှင့် အနတ္တဓမ္မလက္ခဏာရပ်များမှ ဝိရောဓိတွေးခေါ်ချက် အဓိကအကြောင်းအချက်များကို ဆန်းစစ်ဆွေးနွေးတင်ပြထားသည်ဟုဆိုသည်။

He gave the Bangkok audience a preview of the ideas in a talk whose key points are briefly summarised here, through this short condensed sampling cannot do justice to the subtleties, elaborations and enjoyments that were part of the actual occasion.

ဆရာတော်သည် ၎င်း၏ဓမ္မအမြင်များမှ အရေးကြီးသော သော့ချက်တရားများကို ဘန်ကောက်မြို့ပရိတ်သတ်အချို့တို့အား အကျဉ်းအားဖြင့် ကြိုတင်၍ဟောကြားရှင်းပြတော်မူခဲ့သည်။ ယင်းအနှစ်ချုပ် ကြိုတင်၍ဟောကြားထားသော အကျဉ်းချုံးဟောပြောချက်မျှလောက်ဖြင့်၊ ထိုးထွင်းသိမြင်သော လွန်စွာသိမ်မွေ့နက်နဲသည့် တရားအမြင်တစ်ရပ်ကို တိကျမှန်ကန်စွာ နားလည်နိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

ယင်းဓမ္မတရားကို တကယ်တမ်းသိမြင်သည့်အခိုက်အတန့်တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းမှ အနက်သဘောကို ကိုယ်တိုင်အသေးစိတ်ကျယ်ပြန့်စွာ ထိတွေ့သက်ဝင်ရာမှ ကြည်ကြည်နူးနူး နားလည်ခံစားလိုက်ရသည့် ဓမ္မရသကို အသေးစိတ်

ရှင်းပြရန် လိုအပ်မည်ဖြစ်သည်။

The poem begins.

ဤနေရာမှစ၍ ဓမ္မအလင်္ကာနိဒါန်းဖွင့်လေပြီ။

"I have no parents. I make heaven and earth my parents."

"ကျုပ့်မှာ အဖေအမေရယ်ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိကြတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်းပဲ အဂ္ဂဘုံနဲ့ကမ္ဘာမြေလောကကို ကျုပ်ရဲ့အမိအဖများအဖြစ် ကျုပ်ပုံဖော်ဖန်တီးနေတာဖြစ်တယ်. ."

This means that it was not just your parents who created you. They could not do that on their own. It was the whole universe that gave birth to you, it was nature and your karma.

ယင်းအနက်သဘောအရ သင်၏မိဘများအဖြစ်ကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ သင့်အတွက်ဖန်တီးပေးနိုင်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ အမိအဖတို့၏နေရာကို မည်သို့မျှ ပုံဖော်ဖန်တီးပြီး အစားထိုး၍ရနိုင်မည်လည်းမဟုတ်ပေ။ ၎င်းနိယာမအစဉ်အလာတိုင်း စကြဝဠာကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီးဖြစ်တည်နေသမျှကာလပတ်လုံး၊ အမိအဖတို့ကသာလျှင် သင့်ကိုမွေးဖွားပေးနိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ယင်းဖြစ်စဉ်သဘောမှာ သဘာဝနိယာမအစဉ်အလာတရားဖြစ်သည့်အပြင်၊ သင်၏ကံအကျိုးပေးအရလည်းဖြစ်တည်လာရခြင်းဖြစ်သည်။

When you think about these tine, it makes you feel connected to the whole universe, and that feeling is really amazing. It's a very wonderful feeling.

၎င်းအမြင်အပေါ်တွင် သင်တို့မည်ကဲ့သို့ ထင်မြင်ယူဆပါမည်နည်း။ ထို့အပြင် သဘောတရားသည် စကြဝဠာကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီးနှင့် သင့်ကိုထိတွေ့ခံစားနိုင်အောင် ပေါင်းစည်းဆက်စပ်ပေးလိုက်သည့် သဘောတရားဖြစ်သည့်အပြင် ယင်းထိတွေ့ခံစားမှုတို့မှာလည်း တကယ့်ကို အံ့သြစရာကောင်းလောက်သည့် ထိတွေ့ခံစားမှုများပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ထိတွေ့ရမှုတို့သည် အလွန်တရာ ထူးခြားဆန်းကြယ်အံ့သြဖွယ်ရာများပင် ဖြစ်လေသည်။

စာမျက်နှာ ၁၅ သို့